ΣΤΕΛΙΟΥ ΤΣΑΛΟΥΧΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

Διανέμεται Δωρεάν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΙΝΟΥ
Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων
1906

ΣΤΕΛΙΟΥ ΤΣΑΛΟΥΧΟΥ

Η ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ
ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

1074

Ἔλεγχος ἰδίᾳ τῆς πολιτείας τῶν ἀπηνῶν καὶ ἀμειλίκτων διωκτῶν τῶν ἐν Σμύρνῃ Ἑλλήνων,

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΟΥ ΚΑΙ ΤΙΝΟΣ ΜΑΝΩΛΟΓΛΟΥ

τῶν τὰ στήθη τῆς δυστυχοῦς τῶν Σμυρναίων ὀρθοδόξου Κοινότητος πιεζόντων ἀπαισίων Ἐφιαλτῶν.

Τὴν ἀλήθειαν κρύπτειν,
χρυσόν ἐστι θάπτειν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΙΝΟΥ
Παρὰ τῇ πλατείᾳ Ἁγίων Θεοδώρων
1906

«ΝΕΟΝ ΒΗΜΑ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ἐκδιδομένη εἰς μέγα σχῆμα
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα ἐτησίως φρ. **20.**

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ μετὰ τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων Ἑλληνικὴ καθ' ἅπασαν τὴν ἀχανῆ Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν πόλις, ἐν ᾗ ἀπὸ χρόνων μακρῶν ἐγείρονται ὡς κολοσσοὶ τὰ διάφορα τῶν ὁμογενῶν εὐαγῆ, φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα, παρέχοντα εὐεργετικὴν παραμυθίαν εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, παρήγορον ἀνακούφισιν εἰς τὴν οἰμώζουσαν πενίαν, ἄσυλον δὲ ἀσφαλές, πατρικόν, καὶ στέγην σώτειραν εἰς τὰς μυριάδας τῶν δεομένων συντηρήσεως ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων, δυστυχῶν δ' ἀποκλήρων τῆς τύχης, καὶ τράπεζαν πλουσιοπάροχον πνευματικῆς πανδαισίας πρὸς τοὺς θαλεροὺς τοῦ Γένους ἡμῶν βλαστούς, τοὺς ἐκ πάσης Μικρασιατικῆς γῆς ὁρμωμένους, Η ΣΜΥΡΝΗ, ἡ Ἑλληνικὴ μεγαλόπολις, ἡ Γκιαοὺρ Σμύρνη, δὲν εἶνε πλέον ἀτυχῶς τὸ κόσμημα καὶ τὸ *καμάρι* τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς Πατρίδος· διότι κατῆλθον ἐν αὐτῇ εἰς σημεῖον ἀξιοθρήνητον ὄχι μόνον τὸ ἐπιστημονικόν, κοινωνικὸν καὶ ἐπαγγελματικὸν ἐπίπεδον, ἐφ' ὧν δρᾷ καὶ ἐξελίσσεται ἐθνικῶς ἡ ὁμογένεια ἀλλὰ καὶ τὸ κοινοτικόν· διότι παράσιτα καὶ παρείσακτα στοιχεῖα εἰσέδυσαν μεταξὺ τῶν φιλοτίμων, φιλογενῶν καὶ ἀνεκτικῶν τοῦ μυρωμένου Ἰωνικοῦ ἄστεως τέκνων, ἐπεξεργαζόμενα τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀδαμαντίνου τούτου στέμματος τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐξέδομεν εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον τὴν ἤδη τμηματικῶς

δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ ἐφημερίδι ἣν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ διευθύνωμεν, μελέτην ἡμῶν ὑπὸ τίτλον «Ἡ ἐν Σμύρνῃ Κοινοτικὴ Κακοδαιμονία κ.τ.λ.», μὴ φεισθέντες κόπων, θυσιῶν καὶ δαπάνης, ἐν τῇ πλήρει πεποιθήσει ὅτι, καθιστῶντες γνωστὰ ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ εἰς τὸ κοινὸν ἰδίως, καὶ γυμνὰ ὡς ἐγένοντο, διὰ τῆς ΔΩΡΕΑΝ πρὸς αὐτὸ ἀποστολῆς τοῦδε τοῦ πονήματος δι' οὗ ἀποκαλύπτεται ἡ ἐγκληματικὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ προδοτικὴ κοινοτικὴ πολιτεία ψευδοπροεστώτων τινῶν, ἀναμφισβήτητά τινα γεγονότα πιστούμενα καὶ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων—γεγονότα, ἅτινα εἰ καὶ ἐσημείωσαν μελανὰς κηλῖδας εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἱστορίας τοῦ συγχρόνου ἐν Σμύρνῃ Ἑλληνισμοῦ, ἐν τούτοις ὑπό τινων ἐχαρακτηρίσθησαν οὐχὶ δεόντως—θὰ προκαλέσωμεν ἐπ' αὐτῶν τὴν δέουσαν μελέτην τῶν πολλῶν καὶ θὰ ἐπιστήσωμεν ἀγρυπνωτέραν τὴν προσοχὴν καὶ μέριμναν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἐνόχων οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ κυριώτεροι δημιουργοὶ καὶ πρωτεργάται τῶν πρωτακούστων αὐτῶν γεγονότων.

Ἐλπίζομεν ἀκόμη ὅτι οἱ Σμυρναῖοι, κρατοῦντες ἐν τῇ μιᾷ μὲν χειρὶ τὴν λαμπάδα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς λογικῆς τὸν φανόν, εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἔρευναν τῶν αἰτιῶν ἐξ ὧν προέκυψαν τὰ ἐν τῇ μελέτῃ ἡμῶν ἐξιστορούμενα γεγονότα, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας τὸν πέλεκυν τῆς Δικαιοσύνης, θὰ δυνηθῶσι καὶ θὰ θελήσωσιν ἀναγνωρίζοντες τοὺς Ἐφιάλτας, τοῦτο μὲν νὰ συμφωνήσωσι μεθ' ἡμῶν περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ὑφ' ἡμῶν κατηγορηθέντων, τὸ δέ, καὶ νὰ πλήξωσιν ἄτεγκτοι ἀνηλεῶς καὶ ἀνοικτιρμόνως τοὺς προδότας, καθιστῶντες αὐτοὺς ἀνικάνους εἰς νέα κατὰ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν πατρίδος ἐνδεχόμενα θανατηφόρα δήγματα.

Εἴθε νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὁ ἀληθῶς πατριωτικός, ὑπὲρ οὗ οὐδὲ κόπων οὐδὲ θυσιῶν καὶ δαπάνης ἐφείσθημεν.

ΠΡΩΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1906 — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Σ. Τ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὴν περὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ δημοσιογραφίας μελέτην μου εἶχον ἑτοίμην ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1905, θὰ ἐδημοσιεύετο δὲ πρὸ πολλοῦ, ἐὰν καὶ ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπί τινα χρόνον ἀποδημία μου καὶ ἡ ἀσθένειά μου δὲν ἐγίνοντο αἴτια τῆς ἀναβολῆς.

Ἀνατραφεὶς καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὸ πρῶτον ἐν Σμύρνῃ, οὐδέποτ' ἔπαυσα νὰ τὴν ἀγαπῶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν. Ἐγκαταστὰς ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπεσκέφθην συχνότατα, οὐ μόνον ἕνεκεν οἰκογενειακῶν λόγων καὶ συμφερόντων καὶ ἄλλων αἰτίων ἀπορρεόντων ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀλλὰ καὶ λόγῳ ἀκατανικήτου ἕλξεως πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Κατὰ τὴν δημοσιογραφικήν μου σταδιοδρομίαν ἦτο ἐπόμενον, ὅτι θὰ ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ ἡ ἐν γένει ἔξω τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου δημοσιογραφία καὶ ἰδίᾳ ἡ τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος μου Σμύρνης, ἡ δ' ἔχθρα ἣν ἀείποτ' ἐπεδείξατο ἡ σύνταξις τῆς αὐτόθι ἐφημερίδος «Ἀμαλθείας» εἰς ἄρθρα μου καὶ παρατηρήσεις καταχωρισθείσας ἐν τῷ «Νέῳ Βήματι» ἐκίνησεν ἔτι πλέον τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ ἠθέλησα νὰ γνωρίσω λεπτομερῶς πράγματά τινα, ἅτιν' ἀνεγίνωσκον ἐν τοῖς Σμυρναϊκοῖς φύλλοις ἐν ἀενάῳ διαμάχῃ διατελοῦσι, νὰ γνωρίσω δὲ καὶ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ δημοσιευόμενα. Ἐνόμισα, ὅτι διὰ τῆς μελέτης ταύτης θὰ ἠδυνάμην καὶ τὴν ὅλην ἀλήθειαν νὰ γνωρίσω καὶ συμπεράσματα νὰ ἐξαγάγω ἀσφαλῆ. Ἀλλ' ἠπατώμην, διότι ἡ πραγματικότης εἶναι πολὺ εἰδεχθεστέρα, ἀφ' ὅ,τι ὁ τύπος μοὶ ἐχορήγει τὸ ἐνδόσιμον νὰ συμπεράνω, διότι ὁ τύπος δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ φανερώσῃ τὰ

πάντα. Ἐν Σμύρνῃ ἡ λογοκρισία, διὰ λόγους γνωστοὺς αὐτῇ μόνῃ, εἶνε αὐστηρὰ ἢ οὐ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ· δύναται π. χ. νὰ ἐπιτρέψῃ ὕβρεις, προσβολάς, συκοφαντίας κατὰ προσώπων, ν' ἀπαγορεύσῃ δὲ χάριν τῆς εἰρήνης τῆς κοινότητος, ὡς λέγει, τὴν εἰς ταῦτα τῶν συκοφαντουμένων ἀπάντησιν. Ἵνα λοιπὸν ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν, ἐδέησε νὰ χρησιμοποιήσω οὐ μόνον σχέσεις συγγενικὰς καὶ φιλικάς, ἀλλὰ καὶ νὰ συνάψω σχέσεις πρὸς πολλὰ πρόσωπα ἐνδιαφερόμενα περὶ τῶν κοινοτικῶν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος μου πραγμάτων. Ὡμίλησα ἐκτενῶς, συνεζήτησα ἐπὶ πολλῶν γεγονότων καὶ ἐζήτησα λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις παρὰ πλέον ἢ πεντήκοντα προσώπων. Εἶδον ὑψηλὰ τῆς Ἐκκλησίας πρόσωπα καὶ ἐν Σμύρνῃ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς μείζονα δ' ἀσφάλειάν μου ἀνέγνων καὶ ἔλαβον ἀντίγραφα ἐπισήμων ἐγγράφων, καὶ τότε, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἔφριξα, πεισθεὶς ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι πολὺ εἰδεχθεστέρα ἀφ' ὅ,τι εἶχον φαντασθῇ.

Συντάκτης τις τῆς «Ἀμαλθείας»,(1) ὀνόματι Σολομωνίδης, ὅστις παίζει ἓν τῶν κυριωτέρων προσώπων ἐν τῇ περὶ τῆς Σμυρναϊκῆς δημοσιογραφίας μελέτῃ μου, θ' ἀπορήσῃ, τὸν παρακαλῶ δὲ νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους μου, ἂν τῷ εἴπω ὅτι ὡμίλησα μετὰ φίλων του, οἵτινες μοὶ ὡμολόγησαν, ὅτι ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐπήδησεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὠθήσῃ τὴν ἀντεθνικὴν δρᾶσίν του μέχρι τοῦ σημείου, εἰς ὃ τὴν ὦθησεν.

Ἐν Ἑλλάδι, ἕνεκα γεγονότων πρὸ δύο τριῶν ἐτῶν λαβόντων χώραν, ὑπάρχει γνώμη περὶ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Κιαμὴλ πασσᾶ, νομάρχου τῆς Σμύρνης, ὅτι τάχα εἶναι ἐκ συστήματος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων. Οὐδὲν τούτου σφαλε-

---

[1] Ἐνταῦθα σημειωτέον, ὅτι ἐν Σμύρνῃ ἐκδίδονται ἀπὸ χρόνου ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀκόλουθοι· «Ἁρμονία», «Νέα Σμύρνη» καὶ «Ἀμάλθεια». Ἀπό τινος ἤρξατο εὐοιώνως νὰ ἐκδίδηται καὶ ἑτέρα ἡ «Ἡμερησία Σμύρνη».

ρώτερον. Ὁ Κιαμὴλ πασσᾶς εἶναι ἐκ τῶν ὕψιστα καταλαβόντων ἐν Τουρκίᾳ ἀξιώματα. Γνωρίζει νὰ εἶναι φιλόφρων καὶ δίκαιος πρὸς πάντας τοὺς ξένους, ἐν οἷς καὶ οἱ πολυπληθεῖς Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του. Ὑψίστη ἐκτίμησις τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἡ διαγωγή του κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, μόνοι δὲ δίκαιοι κριταὶ δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ὅσοι τότε, ὡς ἐγώ, ἐγένοντο αὐτόπται μάρτυρες. Ὅτε, πρὸ τριῶν τεσσάρων ἐτῶν, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ συκοφαντούμενοι ὑπὸ τῆς γνωστῆς σπείρας ἐν Σμύρνῃ εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἡ ἀκόλουθος ἀπάντησις, ἥτις κάλλιον παντὸς ἄλλου χαρακτηρίζει τὸν φρονιμώτατον κυβερνήτην.

«Διαθέσατε τὰ κατὰ τὴν κοινότητά σας ὡς κάλλιον γνωρί»ζετε, οὐδὲν δ' ἔχω ν' ἀντιτάξω, ἀλλ' ὅταν ὑπήκοοι Ὀθω»μανοὶ ἐκφράζωσι παράπονα κατὰ ξένων, χρεωστῶ νὰ τοὺς »ἀκούσω καὶ νὰ ἐνεργήσω ἀναλόγως».

Ἄνευ ἀνδρὸς φρονίμου, ὡς τὸν Κιαμὴλ πασσᾶ, καὶ κατόπιν τῶν ἀδιακόπων συκοφαντιῶν τῆς σπείρας, θὰ ἐξησκεῖτο ἀληθὴς καταδιωγμὸς ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἐν Σμύρνῃ. Καταντῶσιν ἀπίστευτα σχεδὸν ὅσα γράφω καὶ ὅμως εἶναι ἀληθῆ, μόνον δὲ ὁ ἐκ τοῦ πλησίον σπουδάσας τὰ πράγματα δύναται νὰ κρίνῃ, ὡς ἐγώ. Ἐν Σμύρνῃ οἱ ναοὶ καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος κυβερνῶνται οὐ μόνον ὑπὸ ὑπηκόων Ὀθωμανῶν, ἀλλὰ καὶ ξένων, καίτοι δ' οἱ ξένοι οὗτοι δὲν εἶναι μόνον Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ἰταλοὶ Αὐστριακοὶ καὶ ἄλλων κυβερνήσεων ὑπήκοοι, οὐχ ἧττον κατηγγέλθησαν πάντοτε ὅλοι ὡς Ἕλληνες, διὰ νὰ γίνωνται μισητοὶ αὐτοὶ καὶ μόνοι εἰς τὰς Ἀρχὰς τοῦ τόπου.

Ὁ συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας», οὗτινος ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, ἐκέρδησεν ἐν Σμύρνῃ ἐπίθετον, ὅπερ ἔπρεπε ν' ἀπεύχηται καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ· τὸ ἐπίθετον αὐτὸ τὸ

γνωρίζει, ἀλλ' ἡ καρδία του ἐσκληρύνθη καὶ οὐδὲν δεικνύει σημεῖον μετανοίας, ἵνα σὺν τῷ χρόνῳ τὸ λησμονήσωσιν οἱ Σμυρναῖοι, ἐὰν τὰ τοιαῦτα λησμονῶνται ποτε!!!

Καίτοι, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς Δεκεμβρίου μέχρι σήμερον, ὑπῆρξαν γεγονότα τινὰ ἀναγραφῆς ἄξια, δὲν ἐνέκρινα ὅμως κατ' οὐδὲν νὰ μεταβάλω τὴν μελέτην μου· ὑπάρχει καιρὸς διὰ δευτέραν μελέτην, ἀφοῦ μάλιστα συλλέξω πληροφορίας ἐπαρκεῖς περὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ βιβλιοκαπηλίας. Ἀλλ' ἵνα μή τις, δι' ὅσα τό γε νῦν ἔγραψα, νομίσῃ ὅτι ἐγενόμην εἴς τι ὑπερβολικός, τοὐναντίον ἵν' ἀποδείξω ὅτι ἐγενόμην μετριώτατος, δίδω ἐν τέλει τῆς παρούσης μελέτης ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀκριβέστατα διὰ τῶν πραγμάτων ζωγραφοῦντα ἐκείνους, οἵτινες ἀτυχῶς ἀπέδειξαν ἡμῖν, ὅτι τὰ μικρόβια τῆς γαγγραινώδους κοινοτικῆς κακοδαιμονίας, ἐν ᾗ εὑρίσκεται ἡ Ἑλληνικὴ Ἰωνικὴ μεγαλόπολις, δέον νὰ τὰ ἀναζητήσωμεν μεταξὺ τῆς ὁμογενείας· μικρόβια δὲ ἀτυχῶς προδοσίας αἰσχίστης.

Ὅστις ἀνέγνω τὴν ἐν Σμύρνῃ ἐφημερίδα «Ἀμάλθειαν» κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη συγκρίνει δὲ τὰς συχνὰς ἐν αὐτῇ ἐκφράσεις σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὰς ὑψηλὰς ἐκκλησιαστικὰς τοῦ Γένους Ἀρχάς, πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἐγγράφων ἀποδεικνυομένην ἀληθῆ πραγματικότητα, πρὸς τὸν ἄγριον καταδιωγμὸν τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἤτοι τῶν Ἑλλήνων, ὅστις καταδιωγμὸς ὑπηγόρευσε δριμυτάτας ἐπιτιμήσεις κατὰ τῶν προδοτῶν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, θὰ ἴδῃ ἀληθῶς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὀρθουμένας πρὸ τῆς ἐσχάτης φαυλότητος. Ἀναγινώσκων καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ, θέλει θαυμάσει διὰ τὸ μέγεθος τῆς ὑποκρισίας, κυνικῆς ἀναιδείας καὶ ἀσυνειδησίας ἐνίων ἐφημεριδογράφων.

Η ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ
ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑ

Η ΣΜΥΡΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ
ΕΙΚΟΝΕΣ, ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἡ κακοδαιμονία τῆς τῶν Ὀρθοδόξων κοινότητος τῆς Σμύρνης ἀρχὴν ἔσχε πρὸ εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν, ὑφίσταται ὀξυτάτη ἀπὸ τριετίας, ἐγεννήθη δὲ τὸ μὲν φαινόμενον λόγῳ τῶν μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων ἀντιζηλιῶν καὶ ἐρίδων, πράγματι δὲ, διότι χάριν ἰδιοτελείας καὶ συμφέροντος ἀνεμίχθησαν οὗτοι εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινοτικῶν καθιδρυμάτων τῆς Σμύρνης πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, ὁπότε οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο μέσον θεραπείας τῆς ὁσημέραι ἐπιδεινουμένης τῶν πραγμάτων καταστάσεως. Ὁ κ. Μ. Σεϊζάνης, ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος «Ἁρμονίας», συναισθανθεὶς ὁπόση διὰ τῆς ἀναμίξεως ταύτης προσεγίγνετο ζημία τῷ τῶν Ὀρθοδόξων κοινῷ προέτεινε, λίαν ἀξιεπαίνως, τὴν ἐν γένει ἀπομάκρυνσιν ἁπάντων τῶν δημοσιογράφων ἀπὸ τῆς διοικήσεως τῶν ὀρθοδόξων καταστημάτων. Ἀλλὰ μὴ τυχὸν τοῦτο πρὸ πάντων καὶ ἐπιτακτικῶς δὲν ὑπηγόρευε καὶ ἡ ἀτομικὴ των ἀξιοπρέπεια, ὅπως τὸ δημόσιον πεισθῇ

ὅτι δὲν ἐπεδίωξαν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνάμιξιν χάριν ποταπῶν συμφερόντων; Οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ἡ πρότασις θὰ ἐγίνετο καὶ παρὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του ἀσπαστὴ, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τῆς ἀπομακρύνσεώς των θὰ ἐδίδετο καὶ εὔσχημός τις δικαιολογία εἰς τὸ δημόσιον πρὸς κατάπαυσιν, ἂν οὐχὶ τοῦ ἀμοιβαίου μίσους, τοὐλάχιστον ὅμως τῆς διαιωνιζομένης μεταξὺ αὐτῶν ἔριδος, καταστάσης ἐπιζημίου καὶ ὀχληρᾶς τοῖς Σμυρναίοις. Πάντες ἐπῄνεσαν τὸν συντάκτην τῆς «Ἁρμονίας» διὰ τὴν πρότασίν του, ἐχθροὶ δὲ καὶ φίλοι τῆς «Ἀμαλθείας» ἔγραψαν ὑπὲρ τῆς προτάσεως· μόνος ὁ κ. Σολομωνίδης στερρῶς ἀντέστη καὶ ἐπιμένει μέχρι σήμερον, ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ κηδεμονεύῃ καὶ προστατεύῃ τὰ συμφέροντα τοῦ τῶν Ὀρθοδόξων κοινοῦ. Περιττὸν νὰ δώσωμεν ἡμεῖς τοὺς λόγους, δι' οὓς ἀναγκαιοτάτη ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν δημοσιογράφων ἀπὸ Ἐφορειῶν καὶ Ἐπιτροπῶν, ἀφοῦ εἴπομεν ὅτι τοῦτο ἐπιβάλλει ἡ ἀτομική των ἀξιοπρέπεια, ἄλλως τε καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ ἀρκούντως μακρὸν, ὡς ὀρθῶς ἐγράφη ἐσχάτως ἐν τῇ «Κωνσταντινουπόλει» ὑπὸ τοῦ κ. Σεϊζάνη, τῆς τῶν δημοσιογράφων μας ὑπηρεσίας τῶν κοινῶν, καὶ οἱ χαρακτῆρες ἐδοκιμάσθησαν καὶ αἱ ἀρχαὶ διετρανώθησαν καὶ αἱ προαιρέσεις ἐγένοντο καταφανεῖς καὶ τὸ ἦθος τοῖς πᾶσι γνωστὸν κατέστη. Ἡμεῖς προσθέτομεν, ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἐν Σμύρνῃ συντάκται ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ὑπερεπλήρωσαν τὸ Ὀρθόδοξον κοινὸν ἀγαθῶν, ὅτι δὲ ἀρκοῦσι τόσα, διότι ἐκ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν ἀπολώλαμεν.

Δὲν ἀποκρούομεν τὴν ὀρθότητα τῶν λεχθέντων ὑπὸ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας», ὅτι, προκειμένου περὶ ἀρχῶν, εἶνε λίαν ἐπουσιῶδες τὸ τῆς συμφιλιώσεως τῶν ἀτόμων ζήτημα, οὐδὲ μέλλει τοῖς Σμυρναίοις, ἐὰν θέλωσι νὰ μένωσιν ἐχθροὶ· ἀλλὰ μήπως ἡ τῶν ἀρχῶν ἐφαρμογὴ δὲν εἶνε εὐκολώτερον νὰ ἐπιτευχθῇ, ὅταν οἱ κύριοι δημοσιογράφοι μὴ ἀναμιγνυόμενοι ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν διοίκησιν τῶν καταστημάτων μελετῶσιν ἐξ

ἀντικειμένου τά τε γεγονότα καὶ τὰς προθέσεις τῶν ἀτόμων, συμβουλεύωσι δὲ καὶ καθοδηγῶσιν, ἔστιν ὅτε δὲ ψέγωσι καὶ ἐπιτιμῶσι ; Ἢ μήπως τάχα δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι δυνάμενοι νὰ ἐφαρμόσωσι τὰς σωτηρίους ἀρχὰς τοῦ μεγάλου τῆς Σμύρνης ἀναμορφωτοῦ ; Καὶ τί θὰ γείνῃ ἡ Σμύρνη, ὅταν ἡμέραν τινὰ μοιραίως παύσῃ φωτίζων αὐτὴν ὁ ἥλιος οὗτος τῆς σωφροσύνης, τάξεως, δικαιοσύνης, νομοταγείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρός τε τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ πάσης ἄλλης φύσεως Ἀρχὰς καὶ τῆς σωρείας τῶν ἄλλων ἀρετῶν, δι' ἃς τὸ φύλλον του οὐδέποτ' ἔπαυσε κομπάζον, χωρὶς οὐδένα, ἐννοεῖται, τῶν γνωριζόντων τὰ πράγματα νὰ δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ ;

Ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ φρονήματος καὶ τῶν τριῶν ἐφημερίδων διετρανώθη ὁσάκις ἠθέλησέ τις ν' ἀντιτάξῃ γνώμην εἰς αὐτὰς ἢ νὰ ψέξῃ τὴν πορείαν των. Διεξεδίκησαν καὶ αἱ τρεῖς τὸ τῆς ἰδίας γνώμης ἀλάθητον μετ' ἐπιμονῆς μὲν πολλῆς, διὰ βίας δὲ καὶ ὕβρεως, ἀγνώστων τὸ πρὶν ἐν Σμύρνῃ. Οὐδέποτ' ἐδίστασαν πρὸ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς διαβολῆς καὶ τῆς συκοφαντίας, ὧν χρῆσις ἐγένετο μετὰ θράσους ἐκπλήττοντος τὸ δημόσιον, πτοοῦντος δὲ τὸν βουλόμενον νὰ ἐλέγξῃ αὐτούς. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν τολμηρὸν ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν ἀποφασίσει νὰ ἐπικρίνῃ λογοδοσίαν τινὰ καταστήματος κοινοτικοῦ, εἰς ἣν αὐτοὶ ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἤθελον ἐνδιαφέρεσθαι. Χάριν τῆς ἀληθείας ὅμως ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ «Νέα Σμύρνη» καὶ «Ἁρμονία» μόνον μέχρι βαθμοῦ τινος προεχώρησαν εἰς τὸ κακὸν, μόνη δὲ ἡ «Ἀμάλθεια» οὐδὲν ἐγνώρισεν ὅριον.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἡ παροῦσα δημοσίευσίς μας θέλει δώσει ἀφορμὴν νὰ χυθῶσι ποταμοὶ λάβας, νὰ ἐκτιναχθῶσι μύδροι διάπυροι· ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο ; ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ θέλομεν τὴν εἴπει, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς ὀργῆς ἐπαρχιακῶν ἐφημεριδογράφων, περιφρονοῦντες δὲ τὰς ὕβρεις ἐκείνων μεθ' ὧν δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἰσοπεδωθῶμεν. Καίτοι καλῶς γνωρίζοντες τὰ πράγματα δὲν ἠθελή-

σαμεν νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἰδίαν περὶ αὐτῶν γνῶσιν, ἀλλ' ἀπετάθημεν εἰς πλείστους, ἵνα βεβαιωθῶμεν καλλίτερον, προετιμήσαμεν δὲ νὰ παραλείψωμέν τινα γεγονότα, διὰ τὸ μὴ πρόχειρον τῆς ἀποδείξεως, καίτοι βέβαιοι ὄντες ὅτι ὑπῆρξαν, ἐξ ἀνάγκης δὲ, ἀλλὰ μετὰ στενοχωρίας, πρέπει νὰ γείνῃ μνεία καὶ ἀποθανόντων ἀνθρώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Πρῶτος ἐνεθρονίσθη ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Σμύρνης», χάρις δὲ εἰς τὸν σωτήριον θεσμὸν τῆς διὰ τῶν Ἀδελφῶν ἐκλογῆς τῶν Ἐφόρων ἐβασίλευσεν ἐκεῖ μέσα εἰκοσιπέντε ἔτη, ἅπαξ μόνον, ἐπὶ μίαν τριετίαν ἐπιτευχθείσης τῆς ἀπομακρύνσεώς του ἀπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Καταστήματος. Κατὰ τὴν τριετίαν ἐκείνην ἀληθῶς ἐμαρτύρησαν οἱ δυστυχεῖς Ἔφοροι οἱ διαδεχθέντες αὐτὸν, διότι ἡ «Νέα Σμύρνη» οὐδεμίαν ἡμέραν ἀνέκοψε τὴν κατ' αὐτῶν ὕβριν καὶ καταφοράν. Δυστυχῶς οἱ διάδοχοί του ἀείμνηστοι Ἰσιγόνης, Βλυσίδης καὶ Σεφεριάδης δὲν ἦσαν ἄνθρωποι θελήσεως ἰσχυρᾶς, διὰ νὰ καταπολεμήσωσι τὰς ραδιουργίας καὶ ἐκδιώξωσι διὰ παντὸς τὸν ἐπιζήμιον ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ δυστυχοῦς καταστήματος. Ἡμεῖς, ἔλεγον, κοπιάζομεν, ἐργαζόμεθα τιμίως καὶ φιλοπόνως, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν τὸν λόγον, δι' ὃν πρὸς ἀμοιβὴν πρέπει νὰ διασύρηται τὸ ὄνομά μας καὶ νὰ ποτιζώμεθα καθημέραν χολὴν, ληξάσης δὲ τῆς τριετοῦς θητείας αὐτῶν ἀπεχώρησαν. Ἀλλὰ τὰ μὲν ὀρφανὰ, γυμνὰ τὸ πρὶν ἐνεδύθησαν, σχεδὸν πεινῶντα ἐχορτάσθησαν, αἱ δὲ πρὸ αὐτῶν κεναὶ ἀποθῆκαι φορεμάτων, φαγωσίμων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων πραγμάτων ἀφέθησαν τακτικῶς ἐφωδιασμέναι. Οὐδέποτε κατόπιν ἠθέλησαν ν' ἀκούσωσι περὶ ἐκλογῆς αὐτῶν. Ὁ Βλυσίδης μεταξὺ τῶν ἄλλων ἠγάπησε πολὺ

τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ἐσκόπει δὲ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐφορεύων αὐτὸ καὶ νὰ τὸ κατασιήσῃ κληρονόμον του, ὡς διηγήθησαν ἡμῖν στενοὶ φίλοι του, πρὸς οὓς πολλάκις ἐξηγήθη τοὺς σκοπούς του, ἀλλ᾽ ὅτε παρὰ τὸ δηλητήριον δι᾽ οὗ τὸν ἐπότισεν ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Σμύρνης», καλῶς ἐννόησεν ὅτι σκοποὶ καὶ βλέψεις διαπαγῆς καὶ λεηλασίας ἐπολιόρκουν τὸ κατάστημα, ἀφῆκε κληρονόμους τῆς ἐξ εἰκοσιπέντε χιλιάδων λιρῶν περιουσίας του τὸ Νοσοκομεῖον καὶ τὸ κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον. Τὰ τοῦ Δημοσθένους Ἰσιγόνη, Γεωργίου Βλυσίδου καὶ Προδρόμου Σεφεριάδου ὀνόματα θέλουσι παραμείνει εἰς τὸν αἰῶνα εὐλογητὰ ἐν Σμύρνῃ, οὐ μόνον διότι ὑπῆρξαν χρηστοὶ πολῖται, ἀλλὰ καὶ διότι ἀφῆκαν μίαν ἔντυπον λογοδοσίαν διττῶς εὐεργετικήν· α΄. διότι ηὔξησαν τὴν περιουσίαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου κατὰ ἑξάκις χιλίας λίρας καὶ β΄. διότι διὰ τῆς λογοδοσίας ταύτης ἔχομεν γνώμονα συγκρίσεως ἀσφαλῆ καὶ τῶν πρὸ αὐτῶν καὶ τῶν μετ᾽ αὐτοὺς διαχειρίσεων· ἐξ ἧς συγκρίσεως φαίνεται ἐν ἁπάσαις μὲν σπουδαιοτάτη διαφορά, ἔν τισι δὲ ἄβυσσος χωρίζουσα. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐναντίους ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ πρὸς σύγκρισιν κανών, ὁ χορηγούμενος διὰ τῆς λογοδοσίας, περὶ ἧς ὁ λόγος.

Τὸν ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀγῶνα κατὰ τοῦ συντάκτου τῆς «Νέας Σμύρνης» μετὰ σθένους καὶ εἰλικρινείας ἐπὶ σειρὰν ὅλων ἐτῶν ἀνέλαβε καὶ περιφανῶς διεξήγαγεν ἀείποτε προσαγαγὼν ἐπιχειρήματα καὶ ἀποδείξεις ἀναμφηρίστους ὁ τῆς «Ἁρμονίας» συντάκτης κ. Μ. Σεϊζάνης.

Ἀπ᾽ ἐναντίας ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς τῆς κοινότητος Σωκράτης Σολομωνίδης, ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς «Ἀμαλθείας», ὁ κοπτόμενος διὰ τὰς κλαπείσας ὑπὸ τοῦ Γρηγοράκη(*) χιλίας

(*) Ὁ Γρηγοράκης αὐτὸς ὑπῆρξε γραμματεὺς τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος Σμύρνης καταχρασθεὶς δὲ σεβαστὸν ποσὸν χρημάτων κατέλιπε λάθρα μίαν ὡραίαν πρωΐαν τὴν Ἰωνικὴν μεγαλόπολιν συναποκομίζων τὰ κλαπέντα.

λίρας, περὶ ὧν ἀργότερον θέλομεν ἐπανέλθει, ἔμεινεν ἄφωνος διὰ τὰς τριάκοντα χιλιάδας μετζίτια ἴσα πρὸς 5,500 λίρας τουρκικάς, ὅπερ ποσὸν μαθηματικῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἔλειψεν ἐντὸς μηνῶν πεντήκοντα δύο διαχειρίσεως. Ἀλλ' ὄχι, χάριν τῆς ἀληθείας ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι, καθ' ἃ μᾶς διαβεβαιοῦσιν, ἔγραψεν ἡ «Ἀμάλθεια» μίαν φορὰν ὅτι δὲν ἦτο τότε μόνος ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Ὀρφανοτροφείου ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Σμύρνης», ὅτε ἐγένοντο ὅσα καταμαρτυροῦσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἦτο καὶ ἕτερός τις, καὶ ἀληθῶς εἶχε δίκαιον, ἀλλ' ὁ ἕτερος ἐκεῖνος ἀποσυρθεὶς δὲν ἠκούετο, δὲν ἔγραφεν ἐν ἐφημερίδι, δὲν ἐφαρμάκευε τιμίους ἀνθρώπους, οὐδ' ἠθέλησέ ποτε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ καταστήματος διὰ νὰ γείνῃ ἡμῖν ὕποπτος, ὡς ἐγένοντο ἄλλοι. Ὁ κύριος Σολομωνίδης, ἀντὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἁπλῆν ταύτην παρατήρησιν, οὐδὲν λέγουσαν ὑπὲρ τοῦ ἀδικουμένου Ὀρφανοτροφείου, ἠδύνατο βέβαια νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὸ ζήτημα, νὰ μελετήσῃ αὐτὸ καὶ νὰ διαρρήξῃ τὰ ἱμάτιά του, ὡς τὰ διέρρηξε διὰ τὰς χιλίας λίρας τὰς ὑπὸ τοῦ Γρηγοράκη κλαπείσας, ἀλλ' ἔμεινεν ἄφωνος. Ὅταν ὁ πρόχειρός του εἰς ὅλα ἐξελεγκτὴς Ἀριστείδης Δάλλας διὰ τρόπου καταγελάστου τὰς 30,000 μετζίτια ὑπεβίβασεν εἰς γρόσια 127,400, ἐνόμισεν ἴσως τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνάξιον λόγου, καίτοι πλησιέστατον εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Γρηγοράκη κλαπέν. Μὴ τυχὸν δὲν ἦσαν καὶ ἐκεῖνα χρήματα τοῦ κοινοῦ;

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ διακόψωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν διήγησιν τῶν ἀφορώντων εἰς τὸν συντάκτην τῆς «Νέας Σμύρνης», ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, διὰ νὰ εἴπωμεν ὁποία ὑπῆρξεν ἡ σχέσις τῶν τριῶν συντακτῶν μεταξὺ αὐτῶν, δηλ. Σεκιάρη, Σολομωνίδου καὶ Σεϊζάνη. Ἡ «Ἀμάλθεια» ὑποστηριζομένη ὑπὸ πλουσίου συγγενοῦς προσεπάθησε παντὶ τρόπῳ νὰ καταστρέψῃ οἰκονομικῶς τὰς δύο ἀντιπάλους, οὐδεὶς δ' ἐν Σμύρνῃ ἐλησμόνησε τὰς ἐκδόσεις τῶν φύλλων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἑορτάς, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ὑποβίβασιν τῆς

τιμῆς τῶν φύλλων εἰς τὸ ἥμισυ· κατόπιν δὲ ὁπότ' ἐπεκράτησεν ἡ νῦν συμφωνία, καθ' ἣν οὐδὲν αὐτῶν νὰ δημοσιεύηται τὴν Τρίτην, οὐδέποτε ἡ «Ἀμάλθεια» ἔστερξε νὰ ὑπάρξῃ ἀργίας ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἰδία δι' ἕκαστον φύλλον, ὥστε τὸ δημόσιον νὰ ἔχῃ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ἐφημερίδα, διότι τοῦτο θὰ ἔδιδε σημασίαν μείζονα εἰς τοὺς ἀντιπάλους, κυρίως εἰς τὴν «Νέαν Σμύρνην», τὴν οἰκονομικῶς περισσότερον πάσχουσαν, ἀλλ' ἥτις οὕτω πως θὰ εἶχε μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἀληθῶς ἐπικερδῆ πρὸς ἀνακούφισίν της. Ὁπωσδήποτε ἡ καταστροφὴ τῆς «Νέας Σμύρνης» δὲν θὰ ἦτο δύσκολος, ἀπεσοβήθη δὲ μόνον, διότι ἡ «Ἀμάλθεια» ἐννόησεν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχῃ μίαν σύμμαχον ἐναντίον τῆς «Ἁρμονίας», τῆς ὁποίας διὰ παντὸς τρόπου ἐπεζήτει τὴν καταστροφήν, ἀλλ' ἥτις ὅμως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε ν' ἀποθάνῃ, ἕως ὅτου καὶ δι' αὐτὴν ἀνεφάνη ὁ ἐκ μηχανῆς θεὸς, ὅστις ἐστερέωσε τὴν ὕπαρξίν της. Οὕτως ἡ μὲν «Νέα Σμύρνη» ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ταπεινὴ θεράπαινα τῆς «Ἀμαλθείας» ἐν παντὶ κακῷ, ἡ δ' «Ἀμάλθεια» οὐδέποθ' ὕψωσε φωνὴν κατὰ τῶν ὀρφανοτροφιακῶν σκανδάλων. Ὅταν δὲ μίαν ἡμέραν εἷς τῶν Ἐφόρων συνίστα ἑτέρῳ συναδέλφῳ Ἐφόρῳ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῷ κ. Μ. νὰ εἴπῃ τῷ ἀνεψιῷ νὰ γράψῃ ἐν τῇ «Ἀμαλθείᾳ» περί τινος σκανδαλώδους ὑποθέσεως ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ, ὁ φιλόστοργος θεῖος ἀπήντησεν: «αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀδελφὲ, τί θέλεις ὁ καϋμένος ὁ Σωκράτης νὰ κάμῃ ἐχθρὸν καὶ τὸν Σεκιάρην ἀφοῦ ἔχει τὸν Σεϊζάνην;»

Κατ' αὐτὰς ἤρχισεν ἐκδιδομένη ἑτέρα ἐφημερὶς ἑλληνιστὶ καὶ τουρκιστὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡμερησία», ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἔγκλημα καθοσιώσεως κατὰ τοῦ βαλαντίου τοῦ συντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας»· καὶ λοιπὸν ἡ «Ἀμάλθεια» ἤρχισε καὶ αὐτὴ τὸν πόλεμον, τό γε νῦν, ἀκήρυκτον δι' ἀκροβολισμῶν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ ἴδωμεν τὸ διὰ τῶν ἄρθρων βροντῶν βαρὺ πυροβολικόν, τότε δὲ θὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐν τῇ συμφεροντολογικῇ πολιτικῇ αὐτῆς ἡ «Ἀμάλθεια» εἶπε τὸ «delenda Diurna».

Ἡ ἱστορία τῆς «Νέας Σμύρνης» εἶνε ἱστορία τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅτε τὰ σκάνδαλα εἶχον ὑπερβῇ πᾶν ὅριον, ἐδέησε νὰ σταλῇ ἔξαρχος ὁ Ἅγιος Χίου κ. Κωνσταντῖνος, ὅστις ἐνήργησεν ἐπισημοτάτας ἀνακρίσεις καὶ διώρισεν ἐξελεγκτικὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνακρίσεων καὶ τῶν πρακτικῶν τοῦ Ὀρφανοτροφείου περιέγραψεν ἐν ἐκθέσει μακρᾷ τὴν τοῦ καταστήματος οἰκτρὰν κατάστασιν. Εἶνε ἀνεξήγητον αἴνιγμα διὰ τὴν Σμύρνην, πῶς ὁ Ἅγιος Χίου ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ αὐτὸς κατόπιν ἄλλην ἔκθεσιν. Ἂν εἶδέ τι μὴ συνᾴδον πρὸς τὴν ἰδικήν του ἀντίληψιν, ὤφειλε, νομίζομεν, νὰ τὸ ὑποβάλῃ εἰς τοὺς ἐξελεγκτὰς, νὰ τὸ συζητήσῃ μετ' αὐτῶν καὶ ν' ἀπολήξῃ εἰς ἓν σύμφωνον συμπέρασμα· διατὶ δὲν τὸ ἔπραξε; Εἶνε ἄγνωστον τὶ ἔγραψεν ὁ Σεβασμιώτατος Χίου, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ἀργότερον ἐντύπου τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐξελεγκτῶν ἡ «Νέα Σμύρνη» ἔγραψε σειρὰν ἄρθρων παραπαίουσα, ψευδομένη, παραλείπουσα κύριά τινα τῶν οὐσιωδεστάτων σημείων, καὶ ὑβρίζουσα τοὺς ἐξελεγκτάς, διότι ἐν Σμύρνῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ ρηθῇ ἡ ἀλήθεια, ὅταν ἐξελέγχωνται λογοδοσίαι καταστημάτων, τύχῃ δὲ εἷς τῶν τριῶν συντακτῶν τῶν Σμυρναϊκῶν φύλλων νὰ εἶνε ἐκ τῶν ἐξελεγχομένων. Ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν πρέπει πολὺ νὰ τὸ συλλογισθῇ. Εἰς τὸν ἀναιδῆ ἐκεῖνον λίβελλον τῆς «Νέας Σμύρνης» ἔσχε τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ ἐπιστήμων τις, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ ἔγγραφα, τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ τὰ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀντίγραφα, σημεῖα δέ τινα ἠδυνήθη νὰ διαφωτίσῃ καλλίτερον τῶν ἐξελεγκτῶν, διότι κατεῖχεν ἄλλα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἠγνόουν ἐκεῖνοι· μετέβη καὶ ἐζήτησε πληροφορίας αὐτοπροσώπως παρὰ πολλῶν συμπολιτῶν, ἐνὶ δὲ λόγῳ οὐδὲν παρημέλησε διὰ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἢ διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν Ἐξελεγκτῶν ἡλίου φαεινότερον ἀποδειχθεῖσα ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ζημία ἡ γενομένη τῷ Ὀρφανοτροφείῳ, καὶ ἐφίμωσε διὰ παντὸς τὸ στόμα εἰς τὰς ἀντιρρήσεις. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι εἰς ἀμοιβὴν ὑβρίσθη γενναιότατα καὶ

ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τὸ μῖσος καὶ τῆς «Νέας Σμύρνης» καὶ τῆς «Ἀμαλθείας», ἀλλ' οὐχ ἧττον οἱ μετὰ θλίψεως βλέποντες καταστρεφόμενον τὸ δύστηνον Ὀρφανοτροφεῖον ὡμολόγησαν αὐτῷ χάριτας.

Ἡ ἔκθεσις τῶν ἐξελεγκτῶν καὶ ἡ ἑτέρα τοῦ Ἁγίου Χίου κυρίου Κωνσταντίνου, σταλεῖσαι εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, παρεδόθησαν εἰς ἄλλο δικαστήριον ὑπὸ τὸν Ἅγιον Καλλιουπόλεως, κύριον Ἱερώνυμον, καὶ δύο λαϊκοὺς, ἀλλὰ παρῆλθον μῆνες, παρέρχονται ἔτη καὶ δὲν ἐμάθομεν τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν. Ἀλλ' ὅταν διὰ τοιαύτης ἀχαριστίας ἀμείβονται αἱ πολύμοχθοι ἐργασίαι τῶν ἐξελεγκτῶν, τότε τίς εἰς τὸ μέλλον θ' ἀποδέχηται τοιαύτην ἀγγαρείαν; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐσκέφθησαν οἱ ἐν τῇ Πρωτευούσῃ ἁρμόδιοι. Εὐτυχεστάτη ὑπῆρξεν ἡ σκέψις τῶν ἐξελεγκτῶν νὰ δημοσιεύσωσι τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐξελέγξεώς των· ἄνευ τῶν ἐντύπων τούτων οἱ Σμυρναῖοι θὰ εὑρίσκοντο, προκειμένου περὶ τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἐν σκότει ψηλαφητῷ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συντάκτου τῆς «Νέας Σμύρνης», ἐπισυμβάντα κατὰ τὸ πέρυσιν ἔαρ, διωρίσθη ἐπιτροπὴ πρὸς σύνταξιν κανονισμοῦ τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἀλλ' ὁ συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας» ἐσκέφθη ὅτι, ἐκλιπόντος τοῦ συναδέλφου, τὸ Ὀρφανοτροφεῖον εἶνε τιμάριον, τὸ ὁποῖον δικαιωματικῶς πρέπει νὰ περιέλθῃ ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ δικαιοδοσίαν καὶ κατοχήν, διενήργησε δὲ νὰ ὀνομασθῶσι δύο στενώτατοι συγγενεῖς του μέλη τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, νὰ γράψῃ αὐτὸς καὶ νὰ ὑποβάλῃ διὰ τῶν ἰδίων του συγγενῶν του ἕτερον σχέδιον. Ἐπειδὴ δὲν ἐφαίνετο διόρθωσις τῶν πραγμάτων ἐγένετο ἀνάγκη νὰ προσκληθῇ δεύτερος Ἔξαρχος, ἐστάλη δὲ ὁ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ Πατριαρχείου κύριος Ἀθ. Πιπέρης, ὅστις εἰς τὸ διάστημα τριῶν τεσσάρων μηνῶν ἐμαρτύρησεν ὁ δυστυχὴς καὶ αὐτός, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ συντάκτου τῆς

«Ἀμαλθείας», θερμῶς δὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἄδεια ν' ἀφήσῃ τὴν Σμύρνην. Καὶ τοῦτο μὲν ἐγένετο, ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἑτέρου τῶν σχεδίων τοῦ κανονισμοῦ ἢ ὁ συνδυασμὸς τρίτου ἐκ τῶν ὑποβληθέντων δύο ἀποφασισθήσεται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, Κύριος δὲ οἶδε πότε τοῦτο γενήσεται, ἐνῶ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ζημιοῦται καὶ καταρρέει ὁσημέραι ἐκ τῆς ἐκκρεμοῦς ταύτης καταστάσεως.

Τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἔτυχεν εὐτυχεστάτων χρόνων καὶ θὰ εἶχε σήμερον περιουσίαν τοὐλάχιστον ἑξήκοντα χιλιάδων λιρῶν, ἐὰν δὲν ἐκάθητο, κακῇ μοίρᾳ εἷς ἐφημεριδογράφος, ὡς ἀσφυκτικὸς ἐφιάλτης, ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ. Τὸ λαχεῖον πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν δὲν λειτουργεῖ, ἤρξαντο δὲ, καθὰ μὲ διαβεβαιοῦσιν, ἐτήσια σπουδαῖα ἐλλείμματα (¹).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ τῆς ἑτέρας ἐν Σμύρνῃ ἐφημερίδος «Ἁρμονία» συντάκτης κ. Μ. Δ. Σεϊζάνης μετὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς μερίμνας, ἃς δίδει αὐτῷ ἡ ἐφημερίς του, ἀντὶ πάσης ἄλλης φροντίδος θὰ προετίμα τὴν ἡσυχίαν, τὸ κυνήγιον, τὰ μικρὰ ταξείδια εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἀνὰ τὰς νήσους, καὶ τὰς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διασκεδάσεις μετὰ τῶν φίλων. Ἡ ἔχθρα τῆς «Ἀμαλθείας», ὁ φανερὸς σκοπός της νὰ καταστρέψῃ τὴν «Ἁρμονίαν» διὰ παντὸς ἀθεμίτου τρόπου, ἵνα ἔχῃ αὐτὴ τὸ μονοπώλιον τῆς δημοσιογραφίας, τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐπιζητήσῃ καὶ αὐτὸς κοινοτικὰ

(¹) Δέον νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀγνοούντων τὰ ἐν Σμύρνῃ πρόσωπα καὶ πράγματα, ὅτι ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Σμύρνης» οὗτινος ἠλέγξαμεν τὴν κοινοτικὴν πολιτείαν ἐκ καθήκοντος πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἥτις εἶνε καὶ ἱστορία τῆς «Νέας Σμύρνης», ἀπεβίωσε πρὸ χρόνου· ἡ δὲ «Νέα Σμύρνη» ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδηται ὑπὸ νέαν Διεύθυνσιν.

μανσούπια, ἀφοῦ ἔβλεπεν ὅτι δι' αὐτῶν ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίδης ἐθήρευε δύναμιν, οὕτω δὲ ἀφοῦ εἰργάσθη εἰς ἓν ἢ δύο ἄλλα καταστήματα ἐλάσσονος σημασίας, ἐγένετο Ἔφορος τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου· ἐνῶ δὲ ὑπάρχει διδασκαλεῖον ἐν τῷ Ὁμηρείῳ, ἐγίνοντο δὲ καὶ γίνονται δεκταὶ δωρεὰν αἱ ἄποροι μαθήτριαι τοῦ Κεντρικοῦ, ἐνήργησε νὰ συσταθῇ καὶ ἐν τούτῳ Ε'. γυμνασιακὴ τάξις, σχολεῖον δὲ δυσχερῶς ἐξοικονομούμενον ὑπεβλήθη εἰς ἐτησίαν ἐπὶ πλέον δαπάνην 200 λιρῶν, ἄνευ οὐδενὸς λόγου. Ἐν Σμύρνῃ δύναται ὁ βουλόμενος Ἔφορος ἢ Ἐπίτροπος νὰ πράττῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ἔστω καὶ βλάπτων τὸ δημόσιον· παράδειγμα εἶνε οἱ τρεῖς ἐν αὐτῷ συντάκται τῶν Ἐφημερίδων «Ἁρμονίας», «Νέας Σμύρνης» καὶ «Ἀμαλθείας». Τὸ δέ, διατὶ γίγνεται τοῦτο, γνωσθήσεται ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου. Τὸ μάταιον καὶ ἐναντίον παντὸς καλοῦ ὑπολογισμοῦ μέτρον τοῦτο τῆς προσθήκης ἀσκόπως περιττῆς τάξεως ἐν τῷ Κ. Παρθεναγωγείῳ ἐγένετο αἰτία νὰ γεννηθῇ ἔχθρα τῆς διοικήσεως τοῦ Κεντρικοῦ πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ Ὁμηρείου, ἥτις διαρκῶς καὶ ὑποδαυλίζεται παρὰ τῶν ἐχόντων συμφέρον νὰ τὴν ὑποδαυλίζωσιν.

Τὸ ἐπίμονον ἐν τῷ συντάκτῃ τῆς «Ἁρμονίας» ἐσκότισεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, ὥστε ὑπεραμυνόμενος τῆς ἰδίας γνώμης νὰ μὴ δύναται ν' ἀποφεύγῃ καὶ ἀδίκους ἐν γένει ὑπαινιγμοὺς κατ' ἄλλου κοινοτικοῦ καθιδρύματος· τοῦτο δὲ τὸν ἐζημίωσε πολύ, διότι εἶνε μὲν ἀνθρώπινον τὸ σφάλλεσθαι, αὐτὸς ὅμως δὲν ἔγραφεν ἐξ ἀγαθῆς πίστεως, ἀλλ' ἐστρεψοδίκει ἐκ πεισμονῆς καὶ ἐμπαθείας, τουθ' ὅπερ δὲν διέφυγε τοὺς Σμυρναίους.

Ὀλίγον ἀργότερον, ὅτε συνελήφθη ἡ ἰδέα διοργανώσεως Βρεφοκομείου, ἐπειδὴ ἀπεφασίσθη χορὸς Εὐεργετικὸς πρὸς ὄφελός του, φοβηθεὶς ὁ συντάκτης τῆς Ἁρμονίας, μὴ τυχὸν ὁ χορὸς οὗτος βλάψῃ τὸν συνήθως κατ' ἔτος διδόμενον ὑπὲρ τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου χορόν, ἤρχισε δεινὸν πόλεμον κατὰ τοῦ

Βρεφοκομείου, ὡς δῆθεν ὄντος κακοήθους ἱδρύματος ἀνθρώπων ὑποστηριζόντων τὸ ἔγκλημα! Γνῶμαι τόσον παράδοξοι ἦσαν ἀληθῶς τὸ ἔσχατον ὅριον τοῦ ἀσυνέτου καὶ τὸν ἔβλαψαν ἔτι πλέον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν Σμυρναίων.

Τέλος ἐπῆλθεν ὕφεσίς τις εἰς τὴν ἀέναον ἔχθραν καὶ διαμάχην «Ἀμαλθείας καὶ Ἁρμονίας», ὁ δὲ συντάκτης τῆς «Ἁρμονίας» κ. Σεϊζάνης θελήσας νὰ ἐκλεγῇ μέλος τῆς Κεντρικῆς(*) ὑπεσχέθη μέν, καθὰ λέγουσι, νὰ μὴ ἀντιπράξῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ συντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίμου ὡς Δημογέροντος, παραβὰς δὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, τὴν κατεπολέμησε, τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν αἴτιον μὲν ἀδιαλλάκτου μίσους μεταξὺ τῶν ἀτόμων, ἔχθρας ὀχληρᾶς εἰς τοὺς Σμυρναίους μεταξὺ τῶν δύο φύλλων, ζημίας δὲ πολλῆς εἰς τὰ πράγματα τῆς Κοινότητος.

Ἀλλ' ὁ κ. Σεϊζάνης, εἰ καὶ ἔχει τινὰ κατ' αὐτοῦ ὡς δημοσιογράφου καὶ κοινοτικοῦ ἄρχοντος εἰς τὸ παθητικόν του, ἔχει ὅμως ἄλλα πολλὰ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὡς ἀναμιχθέντα ἐξ ἰδιοτελείας εἰς διοίκησιν καταστήματος κοινοτικοῦ· διότι αὐτὸς ἐπὶ ὁλόκληρον τέταρτον αἰῶνος δὲν ἔπαυσε φωτίζων τοὺς Σμυρναίους περὶ τῶν ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ καταχρήσεων· διοτι, ἂν τέλος πάντων σωθῇ τοῦτο, ἔστω καὶ κολοβωμένον, ἡ ὀρθόδοξος Κοινότης ὀφείλει χάριτας αὐτῷ· διότι ἐβροντοφώνησε κατὰ τῆς βιβλιοκαπηλείας, διότι πρὸ ἐτῶν ἔχυσε φῶς, κατὰ τὸ δυνατὸν εἰς ὅσα ὁ συνάδελφός του κ. Σολομωνίδης παρὰ πάντα νόμον καὶ δικαιοσύνην ἔπραξεν ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ· ἂν δὲ τὸ φῶς δὲν ἐχύθη ἅπλετον ἐπί τε τοῦ ζητήματος τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς καὶ ἄλλων, τὸ διατί, τὸ γνωρίζει ὁ κ. Σολομωνίδης· διότι δὲν ἐπεζήτησε συμμαχίας, ὁπότε καὶ ἄνευ περισπασμῶν θὰ ἔζη ἥσυχος καὶ θὰ

(*) Δύο ἀνώτατα κοινοτικὰ σωματεῖα ὑφίστανται ἐν Σμύρνῃ. Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἡ Δημογεροντία.

ἠδύνατο νὰ συμμετέχῃ τῆς λείας· διότι τέλος πάντων, καὶ τὸ οὐσιωδέστατον, συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν δὲν ἐδίστασε νὰ προτείνῃ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν δημοσιογράφων ἀπὸ τῆς διοικήσεως τῶν κοινοτικῶν καταστημάτων, ἵνα οὕτω ἐπέλθῃ τάξις καὶ ἀγρυπνοτέρα ἐπίβλεψις, ὁμόνοια δὲ μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν καὶ εὐχερεστέρα ἐξοικονόμησις τῶν χρηματικῶν ἀναγκῶν, ὑφ' ὧν, ὡς μὲ διεβεβαίωσαν, κατατρύχονται πάντα τὰ καταστήματα τοῦ τῶν Σμυρναίων Κοινοῦ. Μόνη ἡ πρότασις αὕτη τοῦ κ. Μ. Σεϊζάνη τὸν ἐξαγνίζει εἰς ὅσα ἐσφάλετο εἰς τὸ Κοινὸν τῶν Σμυρναίων, τὸν ἀποδεικνύει ἀνώτερον χαμερπῶν παθῶν καὶ ἰδιοτελείας καὶ τὸν καθιστᾷ ἄξιον τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης τῶν συμπολιτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Ἔχων νὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίδου, τοῦ κυριωτέρου καταστροφέως τῆς Κοινότητος τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως Σμύρνης, εἶνε ἀνάγκη νὰ προτάξω ὀλίγα καὶ χάριν δικαιοσύνης καὶ διὰ νὰ γείνω, προχωρῶν εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν κατὰ τὸν ἄνδρα, μᾶλλον καταληπτὸς τοῖς ἀναγνώσταις. Ὁμολογῶ λοιπόν, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἡ καλὴ τάξις δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ διοικήσει τῶν καταστημάτων, ἀντ' αὐτῆς δ' ἐβασίλευεν ἀκηδία, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ κατάχρησις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς διοικοῦντας αὐτά, ἀδιαφορία δὲ ἀνεξήγητος ἐκ μέρους τοῦ Κοινοῦ. Ἀναγνωρίζω, ὅτι ὁ Μητροπολίτης κ. Βασίλειος, εἶνε ὁμολογουμένως θερμότατος χριστιανὸς καὶ ἐντιμότατος ἀνὴρ, ἀλλ' ἀγνοεῖ, φαίνεται, ὅτι ταῦτα μόνον δὲν ἀρκοῦσιν ὅταν πρόκειται νὰ διακυβερνήσῃ τις μεγάλην Ὀρθόδοξον Κοινότητα, ἐν ᾗ παρὰ τὰς τιμίας, δικαίας καὶ ἀγαθὰς αὐτοῦ προθέσεις, διασταυροῦνται ποικίλα πάθη καὶ ἰδιοτελῆ συμφέροντα. Ἐσυγχώρησε πάντοτε ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε πρὸς παραδειγματισμὸν νὰ πατάξῃ, οὕτω δ' οἱ κακοὶ ἐγένοντο θρασύτεροι, οὐδέ-

ποτε δ' ἐγνώρισε καλῶς ποῖον μέτρον ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ καὶ πρὸς τοὺς κατωτέρους καὶ πρὸς τοὺς ἴσους καὶ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους αὐτοῦ· καὶ τοῦτο μὲν τὸν ἐζημίωσε τὰ μέγιστα, ὅτε δὲ τὸ ἐννόησεν ἦτο πλέον ἀργὰ καὶ ἡ διόρθωσις, καίτοι ἐπιζητηθεῖσα, ὑπῆρξεν ἀδύνατος, διότι ἡ κατ' αὐτοῦ δυσμένεια εἶχεν, οὐχὶ ἀδίκως, κορυφωθῇ, διότι δὲν ἐγνώρισε νὰ παραβλέπῃ τὰ μικρὰ καὶ ἐπουσιώδη, προκειμένου μάλιστα περὶ ὄντων τινῶν ποταπῶν καὶ ἀξίων περιφρονήσεως, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τῶν ὁποίων ἐνόμισεν ὅτι εἰργάσθη, διὰ νὰ κερδίζῃ τὰ μεγάλα καὶ οὐσιώδη ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του, ἅτινα οὐδεὶς ποτὲ θὰ ἠρνεῖτο αὐτῷ ἐν δικαιοσύνῃ καὶ εὐθύτητι ζητούμενα, ὅπως ἀληθῶς δίκαιος καὶ εὐθὺς εἶνε καὶ αὐτός. Ἡ τοιαύτη διαγωγή του ἔβλαψε τὸ ποίμνιόν του εἰς τὰ οὐσιωδέστατα συμφέροντα αὐτοῦ, ὅτε δὲ τὸ τελευταῖον μετέβη συνοδικὸς εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τοσοῦτον κακῶς καὶ ἀδεξίως ὑπερημύνατο καὶ τῶν ἰδίων καὶ τῶν τῆς Κοινότητος δικαίων καὶ συμφερόντων, ὥστε νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ ρεῦμα ἔχθρας καὶ ἀποδοκιμασίας, τὰ μάλιστα βλάψαν καὶ τὸ Κοινὸν τῆς Σμύρνης καὶ αὐτόν, ἀφοῦ καὶ συνδυασμοὶ ἐγένοντο τίς θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίδης ἔχει ὁμολογουμένως τὸν κοινὸν νοῦν, εἶνε δὲ καὶ δραστήριος ἄνθρωπος, καὶ θὰ ἠδύνατο τὰ μέγιστα νὰ ὠφελήσῃ τὴν Σμύρνην καὶ νὰ ἀφήσῃ ὄνομα προσφιλὲς καὶ εὐλογούμενον, ἐὰν δὲν ἦτο φύσει ἐμπαθὴς καὶ εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν συμφεροντολόγος. Οἱ γράψαντες ὅτι δὲν ὑπάρχει κοινοτικὸν ζήτημα, ἀλλὰ δύο δημοσιογράφοι ἐρίζοντες, ὀρθῶς μὲν ἔγραψαν, ἀλλὰ δὲν καθώρισαν ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, διότι εἶνε μὲν ἀληθὲς τὸ τῆς ἔριδος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ προστεθῇ ὅτι ὁ κ. Σολομωνίδης ἐρίζει οὐχὶ περὶ ἀρχῶν ἢ ἔρωτος πρὸς τὸ ἄρχειν, χάριν φιλοδοξίας, ἀλλὰ καθ' ὑπολογισμὸν καὶ πρόγραμμα λελογισμένον μόνον καὶ μόνον χάριν τοῦ βαλαντίου του, ὡς ἤδη εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅτι δὲ, καίτοι γνωρίζων τί ἐστι καλὴ τάξις, ἀδυνατεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ

καὶ τὴν καταπατεῖ καταφώρως ἠναγκασμένος νὰ κρύπτῃ ἀσχημίας ἐπιζημίους τῷ Κοινῷ, ὧν αὐτὸς οὗτος ἐγένετο αἴτιος· ταῦτα δ' ἐκ τῆς περαιτέρω ἀνελίξεως τοῦ λόγου, ἡλίου φαεινότερον ἀποδειχθήσονται. Γνωστῆς οὔσης τῆς ἀκηδίας, ἥτις ἐβασίλευεν ἐν τῇ διοικήσει τῶν κοινῶν τῆς Σμύρνης, ἡ Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ εὐγνωμόνως θ' ἀπεδέχετο πᾶσαν πρότασιν βελτιώσεως τῶν πραγμάτων, θὰ παρεχώρει δὲ καὶ τὰ ζητηθέντα καὶ ἔτι πλείονα ἐὰν ἐζητοῦντο, ὁπόταν μάλιστα ἡ Δημογεροντία ἀνελάμβανε κόπους, ἀφ' ὧν ἀπήλλαττε τοὺς Κεντρικούς· ἀλλ' ὁ κ. Σολομωνίδης ἐνήργει μετὰ πάθους καὶ ἔχθρας, ἀνεμίγνυε δ' ἄνευ δισταγμοῦ εἰς τὴν διαμάχην καὶ πρόσωπα τὰ ὁποῖα οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη ν' ἀναμιχθῶσι, τοῦτο δὲ τὸν κατέστησεν ἀπεχθῆ καὶ μισητόν. Ἂν ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἤθελε κρίνει ψυχραιμότερον ἐξ ἀρχῆς τὰ πράγματα καὶ ἐνδώσει εἰς ὅσα ἦτο καλὸν νὰ τὸ πράξῃ, πιθανὸν θ' ἀπεφεύγοντο πολλὰ κακά. Δειλιάσασα καὶ ἐξοργισθεῖσα πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς ὕβρεως, τῆς καταφορᾶς, τῆς ἔχθρας, ἔκαμε τὸ λάθος ν' ἀντισταθῇ εἰς ὅλα. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς του ὁ Ἀρχιδημογέρων συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας» πρὸ οὐδενὸς ἀθεμίτου διστάζει, ἀδιαφορεῖ δὲ ἂν, χάριν τῆς ἐπιτυχίας, κατασιρέψῃ πρόσωπα καὶ ποδοπατήσῃ θεσμοὺς καὶ ἔθιμα κοινοτικὰ πρὸς μεγάλην ζημίαν τοῦ Ἔθνους· ἀρκεῖ αὐτῷ νὰ ὑψωθῇ καὶ ἀδιάφορον ἂν ὑψωθῇ ἐπὶ ἐρειπίων. Ἡ καλὴ πρὸς τὸ Ἔθνος του διάθεσις αὕτη καὶ διαγωγή του τῷ προσεπόρισε καὶ ἐν Σμύρνῃ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Ἀθήναις χαρακτηρισμὸν τὸν ὁποῖον καλῶς γνωρίζει, πρὸ τοῦ ὁποίου δὲ θὰ ἐπτοεῖτο πᾶς ἄλλος καὶ θὰ ἠγωνίζετο παντὶ σθένει νὰ τὸν ἐξαλείψῃ ἀπὸ τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν Σμυρναίων καὶ τῶν ἔξω ὁμογενῶν διὰ μεταβολῆς τῆς πολιτείας αὐτοῦ ἐν τοῖς κοινοῖς τῆς πατρίδος αὐτοῦ· καὶ ὅμως ἀπεσκληρύνθη τοσοῦτον ἡ καρδία του ὥστε νὰ μὴ τὸν μέλλῃ.

Ἀμφιβάλλομεν ἐὰν ἔχῃ ἐν συνόλῳ πλέον τῶν δέκα ἢ δώδεκα ὀπαδῶν, ἡ δὲ Σμύρνη εἶνε ὁλόκληρος κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' εἶνε

ἰσχυρότερος ὁλοκλήρου τῆς Κοινότητος, καὶ διπλασία δὲ καὶ τριπλασία ἂν ἦτο, πάλιν αὐτὸς θὰ ἦτο ἰσχυρότερος, διότι κραυγάζει: «ἐγὼ εἶμαι ἐγχώριος, οἱ δ' ἐναντιούμενοι εἰς ἐμὲ εἶνε Ἕλληνες», διότι ἔχει ἰδίαν ἐφημερίδα, δι' ἧς ἐπιτίθεται, ὅπλα ἔχων τὴν βίαν, τὴν ὕβριν, τὴν συκοφαντίαν καὶ τὸ ψεῦδος, διότι διὰ τῆς ἐφημερίδος του συχνὰ ρίπτει ὑπαινιγμοὺς κατὰ τῶν ἐχθρῶν του, ἀφίνων τὸν ἀναγνώστην νὰ ὑποθέτῃ ἀνύπαρκτα κακά, διότι διὰ τῆς ἐφημερίδος του δὲν διστάζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἑστίαν τῶν ἀτόμων καὶ νὰ προσβάλῃ τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν αὐτῶν, ἐμπνέων οὕτω τὴν ἐσχάτην βδελυγμίαν. Καὶ ὅμως σπανίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἀνωδύνων, ἀντεπεξέρχεταί τις ἐναντίον αὐτοῦ ἐν τοῖς φύλλοις τῆς Σμύρνης, καὶ αὐτὸς δ' ὁ συντάκτης τῆς «Ἁρμονίας» κατέφυγεν ἐσχάτως εἰς φύλλον τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ νὰ δικαιολογηθῇ. Διατὶ ἆρά γε τοῦτο;

Πρωτίστης τάξεως κωμῳδός, ἐνῷ κατὰ κόρον ἐπαναλαμβάνει τὸν σεβασμόν, τὸ νομοταγὲς καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, δεικνύει αὐτῇ ταύτῃ ὀξεῖς ὀδόντας καὶ ὄνυχας γαμψοὺς ἀπειλῶν ὅτι δύναται ν' ἀντεπεξέλθῃ καὶ κατ' αὐτῆς, ὁπόταν βλέπῃ ὅτι δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' αὐτῆς ἀποφάσεις ἀσύμφοροι εἰς αὐτόν. Ὅστις ἀναγινώσκει ὅσα γράφει περὶ τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης ἀσθενοῦντος δὲν δύναται εἰμὴ νὰ θαυμάσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν ψευδῆ σεβασμὸν καὶ τὴν ὑποκριτικὴν ἀγάπην καὶ ὅμως οὐδεὶς κατέτρεξε καὶ ἐφαρμάκευσε πικρότερον τὸν ἀγαθὸν γέροντα.

Ἑκατόγχειρ Βριάρεως ἐξαπλώνει παντοῦ τὰς χεῖράς του καὶ θέλει τὰ πάντα νὰ καταλάβῃ. Ἐν τῇ Εὐαγγ. Σχολῇ τὸν τρέμουσι πάντες οἱ καθηγηταί, διότι, καίτοι μὴ ἔφορος σήμερον, δύναται αὖριον νὰ ἐπανέλθῃ. Τὸ Μουσεῖον τὸ ἐπιφυλάττει ὡς καταφύγιον, διὰ νὰ εἶνε πλησίον εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολήν, κατήρτισε δὲ ἣ θέλει νὰ καταρτίσῃ Ἐφορείαν ἰδιαιτέραν, δι' ἧς, καθὰ μὲ διεβεβαίωσαν, προσπαθεῖ νὰ προσεταιρισθῇ τινας τῶν

ἐναντίων αὐτῷ προσπορίζων αὐτοῖς τὸ μανσοῦπι Ἐφόρου τοῦ Μουσείου. Τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ἀπαιτεῖ, νὰ εἶνε ἰδικόν του τιμάριον, δικαιώματι διαδοχῆς, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πρὶν τιμαριοῦχος· καὶ ἀπόδειξις πόσα παρέσχε πράγματα τῷ Ἐξάρχῳ Γραμ. κυρίῳ Ἀθανασίῳ Πιπέρᾳ· τέλος εἶναι Δημογέρων καὶ συνεκέντρωσεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐργασίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, παράπονα δὲ σφοδρὰ ἐγείρονται καθ' ὃν συμφεροντολογικὸν τρόπον διεξάγονται αἱ τῆς Μητροπόλεως δικαστικαὶ ὑποθέσεις, τὸ δὲ κακὸν κατήντησε σκανδαλῶδες. Ὅλης ταύτης τῆς μεγάλης ἀλλὰ κακοήθους ἐργασίας αὐτὸς εἶνε ὁ τῶν πάντων ἐπόπτης.

Τὴν ἐφημερίδα «Ἀμάλθειαν» συνδιευθύνει ὁ ἕτερος συντάκτης αὐτῆς κ. Ὑπερίδης οὐδέποτε ἀναμιχθεὶς εἰς τὰ κοινοτικά.

Εἰς τὴν δικαστικὴν τῆς Μητροπόλεως καὶ πᾶσαν προδοτικὴν πρὸς τὰς Ἀρχὰς καταφυγήν, εἶνε ὁ εἰδικὸς ἐπὶ τούτῳ, βλοσυρὸς τὴν ὄψιν καὶ ἀπαίσιος τὴν μορφὴν ἐκ Καισαρείας (*) φεσοφόρος δικηγόρος Μανώλογλους ἢ Ἐμμανουηλίδης· λυπούμεθα ἀναφέροντες ἐν τῇ ἱστορικῇ ἡμῶν ταύτῃ μελέτῃ τὸ ὄνομα τοῦ δυσειδοῦς αὐτοῦ τέρατος τὸ ὁποῖον παρείσακτον καὶ παράσιτον ἐν Σμύρνῃ μετέβαλεν εἰς ἐρείπια Κοινότητα ἐκ τῶν

(*) Τοῦ λόγου γενομένου περὶ Καισαρείας δέον νὰ σημειώσωμεν ὅτι γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ἡ Α. Ὑψηλότης ὁ Κιαμὴλ Πασᾶς ἔχει κακὴν ἰδέαν περὶ τῶν Καϊσαρλήδων καὶ πιθανῶς σπουδαῖα περιστατικὰ νὰ ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὴν γνώμην ταύτην. Ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ἐν Καισαρείᾳ ὑπάρχουν καλοὶ καὶ κακοὶ ἄνθρωποι, ὅπως καὶ εἰς ὅλα τ' ἄλλα μέρη· ἀλλ' ἐὰν ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἐγνώριζεν ὅτι ἡ περίφημος δυάς, ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τοὐτέστι τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίδης ὡς καὶ ὁ ἕτερος κύριος..... ! εἶνε Καϊσαρλῆδες, βέβαια τότε οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν μεταπείσῃ ὅτι ἀσφαλῶς ἔκρινεν, ὅτι ἡ Καισάρεια παράγει ὑποκείμενα καθ' ὧν πᾶσα προφύλαξις ἐπιβάλλεται. Εὐτυχῶς κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας ἃς ἔσχομεν ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ σεβαστὸς Νομάρχης τοῦ Ἀϊδινίου ἠννόησε τέλος τί ἀξίζουν τὰ προαναφερόμενα ὑποκείμενα.

πρωτευουσῶν ἐν τῷ ἔξω Ἑλληνικῷ, ἔχυσε δὲ ἀσεβῶς σίελον κακοηθείας καὶ φαυλότητος τοσοῦτον ὥστε νὰ μολύνῃ πᾶσαν ἠθικὴν ἑστίαν, πᾶσαν τιμίαν ἐργασίαν. Γενικὴ ἐπικρατεῖ ἐν Σμύρνῃ γνώμη, ὅτι ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίδης θὰ ἦτο ἀδύνατον ὅλως νὰ προβῇ εἰς τοιαύτας κακίας, ἐὰν καταχθόνιος σύμβουλος δὲν προσήρχετο τὸ ἐκ Καισαρείας προμνησθὲν τέρας διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς Σμύρνης ἐγκατασταν ἐν αὐτῇ ὡς δικηγόρος.

Ἕτερος συνεργάτης τοῦ συντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας», ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην ἐξελέγξεων διαχειρίσεων κοινοτικῶν καταστημάτων, δι' ἃς χειάζεται παντελῶς ἔλλειψις εὐσυνειδησίας καὶ αἰδοῦς εἶνε ὁ **Ἀρ. Δάλλας.**

Ἡ καταφυγὴ εἰς τὸ τέχνασμα τῆς ἐκ τοῦ προχείρου δημιουργίας ἐσναφίων, ὡς ὅτε ἠθέλησεν ἐσχάτως ὁ συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίδης νὰ ἐκλεγῇ Δημογέρων, διότι εἶδεν ὅτι σχεδὸν ὅλων τῶν κοινοτικῶν καταστημάτων αἱ Ἐφοροεπιτροπαὶ ἦσαν ἐναντίαι αὐτῷ, δὲν εἶνε νέα. Χρῆσις τοῦ τερτιπίου (ὅπως αὐτὸς ὁ ἴδιος χρῆσιν ποιεῖται τῆς λέξεως καὶ' ἄλλων, καθὰ μὲ διαβεβαιοῦσι συμπολῖται λαβόντες μέρος εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ 1888 πρὸς σύνταξιν τοῦ Ὀργανικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος) ἐγένετο καὶ τότε εὐρεῖα, ὁ δὲ κ. Σολομωνίδης ὑπῆρξεν ὁ θερμότατος ὑπέρμαχος αὐτῆς. Ἡ Δημογεροντία ἀνέλαβε τότε τὴν διοργάνωσιν τῶν συντεχνιῶν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῶν χρηματικῶν καταβολῶν, δι' ὧν καὶ ἡ τάξις αὕτη τῶν συμπολιτῶν κατὰ καθῆκον θὰ ἐβοήθει τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματά μας, ἐξ ὧν αὕτη πολὺ πλειότερον τῶν ἄλλων τάξεων ἐπωφελεῖται· ἐγένοντο μάλιστα καὶ αἱ σφραγῖδες, ὠνομάσθησαν οἱ πρωτομαγίστορες καὶ ἔκτοτε ἕως ἐσχάτως, λησμονηθέντων τῶν πάντων, οὐδεὶς πλέον ἐγένετο περὶ συντεχνιῶν λόγος καὶ περὶ χρηματικῆς συνδρομῆς ὑπ' αὐτῶν. Δὲν θέλω ν' ἀποδώσω εἰς τὰς κατὰ καιρὸν Δημογεροντίας τὴν μομφὴν, διότι παρὰ τὸν

κανονισμὸν οὐδὲν ἐνήργησαν, ἐπειδὴ ἐὰν ἦτο πρᾶγμα δυνατὸν θὰ τὸ ἔπραττον· ἀλλ' ὁ τῶν Ἐσναφίων θεσμὸς ἐν ἁπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ ὑπάρχων ἄλλοτε, ἐγκατελείφθη πρὸ μακροῦ χρόνου, ἐγκατελείφθη δὲ καὶ εἰς τὰ μέρη μας πρὸ ἡμίσεος καὶ πλέον αἰῶνος. Τὸ ὅτι οὐδὲν κατέβαλον τὰ ἐσνάφια ἀπὸ τοῦ 1888 δὲν τὸ εὑρίσκω παράδοξον, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην, μετὰ δεκαεπτὰ ἔτη κατὰ τὴν νέαν ὑπὸ τοῦ κ. Σολομωνίδου ἀνακάλυψιν ὑπάρξεως ἐσναφίων, ἔπρεπε μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ φανῶσι καὶ χρηματικαὶ καταβολαί, καὶ ὄχι μόνον νὰ φανῶσιν, ἀλλὰ νὰ εἶνε καὶ ἀνάλογοι πρὸς τὸν γενόμενον θόρυβον, καὶ ὅμως οὐδὲν κατεβλήθη· εἶνε εὔκολον δημοκοπῶν τις ἐν Σμύρνῃ νὰ ἐξαπατήσῃ ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς ἐνθουσιάσῃ ὅτι κάμνοντες χρῆσιν τῆς ψήφου των διὰ νὰ ἐκλέξωσι τὸν Ἀρχιδημογέροντα, ἢ τῆς σφραγῖδός των διὰ νὰ σφραγίσωσιν ἔγγραφα συνταχθέντα ὑπὸ τοῦ ἰδίου, γίνονται οἱ σωτῆρες τῆς Κοινότητος, ἀλλ' εἶνε δυσκολώτατον, ἵνα μὴ εἴπω ἀδύνατον, νὰ λάβῃς παρ' αὐτῶν χρήματα, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων. Ἡ ἀνασύστασις τῶν συντεχνιῶν ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τῆς φαύλου σπείρας, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀτυχῶς ἀπεδείχθη, ἄλλην εἶχεν αἰτίαν, ἄλλον φαῦλον σκοπόν.

Ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἐγένετο λόγος περὶ τῆς πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν συντάξεως τοῦ Ὀργανικοῦ Κανονισμοῦ, ὁ κ. Σολομωνίδης, καθὰ μὲ διαβεβαιοῦσιν, ἔλαβε τότε ἐνεργότατον μέρος, ἀλλὰ μόνον ὅπως συνταράξῃ τὴν Συντακτικὴν συνέλευσιν, ἐξ ἧς ἀπεχώρησε περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔργου ἀρχηγὸς καὶ σύμβουλος καὶ ὁδηγὸς γενόμενος τῶν ἐπιτρόπων τῶν ναῶν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς ἀπείθειαν καὶ ἀντίπραξιν ἐχθρικωτάτην κατὰ τοῦ Μητροπολίτου κ. Βασιλείου.

Ἀργότερον ἐγένετο ἑτέρα στάσις ὑπό τινων τῶν Ἐφόρων τοῦ Νεκροταφείου, καθ' ἣν ὀργιάζων ὄχλος ἐδίωξε τοὺς καθ' ὑπόδειξιν ὀφείλοντας ν' ἀπαρέσκωσιν αὐτῷ καὶ ἀνεκήρυξεν ἄλλους. Καὶ τότε διέπραξεν ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης μέγα σφάλμα, μὴ πατάξας τοὺς ἀχρείους ἐκείνους, θρασυτέρους γενο-

μένους ἐκ τῆς ἀτιμωρησίας. Τῇ ἀληθείᾳ δὲν γνωρίζω ἐὰν ἐν τῇ τότε Ἐφορείᾳ ἦτο καὶ εἷς τῶν ἀδελφῶν τοῦ κ. Σολομωνίδου καὶ ποῖον ἔλαβε μέρος, ἀλλ' ὀφείλω νὰ εἴπω ὅτι ἡ δυναστεία τοῦ κ. Σολομωνίδου εἰς ἀδελφοὺς, συγγάμβρους, θείους καὶ ἄλλους συγγενεῖς καὶ ὀλίγους ἀφωσιωμένους φίλους εἶνε πολυάριθμος, αὐτὸς δὲ ὡς φιλόστοργος συγγενὴς φροντίζει νὰ τοὺς τοποθετῇ εἰς διάφορα τῆς Κοινότητος καταστήματα. Ἐπὶ δωδεκαετίαν σχεδὸν ὅλην βασιλεύσας ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ, ἀπεχώρησε φροντίσας ν' ἀφήσῃ Ἐφόρους στενοὺς συγγενεῖς του διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν, καὶ ὅμως ἄλλοτε διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του, διότι, ἀποχωρήσαντος τοῦ μακαρίτου ἰατροῦ Γεωργίου Λάτρη, ἐξελέγη Ἔφορος ὁ νεώτερος ἀδελφός του. Σήμερον, καίτοι μὴ Ἔφορος, εἶνε πάλιν ὁ Ἔφορος τῶν Ἐφόρων.

Κατὰ τὸ 1890, ἐὰν αἱ ληφθεῖσαι ὑπ' ἐμοῦ πληροφορίαι εἶνε ἀκριβεῖς, ἐκήρυξεν ἡ «Ἀμάλθεια» τὸν δεινὸν πόλεμον ἐκεῖνον κατὰ τοῦ Γυμνασιάρχου Ἀριστομένους Στεργιογλίδου, διότι ἐτόλμησε νὰ μὴ ἐγκρίνῃ γραμματικὴν στοιχειώδη, τὴν ὁποίαν ἐν συνεργασίᾳ ἔγραψαν καὶ ἐν συνεταιρισμῷ ἤθελον νὰ ἐκδώσωσι τέσσαρες διδάσκαλοι. Ἀλλ' ἡ γραμματικὴ ἦτο προωρισμένη νὰ τυπωθῇ εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Ἀμαλθείας», ἥτις ἐζημιοῦτο διὰ τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ Γυμνασιάρχου, καὶ ἀκολουθίαν οὗτος ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῇ. Ἤρχισε λοιπὸν καταδιωγμὸς ἀπηνὴς, ἀμείλικτος κατὰ τοῦ δυστυχοῦς οἰκογενειάρχου, εἰς ὃν κρυφίως ἐλάμβανον μέρος καί τινες τῶν καθηγητῶν, ἐκ φυσικῆς πρὸς τὴν ραδιουργίαν ροπῆς καὶ φθόνου. Οἱ Ἔφοροι ὑπερήσπιζον τὸν Γυμνασιάρχην, ὡς ἐκ τούτου δὲ μῆνις δεινὴ καὶ κατ' αὐτῶν.

Τότε συγρόνως ἐδημοσιεύθη καὶ ὁ Κανονισμὸς τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, ὅστις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν «Ἀμάλθειαν» νὰ ἐπιτεθῇ καὶ κατὰ τῆς Ἐφορείας, κυρίως δὲ κατὰ τοῦ λαβόντος ἐνεργότατον μέρος εἰς τὴν σύνταξιν, τοῦ ἀειμνήστου Παύ-

λου Ἀθηνογένους. Τοὺς λόγους, τοὺς κυρίους λόγους τῆς κατὰ τοῦ Κανονισμοῦ ἐπιθέσεως, ἐγὼ ἀποφεύγω νὰ ἐκθέσω· ἂν ὁ κ. Σολομωνίδης νομίζῃ ὅτι τῷ συμφέρει, ἂς τὸ πράξῃ ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς γραμματικῆς τῶν τεσσάρων ζήτημα καὶ τὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἦσαν προφάσεις ἁπλαῖ, ὁ δὲ καθαυτὸ λόγος ἦτο, διότι ὁ κ. Σολομωνίδης ἤθελε χάριν τῶν τυπογραφείων τῆς «Ἀμαλθείας» νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ ὡς Ἔφορος. Σπανίως ἐφάνη ἀγριωτέρα καταφορά, οὐδεμία δὲ ἡμέρα παρήρχετο χωρὶς ἡ «Ἀμάλθεια» νὰ ἐκχύσῃ δηλητήριον κατὰ τῶν Ἐφόρων, οἵτινες ἠδυνάτουν νὰ ἐννοήσωσι ποῖοι λόγοι ἠδύναντο νὰ ἐμπνεύσωσι τοσαύτην ἔχθραν. Σημειωτέον, ὅτι τότε ἐπιτηδείως διεδίδετο μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, ἅτινα ἐπίσης παρασιωπῶ, καὶ ὅτι εἶνε μέγα κακὸν νὰ μένωσιν ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐφορεύοντες τάξις τις ἀνθρώπων καὶ νὰ μὴν ἀφίνωσιν εἰς τοὺς νεωτέρους νὰ ἐργασθῶσι καὶ αὐτοί. Τοῦτο ἦτο ψεῦδος, διότι, ἐκτὸς τοῦ Ἰωάννου Μαρτσέλλα καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Βαχατώρη, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀφιέρωσαν τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας των ὑπὲρ τῆς Εὐαγ. Σχολῆς, (εἴθε δὲ πρὸς καλόν της ν' ἀνεφαίνοντο καὶ ἄλλοι αὐτῶν μιμηταί), ἐκτός, λέγω, αὐτῶν τῶν δύο, σπανίως ἄλλοι ἔμειναν διαρκῶς πλέον τῆς μιᾶς ἐφορευτικῆς περιόδου, ἐκτὸς τῶν κατ' ἀνάγκην καὶ ἔθος μενόντων καὶ εἰς δευτέραν τριετίαν, ἵνα μυήσωσι τοὺς νέους ἐκλεγέντας Ἐφόρους εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐνῷ ὁ κ. Σολομωνίδης χάριν τῶν τυπογραφείων του ἔμεινε μίαν ὅλην δεκαετίαν· ἀλλ' ὡς προεῖπον, αὐτὸς καὶ ἐπὶ ὅλα τὰ 12 ἔτη καὶ σήμερον εἶνε ὁ Ἔφορος τῶν Ἐφόρων καὶ ὡς προβλεπτικὸς ἄνθρωπος προητοίμασε τὴν ἐπάνοδόν του διὰ τῶν ἐν τῇ Ἐφορείᾳ συγγενῶν του. Ὁπωσδήποτε ὅμως, καὶ ἐπειδὴ ἦτο πρῶτον ἔτος ἐφορευτικῆς περιόδου, ἀπεσύρθησαν οἱ περισσότεροι τῶν τότε Ἐφόρων, ἀφ' ἑνὸς μὲν μὴ ἀσμενίζοντες τὴν δωρεὰν ὕβριν καὶ τὸν διασυρμόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ περίεργοι καὶ εὐχόμενοι νὰ ἴδωσιν εὐτυχεστέραν τὴν Εὐαγ. Σχολήν. Πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἔτους τότε (1890) ἐν οἰκονομικῇ

κρίσει διατελούσης αὐτῆς, οἱ Ἔφοροι εἶχον διαρρυθμίσει τὰ οἰκονομικά της, χάρις εἰς τὴν ἐπίπονον καὶ νοήμονα μελέτην, τοῦ τί γίνεται ἀλλαχοῦ, τοῦ μακαρίτου Π. Ἀθηνογένους, μὲ ἓν μικρὸν ἔλλειμμα ἐτήσιον ἐκ μόνον περίπου λιρῶν πεντήκοντα, καθὰ δὲ μανθάνω, τὸ κατὰ τὴν τριετίαν 1898—1901 ἐτήσιον ἔλλειμμα εἶνε λίραι 800, θέλουσι δὲ περιέλθει εἰς ἀδιέξοδον τὰ οἰκονομικὰ ταῦτα, ἐὰν μή, θείᾳ εὐδοκίᾳ, συνεχισθῇ ἡ πλουσία περίοδος τῶν μεγάλων δωρεῶν τῶν γενομένων αὐτῇ κατὰ τὰ εὐτυχῆ δώδεκα ἔτη, καθ' ἃ ἔτυχεν εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς καὶ ὁ μέγας ἀναμορφωτής, ὡς ἑαυτὸν ἐρεκλαμάρισε πρὸς τοὺς ἐν Κων]πόλει ἰδίως, οἵτινες καὶ τὸν ἐπίστευσαν, πρὶν καλῶς γνωρίσωσιν ὅτι ἐλατήρια μόνα τῆς διαγωγῆς του ἦσαν τὸ πάθος καὶ τὸ συμφέρον. Τανῦν δὲ εἶνε γνωστότατος.

Ὅτ' ἔληξαν οἱ τῆς ὡρισμένης θητείας τριάκοντα ἓξ μῆνες καὶ περιέμενον νὰ μάθωσι τὰ ἐπιτελεσθέντα καλὰ, οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ἤκουσαν, οὕτω δὲ παρῆλθε χρόνος πολὺς σιωπῆς ἀνεξηγήτου, ἀλλὰ, τέλος πάντων μετὰ 64 μῆνας! ἐφάνη μία λογοδοσία, κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ὁποίας εἶνε: α'. ὅτι ἡ Ἐφορεία ἐκείνη, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦτο ὁ κ. Σολομωνίδης ἄφινεν ἀλογοδότητον τὸ ἔτος ὁλόκληρον 1891—1892, χωρὶς οὐδένα νὰ δίδῃ λόγον ἢ δικαιολόγησιν ἢ ὑπαινιγμὸν κἂν δικαιολογητικὸν περὶ τῆς παραλείψεως ταύτης. Καίτοι δὲ διὰ τοῦ τύπου ἠλέγχθη τὸ ἀτοπώτατον τοῦτο, ὁ Σολομωνίδης σιγανὰ καὶ ταπεινὰ ἀντιπαρῆλθεν αὐτὸ καὶ μένει αἴνιγμα ἄλυτον μέχρι σήμερον. Ἀλλ' ἆρά γε ποίαν ἀκαταστασίαν ἢ σπατάλην ἢ κατάχρησιν δὲν κρύπτει ἡ μυστηριώδης, ἀλλὰ καὶ παρανομωτάτη αὕτη σιωπή; β'. ἔπεισαν τὸν μακαρίτην Πρόξενον τῆς Ἀγγλίας κ. Holmwood τὸν ἀγαθὸν καὶ εἰλικρινῆ φίλον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, ὅτι ἔπρεπε νὰ διενεργηθῶσιν ἐξελέγξεις τῶν πρὸ αὐτῶν δέκα δώδεκα ἐτῶν, διωρίσθη δ' ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν προσώπων, καθ' ἣν ὁ Ἀριστείδης Δάλλας διεφώνησε καὶ ἔδωκεν ἔκθεσιν χωριστὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο

Ἐξελεγκτὰς, ἐκείνων μὴ στεργόντων νὰ δυσφημήσωσι τὸν Μαρτσέλλαν καὶ τὸν Βαχατώρην, εἰς τὸ ὁποῖον, μετὰ πολλῆς πεισμονῆς, ἐπέμενεν ὁ Δάλλας, νὰ δυσφημήσωσι δηλ. τοὺς δύο μεγάλους εὐεργέτας τῆς Σχολῆς, ὑπὲρ ἧς ἀφῆκαν σπουδαίας κληρονομίας ἐκ χιλιάδων λιρῶν, ἀφοῦ καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀτρύτως ἐμόχθησαν ὡς ταμίαι. Οὐδείς ποτε ἐδυνήθη νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐκθέσεων, αἵτινες μένουσι κλειδωμέναι καὶ φυλάττονται ἀπὸ παντὸς βεβήλου ὀφθαλμοῦ ἐν τῷ ταμείῳ τῆς Σχολῆς· γ΄. ἐκολόβωσαν τὸ Γυμνάσιον τῆς Σμύρνης, ἀφαιρέσαντες τὴν ΣΤ΄ γυμνασιακήν, χάριν οἰκονομίας διακοσίων λιρῶν, προσεπάθησαν δὲ νὰ συγκαλύψωσι τὸ κατὰ τῆς πόλεώς μας ἔγκλημα τοῦτο, γράψαντες ὅτι συνέπιυξαν ταύτην μετὰ τῆς Ε΄ γυμνασιακῆς· δ΄. συνέστησαν τμῆμα ἐμπορικῆς σχολῆς, ἐν πλήρει δὲ ἀμαθείᾳ καὶ τί εἶνε ἐμπορικὴ σχολὴ καὶ τί εἶνε ἡ ἐμπορικὴ σχολὴ τῆς Μασσαλίας, μόνον διὰ πομπωδῶν φράσεων βαυκαλίζοντες τὸ κοινὸν ἐξώδευσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀφειδῶς ἀλλ' ἀδίκως τὸ δημόσιον χρῆμα· ε΄. ἐδημιούργησαν θέσιν ἐπιστάτου ἢ διαχειριστοῦ, ἥτις στοιχίζει σχεδὸν τόσα ὅσα ἡ καταργηθεῖσα ἀνωτάτη τάξις τοῦ Γυμνασίου· σι΄. ἐξελεγκτὴς ἀφιλοκερδὴς τῆς τριετίας αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστείδης Δάλλας, σημειωτέον δὲ ὅτι πάντοτε, ὡς εἴπομεν ἔμπροσθεν, αὐτὸς ἐκλέγεται ἐξελεγκτὴς ὅταν πρόκειται νὰ συγκαλυφθῶσι πράγματα ἀσύμφορα τῷ κ. Σολομωνίδῃ.

Τὸν ἔλεγχον τῆς λογοδοσίας ταύτης ἀνέλαβε μετὰ θάρρους καὶ ἐξετέλεσε μετὰ πολλῆς τῆς σαφηνείας, καταδείξας καὶ τὴν ἀπάτην καὶ τὴν ζημίαν, ὁ κ. Σεϊζάνης διὰ τῆς «Ἁρμονίας». Ἐζήτησε λόγον διὰ τὸ καταποθὲν ἔτος 1891—1892, ἔψεξε τὴν ἀταξίαν τῆς μετὰ 16 μῆνας λογοδοσίας, ὀρθότερον δὲ μετὰ εἴκοσι ὀκτὼ λογιζομένων καὶ τῶν καταποθέντων δώδεκα, 1881—1892, ἐξέφρασεν ἀγανάκτησιν διότι ἀφέθη εἰς τὸν Α. Δάλλαν νὰ δυσφημήσῃ μεγάλους εὐεργέτας τῆς Σχολῆς, κατέδειξε τὸ ἀσύμφορον καὶ ἀπρεπὲς τῆς μεγάλης μυστικότητος καὶ

ἀπήτησε φῶς, ζητήσας νὰ γνωρίσωμεν ἐὰν ὑπάρχωσι καταχρήσεις ἢ συκοφαντίαι· ἀπέδειξε τὸ ἄδικον τῆς κολοβώσεως τῆς περιπύστου Σχολῆς καὶ ἐχαρακτήρισε τὶ ἀξίζουν ἐξελέγξεις ἑνὸς Ἀριστείδου Δάλλα. Ὁ κ. Σολομωνίδης ἀνέγνωσε μετ' εὐαγγελικῆς καὶ ἀξιαγάστου ὑπομονῆς ὅλα ταῦτα καὶ οὐδὲν ἔγραψε πρὸς δικαιολόγησίν του· μόνη ἡ σιωπὴ τῷ ἦτο συμφέρουσα τότε, διότι ἄλλως θὰ ἐταράττετο ἡ ἐργασία τῶν πιεστηρίων του ἐκτυπούντων διδακτικὰ βιβλία, ἐξ ὧν ἐπλούτει εἰσάγων αὐτὰ εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν καὶ διὰ τοῦ κύρους αὐτῆς εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν νήσων.

Ἐνωρίτερον ἢ ἀργότερον τῆς μνημονευθείσης λογοδοσίας, διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ μάθω ἀκριβῶς οὐδ' ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀναζητήσω τὰ τότε δημοσιευθέντα, ἤρχισεν ἡ Ἔρις περὶ βιβλιοκαπηλείας, περὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος, ἀδυνατῶ σήμερον ν' ἀποφανθῶ διὰ λεπτομερειῶν, ἀλλ' ὄχι δὲ μόνον γενικὴ κατακραυγὴ ἠγέρθη ἐν Σμύρνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐψιθυρίσθη παρὰ πολλῶν ὅτι καὶ συζητήσεις μεταξὺ τοῦ Ἐφόρου τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἐγένοντο, μὴ ἀνεχομένων τινῶν ἐξ αὐτῶν νὰ γίνωνται ὄργανα τῶν συμφεροντολογικῶν ὑπολογισμῶν τοῦ συναδέλφου αὐτῶν συντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας». Ἴσως τὰ πρακτικὰ λέγωσί τι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καθὰ πολλοὶ μοὶ εἶπον.

Ἐνταῦθα εἶνε ἡ θέσις ν' ἀναγράψωμεν σπουδαῖόν τι γεγονός. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀείμνηστος Γεν. Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας Holmwood ἐπὶ τέλους ἐδυνήθη νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἐγένετο θῦμα ἀπάτης. Τὴν διήγησιν καίτοι ἔχω αὐτολεξεὶ σχεδὸν παρὰ τοῦ μακαρίτου Παύλου Ἀθηνογένους, θέλων δ' ὅμως νὰ βεβαιωθῶ ἠρώτησα καὶ ἄλλους αὐτόπτας μάρτυρας, οἵτινες μοὶ ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀκρίβειαν. Ὁ μακαρίτης Holmwood ἐπὶ τέλους ἐπείσθη περὶ τῆς ἱκανότητος καὶ ἠθικῆς ἀξίας τῶν Ἐφόρων, οἵτινες προσελθόντες ὡς σωτῆρες ἐσυκοφάντησαν τοὺς πρὸ αὐτῶν. Φαίνεται, ἐπείσθη ὅτι μεταξὺ τῶν σωτήρων ὑπῆρχον

οἱ ἰδιοτελεῖς, οἱ ἐπιτήδειοι, οἵτινες παρέσυραν τοὺς ἄλλους ἀνυπόπτως καὶ καλοπίστως ἀκολουθήσαντας αὐτούς, σχηματίσας δ' οὕτω σταθερὰν γνώμην προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον κατὰ Μάϊον τοῦ 1896 τοὺς κυρίους Παῦλον Ἀθηνογένην, Ἀριστοτέλην Φροντιέρ, Διονύσιον Μαρκόπουλον, Ξενοφῶντα Λάτρην καὶ Ἀπόστολον Ψαλτῶφ, ἅπαντας ἐκ τῶν παραιτηθέντων Ἐφόρων κατὰ τὸ 1891, μόνον δ' ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ τότε τοῦ 1896 τὸν κ. Ἠλίαν Ἠλιάδην, πρὸς δὲ καὶ τὸν Γεν. Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰάκωβον Ἀργυρόπουλον· ἐκεῖ δὲ, ἄνευ πολλῶν περιστροφῶν, εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐφορίαν, ὅτι θὰ τὴν παύσῃ καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ, οἱ παρόντες ἐκεῖ μετ' ἄλλων, οὓς αὐτοὶ ἤθελον ὑποδείξει αὐτῷ, ν' ἀναλάβωσι τὴν διοίκησιν τῆς Εὐαγ. Σχολῆς. Ἔκπληκτοι οἱ μνησθέντες προσκεκλημένοι πρὸ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ἐκμυστηρεύσεως, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὅμως ἐδίσταsαν, νὰ τὸν εὐχαριστήσωσι μὲν διὰ τὴν τιμὴν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτούς, ν' ἀποποιηθῶσι δὲ εἰπόντες μεταξὺ πολλῶν πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀποποιήσεώς των, ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ ἐχαρακτηρίζετο ὡς προσβολὴ κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος ὁλοκλήρου, ὅτι δ' ὀρθὸν ἦτο νὰ λάβῃ, ἂν ἤθελε, τ' ἀναγκαῖα μέτρα μετὰ τὴν λῆξιν τῆς περιόδου ἐκείνης, ὅπως μὴ κληθῶσιν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ πάλιν τῆς Σχολῆς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, καθ' ὧν εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν ἦσαν κατάλληλα.

Τίς ἀρά γε ὑπῆρξεν ὁ φωτίσας τὸν μακαρίτην Holmwood περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες διὰ συκοφαντίας καὶ διαβολῆς, καὶ μόνον χάριν ἰδιοτελῶν σκοπῶν κατέλαβον τὴν διοίκησιν τῆς Σχολῆς; τοῦτο μένει μυστήριον μέχρι σήμερον· ἴσως ὁ κ. Ἠλιάδης νὰ γνωρίζῃ τι. Ὁ μακαρίτης Holmwood ἠπόρησε καὶ ἐλυπήθη, διότι ἐπιτήδειοί τινες ἐδυνήθησαν νὰ τὸν ἀπατήσωσι καὶ ὑπεσχέθη ὅτι, ἅμα τῇ ἐπανόδῳ αὐτοῦ, (διότι ἐμελέτα ταξείδιον χάριν τῆς ὑγείας του), θὰ ἐφρόντιζε καὶ ἄλλας

πληροφορίας νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα περὶ τῆς Σχολῆς. Ἀνεχώρησεν εὐθὺς ἀμέσως, ἀλλ᾽ ἀπέθανε μετά τινας μῆνας χωρὶς νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Σμύρνην, ἡ δὲ Εὐαγγελικὴ Σχολὴ ἔχασεν ἄριστον φίλον καὶ προνοητικὸν προστάτην. Ὁ κ. Σολομωνίδης, καίτοι γνωρίζων τὰ τοῦ συμποσίου καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ κ. Holmwood, ἴσως θὰ ἐρρήγνυε σήμερον φωνὴν ὅτι ταῦτα δὲν εἶνε ἀληθῆ, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Ἠλίας Ἠλιάδης καὶ ὁ κ. Ἰάκωβος Ἀργυρόπουλος ζῶσι καὶ ἡ μαρτυρία των εἰς οὐδεμίαν δύναται νὰ τεθῇ ἀμφιβολίαν.

Οὕτω διέρρεον εὐδαίμονα ἔτη διὰ τὸν κ. Σολομωνίδην, καθ᾽ ἃ, εἰς τὸ πεῖσμα πάντων, ἐγκατέστη ἀπόλυτος κυριάρχης ἐν τῇ Σχολῇ ἐξασκῶν ἀληθῆ τρομοκρατίαν ἐπὶ τῶν διδασκόντων, καὶ ὡς Ἔφορος δυνάμενος νὰ τοὺς παύσῃ, καὶ ὡς δημοσιογράφος δυνάμενος νὰ τοὺς κατασυντρίψῃ. Μεταξὺ τῶν Ἐφόρων δὲν ἔλειψαν ἄνθρωποι πλέον ἢ ἅπαξ διαμαρτυρηθέντες, τὰ δὲ πρακτικὰ τῆς Σχολῆς μνημονεύουσι μὲν καὶ ἄλλα ἔκτροπα, ἀλλὰ καὶ Ἔριν περὶ προβιβασμοῦ παρ᾽ ἀξίαν μαθητοῦ, χάριν τοῦ κ. Μανώλογλου φίλου καὶ συμμάχου τοῦ κ. Σολομωνίδου.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν, ὅσα διὰ τῆς τάξεως καὶ αὐστηρότητος ἐν τῇ διοικήσει τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς εἰσήγαγεν ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς, εἶνε ὅτι τὸ Μουσεῖον καὶ ἡ Βιβλιοθήκη δεινῶς ἐσυλήθησαν, ἐξηφανίσθησαν δὲ τὰ κατάστιχα, ἐν οἷς τακτικῶς ἦσαν ἐγγεγραμμέναι αἵ τε δωρεαὶ καὶ αἱ ἀγοραὶ, ἡ δ᾽ ἐκ τῆς συλήσεως ταύτης ζημία κατ᾽ ἄλλους μὲν ἀνέρχεται εἰς ἑκατοντάδας λιρῶν, κατ᾽ ἄλλους δ᾽ ὑπὲρ τὰς χιλίας. Μετ᾽ ἀληθοῦς ἀδημονίας ἤκουσαν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες συνήργησαν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Μουσείου καὶ ἐμόχθησαν πρὸς πλουτισμὸν αὐτοῦ, ὅτι ἡ ὅλη ἀξία τῶν ἐναπολειφθέντων νομισμάτων, ἐκτιμηθέντων, ἀνέρχεται περίπου εἰς φράγκα. 3000.

Τὸ κορύφωμα τοῦ κακοῦ, ἐὰν ἔχηται ἀληθείας τὸ πρᾶγμα,

εἶνε ὅτι, καθ' ἃ εἶχε πληροφορηθῆ ὁ μακαρίτης Παῦλος Ἀθηνογένης, ὑπάρχει πρακτικὸν ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ χαρακτηρίζον αὐτὸν ὡς προδότην, γραφὲν δὲ κατὰ τὸ 1891 ἢ 1892 τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Σολομωνίδου καὶ ἑνὸς ἄλλου Ἐφόρου, καὶ περιέχον τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐφορείας ὅτι ὁ προδότης αὐτὸς, ὁ Ἀθηνογένης, δὲν πρέπει ποτὲ εἰς τὸ μέλλον νὰ γείνῃ Ἔφορος τῆς Σχολῆς. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ ἔμαθε κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ζωῆς του, ὁπότ' ἔπασχε δεινῶς. Μίαν ἡμέραν, ἐνώπιον ἑτέρου φίλου του στενοῦ ἐξεμυστηρεύθη μετὰ φρίκης τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστικὸν καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰς μυστικὰς ἐκθέσεις καὶ δι' ἄλλα πολλὰ ἤρχισε νὰ γράφῃ ὑπόμνημα πρὸς τὸν Γενικὸν Πρόξενον κ. Cumberbatch· ἔλεγε δὲ, καθ' ἃ ἀσφαλῶς ἐπληροφορήθην, ὁ καλὸς ἐκεῖνος χρηστὸς καὶ ἐνάρετος πολίτης ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἀθυμίᾳ καὶ θλίψει ἂν ἡ κατ' αὐτοῦ τόσον σατανικῶς συλληφθεῖσα σκευωρία δὲν δύναται δικαίως νὰ κληθῇ ἠθικὴ ἐξ ἐνέδρας δολοφονία· ἀλλ' ὁ θάνατος προλαβὼν ἐματαίωσε τὰς προθέσεις αὐτοῦ καὶ οὐδὲν ἐγένετο, οὕτω δὲ καὶ πάλιν πέπλος μυστηρίου ἐξηκολούθησε καλύπτων τὰ πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Κατόπιν ἐφάνη ἔντυπος ἡ λογοδοσία τῆς τριετίας 1895—1898, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ δοξοκομπία καὶ ὁ τύφος θὰ ἦσαν ἀνεκτὰ, ἐὰν χαμερπὴς συκοφαντία καὶ ἥκιστα τίμιοι ὑπαινιγμοὶ ψευδομένων φαρισαίων ὑποκριτῶν ὅτι, σωτῆρες δῆθεν αὐτοὶ, ἐπάλαισαν κατ' ἀστόργων ἐχθρῶν τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, οἵτινες ἐχθροὶ ἦσαν κατ' αὐτοὺς συμπολῖται γενόμενοι Ἔφοροι πρὸ τοῦ 1892, ἐὰν ὑπαινιγμοὶ κατὰ συμπολιτῶν φιλοτίμως ἀείποτε δρασάντων ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, ἐὰν ὑπαινιγμοὶ κατὰ τῆς τιμῆς κυρίως τοῦ Παύλου Ἀθηνογένους,

ὅσις ἀληθῶς, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὑπῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀρετῆς, τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀπείρου ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, μὴ καθίστων ἄξιον περιφρονήσεως τὸν συντάξαντα οὐχὶ λογοδοσίαν, ἀλλ' ἐπονείδιστον λίβελλον, ἵνα μὴ εἴπωμέν τι χεῖρον.

Τέλη Μαρτίου 1903 διωρίσθη ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν τριετῆ διαχείρισιν 1898—1901, πάντα δὲ λίθον ἐκίνησαν ὁ κ. Σολομωνίδης καὶ ὁ ἰατρὸς κ. Δασκαλάκης νὰ περιορισθῇ ἡ ἐξέλεγξις εἰς μόνον τὸ λογιστικὸν μέρος τῆς τριετίας ταύτης, καὶ ταῦτα, ἐνῷ ἀρχῆθεν εἶχε συμφωνηθῇ καὶ δοθῇ τοῖς Ἐξελεγκταῖς πλήρης ἐλευθερία εὐρείας ἐξετάσεως. Ἀρά γε, διατὶ ὁ φόβος τῶν εἰρημένων κυρίων πρὸς εὐρυτέραν ἐξέτασιν; οὐδὲν ἄλλο δύναμαι νὰ ὑποθέσω εἰμὴ, ὅτι φοβοῦνται τὸ φῶς. Ὁπωσδήποτε, καθ' ἃς συνελέξαμεν ἀκριβεῖς πληροφορίας, ἡ ἔκθεσις τῶν ἐξελεγκτῶν ἐκείνη ἐφανέρωσε σπουδαίας τινὰς ἀταξίας, ἐπεδόθη δὲ τῷ κυρίῳ Cumberbatch κατὰ Δεκέμβριον 1903. Οἱ ἐκ τῶν Ἐφόρων ἐπιτήδειοι ἔδωκαν τοῖς λοιποῖς τῶν συναδέλφων νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι οὐδεμία ὑπῆρξεν ἀταξία, ἐξ ἔχθρας δὲ μόνης ἐπενοήθησαν αἱ ἀταξίαι. Περίεργον πρᾶγμα τῳόντι! Διατὶ τέσσαρες συμπολῖται νὰ συνομόσωσι διὰ νὰ δημιουργήσωσιν ἀνυπάρκτους ἀταξίας; Ἔτι περιεργότερον, πῶς οὐδεὶς τῶν παραπλανηθέντων Ἐφόρων, (βέβαια δὲν ἐννοοῦμεν τὸν κ. Σολομωνίδην ἢ τὸν κ. Δασκαλάκην), ἐπὶ στιγμὴν νὰ μὴ σκεφθῇ ὅτι ἦτο ἀνάγκη πρὸς διαφώτισίν του νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις παρὰ τῶν ἰδίων ἐξελεγκτῶν, πῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τούτου καὶ λογικοῦ μέσου, ὅπως διαφωτισθῶσι, προετιμήθη νὰ προσκληθῇ λογιστὴς τῷ ὁποίῳ ν' ἀνατεθῇ ἡ διὰ παντὸς μέσου δικαιολόγησις τῶν ἀδικαιολογήτων; Τῷ κ. Σολομωνίδῃ ἀποτείνομεν τὴν ἁπλουστάτην ἐρώτησιν, διατὶ νὰ προσκληθῇ ἔξωθεν λογιστὴς πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἐκθέσεως τῶν Ἐξελεγκτῶν, ἐνῷ οὐδεὶς ἄλλος ἐγνώριζεν ἢ ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ τὰ πράγματα καλλίτερον ἀπὸ τὸν γράψαντα τὰ ἐξελεγχθέντα κατάστιχα. Θετικώτατα εἶνε

γνωστὸν ἐκ συναδέλφων τοῦ κ. Σολομωνίδου, ὅτι ὁ πρὸς ἐξοικονόμησιν καὶ δικαιολόγησιν τῆς καταστάσεως προσκληθεὶς λογιστὴς, ἐξετέλεσε τὸ χρέος του ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον, ἀλλ᾽ ὁ δυστυχής, καίτοι ὁμολογουμένως ἐπιτηδειότατος περὶ τὰ τοιαῦτα, δὲν ἐδυνήθη τὰ πάντα νὰ δικαιολογήσῃ, διότι ὑπάρχουσι καὶ πράγματα τὰ ὁποῖα φύσει εἶνε ἀδύνατον νὰ δικαιολογηθῶσιν, ἔπαθεν ὅ,τι καὶ ὁ Ἀριστείδης Δάλλας ὅστις ἔκοψε διὰ στρεψοδικιῶν γελοίων ὅσα ἠδύνατο, ἵνα μειώσῃ τὴν ἔλλειψιν τριακοντάκις χιλίων μετζιτίων τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἀλλ᾽ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ, ναὶ μᾶς ἐλλείπουν χρήματα, ἀλλά, μόνον Γρόσια 127,400, ὡς ἂν τάχα Γρόσια 127,400 νὰ ἦσαν ποσὸν ἀσήμαντον, ἀνάξιον λόγου!

Διὰ νὰ εἶνε ἡ ἀναίρεσις τῆς ἐκθέσεως ἐπιβλητικωτέρα ἔπρεπε νὰ γείνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ὑβριστικὴ ἐναντίον τῶν ἐξελεγκτῶν, τὸ δ᾽ ὑλικὸν ἐχορήγησε καλοκἀγάθως ὁ κ. Σολομωνίδης, τοῦτο δὲ καὶ ἔξωθεν ἔμαθον καὶ παρὰ τῶν Ἐξελεγκτῶν ἐβεβαιώθην, διότι οὗτοι, ὅτε κατ᾽ Ἰούνιον 1904 μετέβησαν παρὰ τῷ κυρίῳ Cumberbatch καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ γείνῃ τέλος πάντων ἡ δημοσίευσις τῆς ἐκθέσεως, ἵνα τὸ κοινὸν τῶν Ὀρθοδόξων, τὸ συντηροῦν τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν μάθῃ, πῶς διετέθη τὸ δημόσιον χρῆμα, ἤκουσαν παρ᾽ αὐτοῦ ὅτι συντομώτατα δημοσιευθήσεται καὶ ἡ ἔκθεσις τῶν ἐξελεγκτῶν καὶ ἡ δικαιολόγησις τῶν Ἐφόρων, ὅτι δ᾽ αὐτὸς ἔκρινεν ἀναγκαίας τροποποιήσεις τινὰς, ἵν᾽ ἀφαιρέσῃ τὸν ὀξὺν καὶ προσβλητικὸν χαρακτῆρα· ἐπειδὴ δ᾽ αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος τροποποιήσεις οὔτε ὑπεβλήθησαν τοῖς ἐξελεγκταῖς, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποβληθῶσιν αὐτοῖς, ἕπεται λογικῶς ὅτι ἀφεώρων εἰς μόνην καὶ μόνην τὴν ὑπὸ τῶν κ. Ἐφόρων ἀναίρεσιν τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐξελέγξεως γεγραμμένων. Τῶν Ἐφόρων ἡ δικαιολόγησις ἦτο ὑβρεολόγιον κατὰ τῶν Ἐξελεγκτῶν.

Ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον 1903 μέχρι σήμερον πλησιάζουσι δύο καὶ ἥμισυ ἔτη ὁλόκληρα, πέντε δὲ σχεδὸν ἀπὸ τῆς 31ης

Αὐγούστου 1901 ὁπότ' ἔληξεν ἡ ἐξελεγχθεῖσα ἐφορευτικὴ περίοδος 1898—1901, οἱ δὲ Σμυρναῖοι διατελοῦσιν ἐν σκότει πυκνῷ περὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Σχολῇ καὶ τῆς διαθέσεως τῶν χρημάτων αὐτῶν. Ὁ κ. Σολομωνίδης, ὁμολογουμένως εἶνε ἐπιτήδειος ἄνθρωπος, φαίνεται δὲ ὅτι ἀκολουθῶν τὰς σοφὰς τοῦ Νασρ-Ἐδδὶν χότζα ὑποθήκας θέλει διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου ν' ἀμβλύνῃ τὰς ἐκ τῶν πραγμάτων κακὰς ἐντυπώσεις, ὅπως ὁ σοφὸς χότζας ἡσύχασε παληώσας τὸ χρέος του. Καὶ ὅμως τὸ 30ὸν ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ ἐπιβάλλει τοῖς Ἐφόροις τὴν ταχεῖαν δημοσίευσιν τῆς ἐξελέγξεως.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγένετο μνεία τοῦ Κανονισμοῦ ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ὅτι μετὰ ὀκτὼ ἔτη (1891—1898) ἠσθάνθη ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς «Ἀμαλθείας», ὅτι ἔπρεπε δὰ νὰ φανῇ ὁ σωτὴρ τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς διὰ πραγμάτων, καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀθηνογένους γραφεὶς ἦτο κατ' αὐτὸν ἁμαρτωλὸς ἔγραψε καὶ αὐτὸς Κανονισμόν, τὸν ὁποῖον, δὲν ἐξετάζω ἐν τοῖς καθέκαστα, ὑπέδειξα δὲ μόνον ἀνωτέρω πῶς τὸν ἐπιβουλεύεται μὴ δημοσιεύων τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐξελεγκτῶν Ἔδωκε δὲ καὶ τροφὴν εἰς τὸ τυπογραφεῖόν του ὁ εὐλογημένος, ἀλλὰ περὶ τυπογραφικῆς ἐργασίας θὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε.

Ἄριστα ἐσκεμμένον ἄρθρον εἶνε τὸ 10ον, καθ' ὃ οὐδεὶς »Ἔφορος τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς δύναται νὰ διατελῇ ταὐτοχρό»νως Ἔφορος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ Ἱεροῦ Νοσο»κομείου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, καὶ τοῦ Κεντρι»κοῦ Παρθεναγωγείου, καθὼς καὶ τοῦ Ὁμηρείου».

Ἀληθῶς ἡ ἐν τῇ Εὐαγγ. Σχολῇ ὑπηρεσία πολλὴ καὶ ποικίλη οὖσα ἀπαιτεῖ νὰ μὴ περισπᾶται ὑπ' ἄλλων μεριμνῶν ὁ ἐν αὐτῇ ἐφορεύων· ἀλλ' ὁ κ. Σολομωνίδης, ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τἄλλα κατασιήματα, ἐξοικονομεῖ τὰ πράγματα παραχώνων ἐν ταῖς Ἐφορείαις τὰ μέλη τῆς πολυμελοῦς καὶ κραταιᾶς δυναστείας τῶν Σολομωνιδῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν Εὐαγγ. Σχολὴν καὶ τὴν Δημογεροντίαν, ἀλλὰ διὰ τὰς δύο ταύτας θέσεις ὀρθὸν

ἔκρινεν, ὅτι διὰ τὸ συμφέρον τῶν Σμυρναίων ἡ ἐν ἀνάγκῃ ταὐτόχρονος προσωπική του παρουσία ἐν ἀμφοτέραις εἶνε τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, διὰ τοῦτο δὲ ἐν τῷ 10ῳ ἄρθρῳ τοῦ Κανονισμοῦ ὁ Δημογέρων δὲν ἐξαιρεῖται· δύναται δὲ ὁ κ. Σολομωνίδης καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς «Ἀμαλθείας» ὁ Ἐμμανουηλίδης ἢ Μανώλογλους,—νὰ εἶνε καὶ Ἔφοροι τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς καὶ Δηγογέροντες καὶ δικασταὶ ἐν τῷ μητροπολιτικῷ δικαστηρίῳ.— Καὶ πῶς νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν πάντες τὴν προβλεπτικότητα καὶ ἐπιτηδειότητα αὐτῶν.

Διὰ νὰ εἶνε πλῆρες τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἀνάγκη πᾶσα νὰ προσθέσω καί τιν' ἄλλα κυρίως ἀφορῶντα εἰς τὸν Δημογέροντα καὶ ἐν γένει τὸν κοινοτικὸν ἄνδρα κ. Σ. Σολομωνίδην, τὸν ἑκατόγχειρα Βριάρεων, τὸν θελήσαντα τὰ πάντα νὰ διορθώσῃ, ὑποτάσσων τὰ πάντα εἰς ἑαυτόν, διὰ τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοπούς του, ἀλλὰ δὲν θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἔριδος μεταξὺ Δημογεροντίας καὶ Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, διότι καὶ ἀδίκως θὰ κοπιάσω καὶ τὸ χειρότερον θὰ γείνω ἀνιαρὸς τοῖς ἀναγνώσταις. Τοῦτο γενήσεται ἀργότερον, διότι εἶνε χωριστὴ μελέτη.

Ἡ ταρτουφικὴ ὑποκρισία τῆς νομοταγείας καὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέσμια τοῦ γένους, καὶ πάσης ἄλλης φύσεως, τοῦ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σολομωνίδου οὐδένα πλέον ἀπατᾷ. Ἡ Ἐκκλησία ἠπατήθη εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ καλῶς τὸν ἐγνώρισε καὶ ἔδωκεν αὐτῷ νὰ τὸ ἐννοήσῃ πλέον ἢ ἅπαξ διὰ σπουδαιοτάτων ἐγγράφων αὐτῆς. Ἀλλ' ὁ κ. Σολομωνίδης σκέπτεται καθ' ἑαυτὸν καὶ λέγει, ἀφοῦ αἱ ἐπιτιμήσεις τῆς Ἐκκλησίας εἶνε γνωσταὶ μόνῃ αὐτῇ καὶ ἐμοὶ καὶ ὀλιγίστοις ἄλλοις, ἀφοῦ, ὡς φαίνεται, δὲν ἐγκρίνεται ἡ δημοσίευσις αὐτῶν, ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐξακολουθῶ προσποιούμενος, ὅτι οὐδὲν ὑπῆρξεν, ὅτι οὐδὲν ἐγράφη κατ' ἐμοῦ, ὅτι εἶμαι καθ' ὁλοκληρίαν σύμφωνος μετ' αὐτῆς, τοιουτοτρόπως δὲ δύναμαι νὰ ἐξαπατῶ τὸ κοινόν. Πρέπει

ν' ἀναγνώσῃ τις τὰ ἔγγραφα ταῦτα, πρέπει νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἡ εἰδικὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτροπὴ κατεδίκασε πικρῶς καὶ «Ἀμάλθειαν» καὶ Δημογέροντας, ἵνα πεισθῇ περὶ τοῦ θράσους, τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀθεοφοβίας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Πᾶς οἱοσδήποτ' ἄλλος ἤθελε καμφθῇ καὶ ὑπακούσει, πᾶς ἄλλος ἤθελεν εὐσπλαγχνισθῇ τὴν δυστυχῆ Κοινότητα Σμύρνης, ἤθελεν αἰδεσθῇ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐνδώσει, μόνος ὁ κ. Σολομωνίδης ἐστάθη ἀσεβῶς ἄτεγκτος.

Εἶπον ἐν τοῖς πρόσθεν, ὅτι ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ διέπραξε μέγα λάθος μὴ ἐνδοῦσα εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπί τινων ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον ἔγραψα, δι' ὃν δὲν ἐνέδωκεν, εἶνε ὅμως τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι, ὅτε τὰ πράγματα ἐδεινώθησαν, οὐδεμία παραχώρησις ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀπληστίαν τῶν νέων ἐπιδρομέων, εἰς πᾶσαν δὲ παραχώρησιν προέβαλον νέας ἀπαιτήσεις. Κατὰ τὰς τελευταίας πρὸς συμβιβασμὸν προτάσεις διαρρήδην τὸ ἔκοψεν ὁ συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας», «ὅτι οὐδεὶς συμβιβασμὸς εἶνε δυνατὸς μεταξὺ Δημογεροντίας καὶ Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς». Ταῦτα δὲ εἶνε γνωστὰ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὴν ἀποχώρησιν τῶν δημοσιογράφων ἀπὸ τῆς διοικήσεως τῶν κοινῶν τῆς Σμύρνης ἣν ἤθελον καὶ ηὔχοντο πάντες, ἣν ὑπηγόρευεν ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτῶν τὴν ἀπέρριψε πάντοτε ὁ κ. Σολομωνίδης, διότι ἀπᾴδει πρὸς τοὺς συμφεροντολογικοὺς ὑπολογισμούς του, ἐνῷ μόνον ὁ μὴ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος δημοσιογράφος δύναται ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως νὰ κρίνῃ καὶ νὰ συμβουλεύῃ, νὰ ἐπαινῇ ἢ ψέγῃ.

Τὴν ἐξ ὀφφικίου ἐκλογήν, ἥτις ἦτο ὁ μόνος τρόπος δι' οὗ θὰ ἐξήρχετο τῆς παρούσης ἀθλιότητος ἡ Κοινότης τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Σμύρνης τὴν ἤκουσε μετὰ φρίκης καὶ ἔγραψε φλογερὰ ἄρθρα, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ παραβιάσεως τοῦ συμβόλου τῆς πίστεώς μας, καὶ ὅμως εἶνε ὁ μόνος τρόπος ἵνα ἐπέλθῃ εἰρήνη, συνταχθῇ δ' ἐν τῷ μεταξὺ νέος κανονισμός,

καίτοι πιστεύω ὅτι καὶ ὁ νῦν ὑπάρχων, ὃν καλῶς ἐμελέτησα, εἶνε ἄριστος, ὅταν ἐξ ἰδιοτελείας δὲν τὸν καταδολιεύωνται. Ἀλλ' ἔστω, ἂς συνταχθῇ ἄλλος διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ δυστυχὴς τῆς Σμύρνης Κοινότης, ἂν, ἐννοεῖται, ὁ κ. Σολομωνίδης θελήσῃ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχον.

Ἔξαφνα καὶ ἀπροσδοκήτως ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον ἕνα ἰραδὲ περὶ Δημογεροντίας, ὡς νὰ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῇ Δημογεροντία, ἐνῷ τοῦτο εἶνε προαιώνιος θεσμός. Ἀλλὰ τὸν ἀνασκαφέντα ἰραδὲ τοῦτον συνώδευε καὶ κανονισμός, τὸν ὁποῖον ὅμως ἔπρεπεν ὁ ἀνασκάψας κ. Σολομωνίδης νὰ παρουσιάσῃ ἐπίσης καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔπραξεν. Ἡ γενικὴ ἐν τούτοις γνώμη (ἠρώτησα πλείστους περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου) εἶνε ὅτι τὸν ἀπέκρυψε, διότι τῷ εἶνε ἀσύμφορος. Τὸ κατ' ἐμέ, δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι προεχώρησε μέχρι τοσούτου, ἀλλὰ παρατηρῶ μόνον ὅτι ἡ μεγαθυμία τῶν Σουλτάνων παρεχώρησε τὴν αὐτοδιοίκησιν τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, τοῦτο δὲ εἶνε μία τῶν κυριωτάτων προνομιῶν τοῦ Γένους ἡμῶν, ἐν δὲ τῇ αὐτοδιοικήσει ταύτῃ συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ περὶ ἐκλογῆς Δημογερόντων. Μέγα φῶς θέλει χυθῇ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἐάν, ἀνασκαλίζων μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς, ἀνεύρῃ καὶ παρουσιάσῃ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κανονισμόν· ἐκτὸς ἂν ἔχῃ συμφέρον νὰ μὴ ὑπάρξῃ ποτέ, ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὰ κατάστιχα τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης.

Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις διατὶ ὁ κ. Σολομωνίδης θέλει συντεχνίας καὶ ψηφοφορίαν κατερχομένην μέχρι τοῦ κατωτάτου ὄχλου. Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἐγνώρισα βεβαίως παλαιὰς θορυβώδεις συνελεύσεις, καθ' ἃς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει οἱ ψηφοφόροι τῆς ἀγάπης τοῦ κ. Σολομωνίδου ἐξήνεγκον ἀπὸ τῆς ζώνης περίστροφα καὶ ἀπὸ τῶν κολεῶν ἀμφίστομα ἐγχειρίδια. Ταῦτα ὅμως διαβεβαιοῦσι πρεσβύτεροι ὅτι ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ ἄλλοτε μέν, ἀλλὰ καὶ ὅτε πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν συνετάσσετο ὁ κοινοτικὸς κανονισμός, ὁ δὲ κ. Σολομωνίδης

ἀπεζήτει τὴν σύνταξιν ἐκ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν συντεχνιῶν. Ἀλλὰ, ἂς ἔδιδε τοὐλάχιστον ὁ ὄχλος οὗτος καὶ ὡρισμένον τι σταθερὸν ποσὸν εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ θορύβου καὶ τῶν ἄλλων κακῶν, ἅτινα θὰ ἐχάριζε τὸ δικαίωμά του, τὸ ὁποῖον πρὸς ὀχλαγωγικοὺς μόνον σκοποὺς καὶ δημαγωγίαν ἐπιζητεῖ ὁ ψευδοαναμορφωτὴς κοινοτικὸς προεστὼς καὶ ἐφημεριδογράφος. Τί ἔδωκαν ἀφ' ὅτου τοὺς συνέταξεν εἰς συντεχνίας καὶ τοῖς ἔδωκε σφραγῖδας; Τίς δύναται νὰ πονῇ περισσότερον τὸν τόπον, νὰ κήδηται τῶν κοινῶν συμφερόντων, τοῦ πολίτου τοῦ μᾶλλον φορολογουμένου, τοῦ ἀνεπτυγμένου καὶ τοῦ ἀνεξαρτήτου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Μετ' ἀσυνειδησίας πρωτοφανοῦς διαῤῥήγνυται ὁ συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας» ἐπαναλαμβάνων τὴν ὑπὸ τοῦ Γρηγοράκη πρώην γραμματέως τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς κλοπὴν τῶν χιλίων λιρῶν, καὶ ὅμως ἐπεστράφησαν 200 καὶ θὰ ἐπεστρέφοντο καὶ ἄλλαι 200 ἴσως καὶ 300, καὶ θὰ περιωρίζετο ἡ ζημία εἰς τὸ ἥμισυ, ἐὰν ἕνεκεν τῶν δημοσιεύσεων τῆς «Ἀμαλθείας» δὲν ἐδραπέτευεν ὁ Γρηγοράκης. Ἡ «Ἀμάλθεια» εἶχε συμφέρον νὰ σκεπάσῃ τὸν ἐγγυητήν, ὡς ἐκ τούτου δέ, παραβλέπουσα τὸν κλέπτην ἐπετίθετο κατ' ἄλλων, θέλουσα νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ὑπευθύνους εἰς πληρωμήν. Καὶ ὅμως τώρα ὅπου ὁ κ. Σολομωνίδης ἔφερε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν τάξιν, ὁ τύπος διασαλπίζει τὰ σκάνδαλα, τὰς παρανομίας καὶ τὰς αὐθαιρεσίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ δικαστηρίου τῆς Σμύρνης, δικαστῶν ὄντων τῶν δημογερόντων Σολομωνίδου καὶ λοιπῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ κόπτεται ὁ κ. Σολομωνίδης διὰ τὴν κλοπὴν τῶν χιλίων λιρῶν, εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω τὶ θὰ εἴπῃ περὶ τῶν ἴσως πολὺ περισσοτέρων τῶν κλαπεισῶν ἐκ τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς καὶ περὶ τῆς ἐξαφανίσεως

τῶν καταστίχων, πρὸς κάλυψιν τῆς κλοπῆς, ἐν οἷς καταστίχοις λεπτομερῶς ἀνεφέροντο αἵ τε προσφοραὶ καὶ ἀγοραὶ νομισμάτων, ἄλλων ἀντικειμένων ἀρχαίων καὶ βιβλίων. Τὴν εὐθύνην τὴν φέρει πλήρη ὁ κ. Σολομωνίδης διὰ τὰς κλοπὰς ταύτας, ἴσως δὲ διὰ τοῦτο καὶ σιωπᾷ.

Ἡ ἀγάπη τοῦ κ. Σολομωνίδου πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰ καταστήματα ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῷ ποσῷ λιρῶν πεντήντα τὰς ὁποίας κατακρατεῖ ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Κιουπετζόγλου ἀπὸ τὴν ἐν Περαίᾳ πενομένην Σχολήν, τοῦθ' ὅπερ προεκάλεσε διαμαρτυρίαν τῶν Ἐφόρων πρὸς τὸν Γεν. Πρόξενον τῆς Ἀγγλίας κ. Cumberbatch, ἥτις διαμαρτυρία ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κωνσταντινουπόλει». Τώρα μανθάνω ὅτι συνεβιβάσθη καὶ ἐπλήρωσε τὰ ἥμίση. Οὐδὲν παράδοξον νὰ δημοσιεύσῃ αὔριον ἡ «Ἀμάλθεια» τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει· εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἐπλήρωσε τὰ ἥμίση ἢ τὸ ὅλον, τὸ ἐνδιαφέρον εἶνε νὰ γνωσθῇ ἡ καλὴ διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν τάξιν. Ἂν ἐπλήρωσε τὰς λίρας 50, τὸ ἔπραξεν ἐξαναγκασθεὶς καὶ οὐχὶ ἐξ ἐλλείψεως ἐπιθυμίας νὰ τὰς σφετερισθῇ. Περίεργον εἶνε ὅτι διαῤῥηγνύων τὰ ἱμάτιά του περὶ παντὸς ὅπερ, δικαίως ἢ στρεψοδίκως, θέλει νὰ προσβάλῃ, ἔμεινεν ἄφωνος εἰς τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην. Ἔτι περιεργότερον εἶνε διατὶ οἱ Ἔφοροι τῆς ἐν Περαίᾳ Σχολῆς δὲν κατέφυγον εἰς ἓν φύλλον τῆς Σμύρνης πρὸς δημοσίευσιν τῆς διαμαρτυρίας των, ἀλλ' εἰς βυζαντιακόν, ἐνῷ δὰ οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ «Ἁρμονία» ἀσμένως θὰ τὸ ἐδημοσίευεν. Ἡ ἀπορία μου αὕτη ἔχει μεγίστην σημασίαν καὶ πρέπει νὰ προσέξωσιν οἱ ἀναγνῶσται καὶ νὰ ἀναζητήσωσι τὸν λόγον. Τὸν λόγον δι' ὃν ἀπορῶ.

Δὲν μ' ἐξένισαν τόσον τὰ κροκοδείλια δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχυσεν ἡ »Ἀμάλθεια» ὅταν βυζαντιακὸν φύλλον ὑποπτεῦσαν ἐπικείμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ μοιραῖον τέλος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης κυρίου Βασιλείου, ὅστις ὅμως, δόξα

τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, ὑγιαίνει καλῶς, διότι γνωρίζω, ὅπως πάντες, τὸν ἀπηνῆ καὶ συκοφαντικὸν τρόπον δι' οὗ τὸν κατέτρεξεν ὁ κ. Σολομωνίδης. Ἴσως αὐτὸς νομίζει ὅτι δὲν γνωρίζουσιν οἱ Σμυρναῖοι, ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ συμμορῖταί του συκοφαντοῦντες τὸν ἀγαθὸν γέροντα ἐγένοντο αἴτιοι νὰ τῷ γραφῶσιν (τῷ Μητροπολίτῃ) ἀνακοινώσεις ὁπόθεν ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς περιμένῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνωσιν αὗται αἰτίαι ἐπιτιμήσεως σφοδροτάτης ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν συκοφαντῶν.

Ἴσως νομίζει ὁ κ. Σολομωνίδης ὅτι ἔμεινε μυστικόν, αὐτῷ μόνῳ γνωστόν, ἡ τῆς 20 Αὐγούστου (1905) πρὸς αὐτὸν ἐκ τῶν Πατριαρχείων γραφή. Σφάλλεται πολύ, ἐπαναλαμβάνομεν δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ νομίσῃ ὅτι μᾶς ἀπατᾷ, ὅταν γράφῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε συμφωνοτάτη μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἀποστέλλει συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς καὶ εὐλογίας. Ἡ Ἐκκλησία ἐν ἀγανακτήσει ἣν ἠδυνάτει νὰ συγκρατήσῃ, τῷ ἔγραψεν ὅτι ἐκ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ περιῆλθεν εἰς ἀπόγνωσιν, εἰς ἀπελπισίαν.

Βλέπων ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ἐξαπατᾷ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι τὸ προσωπεῖόν του κατέπεσεν, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο κρυφίως, ὑπούλως, ἐξ ἐνέδρας, ἐπωφελήθη δὲ τῆς πρώτης εὐκαιρίας. Πρὸ δύο ἐτῶν ἠθέλησεν ἡ Ἐκκλησία νὰ παύσῃ τὴν Ἐφορείαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ νὰ ὁρίσῃ ἐξ ὀφφικίου ἄλλην, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον, διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ποικίλαι ραδιουργίαι καὶ συμφέροντα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ «Ἀμάλθεια» καὶ ἡ «Νέα Σμύρνη» διὰ φοβερῶν ἄρθρων καὶ κεραυνῶν κατεπολέμουν τὴν ὀρθὴν καὶ φρόνιμον ταύτην σκέψιν, ἥτις θὰ ἔφερε τάξιν πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ κατάστημα. Ἡ Ἐφορεία ἐν τούτοις ἐξελέγη πρό τινος ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν τὴν Κυριακὴν, 6ην τοῦ π. Νοεμβρίου, ἡ δ' ἐκλογὴ ἐγένετο μὲν ὅπως καὶ πρίν, ἀλλ' οὐχὶ ὀλιγώτερον κατεπατήθησαν τὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας, τόσον δὲ τοῦτο εἶνε ἀληθές, ὅσον

τοῖς πᾶσιν εἶνε γνωστόν, ὅτι ὑφίσταται ὑπὸ συζήτησιν καὶ διαφιλονεικεῖται, τόγε νῦν ἔχον, ἂν δύναται ἡ Ἐκκλησία, καὶ ποιά τινα δικαιώματα δύναται νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλους. Ἡ ἐκλογὴ τῆς νέας Ἐφορείας ἐγένετο κατὰ τὰ ἀνέκαθεν εἰθισμένα, οὐδὲ καταδικάζομεν πρᾶξιν, ἥτις ἔθετο τέρμα εἰς κατάστασιν οἰκιράν, ἀλλὰ τυρβάζων ὁ Ἀρχιδημογέρων ἐγέννησε ζητήματα, ἔπρεπε δ' ἐν τῷ κανονισμῷ νὰ διαγραφῶσι δικαιώματά τινα, ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἐφορείας εἶνε λιποταξία τοῦ κ. Σολομωνίδου, δι' ὃ ἐνεργητικὸν μέρος ἔλαβεν εἰς αὐτήν. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ, ἀλλ' οὐχὶ ὀλιγώτερον ὁ νομοταγὴς καὶ πειθήνιος καὶ εὐλαβὴς τῆς Ἐκκλησίας υἱὸς κατεπρόδωκεν αὐτήν.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ἔξω φρενῶν τὸν κ. Σολομωνίδην εἶνε ἐὰν εἴπῃ τις ὅτι τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν ἀπήρτισαν ἀνέκαθεν ἄνθρωποι ἀνεξάρτητοι, οἵτινες πολυειδῶς εὐηργέτησαν τὴν Κοινότητα τῆς Σμύρνης, ἀποσβεσθέντων τῶν ἐκ πολλῶν χιλιάδων λιρῶν χρεῶν τῶν καταστημάτων, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐκεῖνοι τῶν Ὀρθοδόξων, οὓς καταδιώκει ὡς Ἕλληνας, αὐτοὶ διεκρίθησαν ἀείποτ' ἐπὶ γενναιοφροσύνῃ καὶ αὐτῶν ἔργον εἶνε κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα πάντα τὰ κοινοτικὰ καθιδρύματα, διὰ τὰ ὁποῖα σεμνύνεται ἡ Σμύρνη. Τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὸ ἐγχώριον στοιχεῖον διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς ἀγαθῆς του θελήσεως δὲν ἐδυνήθη νὰ πράξῃ καὶ αὐτὸ ἀναλόγως τῶν ξένων, τῶν ἀποδιοπομπαίων τράγων, κατὰ τὴν ἰδικήν του γνώμην, τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὴν Δημογεροντίαν ἀπήρτισαν μέχρι τοῦδε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐσναφλῆδες ἁπλοῖ ἀλλ' ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, εὐκόλως ὅμως παρασυρόμενοι νὰ συμπράξωσιν ὑπὸ ἐπιτήδειον ἀρχηγόν, ὡς αὐτόν, πρὸς βλάβην τῆς Κοινότητος, τὴν ἀλήθειαν ὅτι Δημογέροντες νοήμονες καὶ ἀνεξάρτητοι, ἀποτροπιαζόμενοι δὲ τὴν ἰδιοτελῆ δρᾶσίν του μετ' ἀποστροφῆς ἔστρεψαν ἀπ' αὐτοῦ τὰ νῶτα, τὴν ἀλήθειαν, ὅτι, ἐνῷ μετὰ λύσσης κατεδίκασε καὶ καθύβρισε

πολλάκις ἐκλογὴν εἰς δευτέραν ἐφορευτικὴν περίοδον ἀνδρῶν μὴ ἀρεσκόντων αὐτῷ, ἐνῷ ἠὐνόησε δημογέροντας διατελοῦντας ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀπὸ ἓξ ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, τὰς ἀληθείας ταύτας, λεγομένας ἢ γραφομένας, τὰς χαρακτηρίζει ὡς ὕβρεις κατὰ τοῦ γένους ἡμῶν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, κατὰ τῆς εὐγενείας του ὁ Σμυρναῖος ἐφημεριδογράφος.

Μὴ γνωρίζων νὰ κρύψῃ, χάριν τοὐλάχιστον εὐπρεπείας, τὸ μῖσός του κατὰ τῶν πολεμούντων τὴν ἄδικον, τὴν ἰδιοτελῆ κοινοτικὴν δρᾶσίν του, παραλείπει ὁ κοινοτικὸς ψευδοπροεστὼς καὶ συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας» συστηματικῶς νὰ μνημονεύσῃ πράξεις καὶ γεγονότα διαδηλοῦντα ἀγαθοεργίαν τινὰ τῶν ἀντιθέτων αὐτῷ ἢ ἀπόδοσιν εἰς αὐτοὺς τιμῆς, ἐνῷ ὁ λοιπὸς τύπος ἐν πλήρει γνώσει τοῦ καθήκοντος, ὅτι ὀφείλει νὰ εἶνε πιστὸς χρονογράφος, οὐδέποτε τὰ παραλείπει. Καὶ ἡ μὲν ἀγαθοεργία οὐδὲν διὰ τοῦτο χάνει τῆς ἀξίας αὐτῆς, οὐδὲ τὰ παράσημα ἀποβαίνουσιν ὀλιγώτερον τιμητικά, διότι δὰ καὶ ἡ «Ἀμάλθεια» δὲν ἐνέκρινε νὰ κάμῃ μνείαν αὐτῶν, ἀλλ' ὁ κ. Σολομωνίδης ἀποδεικνύεται μικρὸς καὶ ταπεινός.

Ἀλλὰ καιρὸς νὰ παύσω, γνωρίζων μὲν ὅτι ὁ κ. Σολομωνίδης θὰ χολωθῇ καὶ ὅτι ἡ «Ἀμάλθεια» θὰ ἐκσφενδονίσῃ κεραυνοὺς ὕβρεων καὶ συκοφαντιῶν δι' ὅσα ἔγραψα, ἀλλ' ἀδιαφορῶ, διότι εἶπον γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε δὲ παρέλειψα καί τινα, διότι δὲν εἶχον πλήρη καὶ ἀπόλυτον τὴν περὶ αὐτῶν βεβαιότητα, θὰ ἐπανέλθω ὅμως εὐχαρίστως ὅταν ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀκολούθους ἐρωτήσεις, καὶ ἀπορίας χρῃζούσας διασαφήσεως·

α'.) Διατὶ ἔμεινεν ἀλογοδότητον τὸ ἔτος 1891—1892 τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, γεγονὸς ἀνήκουστον, πρωτοφανὲς εἰς διοίκησιν δημοσίων καταστημάτων, ἥτις παράλειψις δίδει δικαίας ὑπονοίας εἰς ὕπαρξιν καταχρήσεων καὶ ἀκαταστασίας;

β'.) Διατὶ δὲν ἔδωκεν ἕνα οἱονδήποτε λόγον ἐν τῇ λογοδοσίᾳ τῇ ἀμέσως κατόπιν δοθείσῃ, περὶ τῆς παραλείψεως

ταύτης, τὸ δ' ὄνομά του καὶ τὸ τῶν συναδέλφων του Ἐφόρων παρεχώθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κειμένου τῆς λογοδοσίας ὡς ἄν, ἐντρεπόμενοι, ἤθελον νὰ τὰ κρύψωσι;

γ'.) Διατὶ νὰ μένωσι κεκλεισμέναι ἐν τῷ ταμείῳ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, αἱ τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Σολομωνίδου διαταχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Homwood ἐξελέγξεις τριῶν, τεσσάρων προηγηθεισῶν ἐφορευτιτῶν περιόδων, καθ' ἃς ἐξελέγξεις ὁ κ. Ἀριστείδης Δάλλας διεφώνησε πρὸς τοὺς κυρίους Π. Δημητρῷφ καὶ Ν. Τζαγκρίδην, τὸ δὲ δημόσιον εὑρίσκεται ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ ἂν ὑπῆρξαν Ἔφοροι καταχρασταὶ ἢ ἂν ὑπάρχῃ συκοφάντης ἐξελεγκτής, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται περὶ τῆς μνήμης δύο μεγίστων εὐεργετῶν, τοῦ Ἰωάννου Μαρτσέλλα καὶ τοῦ Κωνστ. Βαχατώρη;

δ'.) Πρὸς καθησύχασιν τῆς δημοσίας συνειδήσεως ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐν τοῖς Ἀρχείοις τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, οἱ Ἔφοροι, αὐτοχειροτόνητοι καταρτισθέντες δικασταὶ, ἐστηλίτευσαν, τῇ ὑποκινήσει τοῦ κ. Σολομωνίδου, τὴν μνήμην ἑτέρου μεγίστου εὐεργέτου τῆς Σμύρνης, τοῦ Παύλου Ἀθηνογένους. Χάριν τῆς τιμῆς των οἱ ἄλλοι Ἔφοροι ὀφείλουσι νὰ τὸ πράξωσιν, ἔστω καὶ ἂν ἡ «Ἀμάλθεια» θελήσῃ νὰ σιωπήσῃ.

ε'.) Νὰ μᾶς εἴπῃ, ἂν ἔχῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ μακαρίτης Holmwood, καλῶς γνωρίσας ὅτι τὸν ἐξηπάτησεν αὐτὸς ὁ κ. Σολομωνίδης καί τινες ἄλλοι, ἠθέλησε διὰ τοῦτο νὰ τοὺς παύσῃ, ἵνα πρὸς ἀπόδειξιν ἐπικαλεσθῶμεν τότε τὴν ἔνορκον μαρτυρίαν τῶν κυρίων Ἰακώβου Ἀργυροπούλου καὶ Ἠλία Ἠλιάδου.

σι'.) Διατὶ, συντάξας τὸν Κανονισμὸν τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς, σαφῶς μὲν ἔγραψεν, ἀποκλείων τοὺς συγχρόνως ἐφορεύοντας ἄλλα πολλὰ καταστήματα, συμφεροντολογικῶς δ' ἐλησμόνησε νὰ ἐξαιρέσῃ τοὺς μάλιστα ἐξαιρεσίμους, τοὺς Δημογέροντας;

ζ'.) Διατὶ ἐν ταῖς ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς τὸν μὲν

Ἰραδὲ ἀνακαλυφθέντα ἐδημοσίευσεν, ἔκρυψε δὲ ἢ ἐξηφάνισε καὶ τὸν συνυπάρχοντα Κανονισμόν ;

η΄.) Διατὶ οὐδὲν ἔγραψε περὶ τῆς λῃστεύσεως τῆς φοβερᾶς λεηλασίας τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης ; Διατὶ κρύπτει γεγονὸς τοσαύτης σημασίας ; Διατὶ ἐχάθησαν τὰ κατάστιχα τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης ; Διατὶ ἡ σιωπὴ νὰ καλύπτῃ ζημίαν πολλῶν ἑκατοντάδων λιρῶν, κατ᾽ ἄλλους δὲ χιλιάδων ; Πρέπει νὰ φέρῃ εἰς τὸ μέσον τὰ κεκρυμμένα κατάστιχα, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς.

θ΄.) Διατὶ δὲν δημοσιεύεται ἡ λογοδοσία τῶν ἐτῶν 1898—1901 τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς καὶ ἡ Ἔκθεσις τῶν ἐξελεγκτῶν καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Σολομωνίδου καὶ τῶν συναδέλφων του εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην ; Φαίνεται, ἔχει μέγα συμφέρον νὰ μὴ γείνωσι γνωστὰ σπουδαῖά τινα πράγματα.

ι΄.) Διατὶ δὲν δημοσιεύει τὸ κατ᾽ Ἰούνιον 1903 σφοδρότατον ἐπιτίμιον τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἐτόλμησεν αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι Δημογέροντες νὰ συκοφαντήσωσι παρὰ τῇ ἐγχωρίῳ ἀρχῇ τὸν Μητροπολίτην κύριον Βασίλειον ;

ια΄.) Διατὶ ὁ κ. Σολομωνίδης δὲν ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιον Μητροπολίτην, ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ ὁποίου κόπτεται, νὰ τῷ δώσῃ πρὸς δημοσίευσιν δύο ἀνακοινώσεις ἐφετεινὰς γενομένας κατόπιν ἐνεργειῶν του τῷ ἰδίῳ Μητροπολίτῃ μας ;

ιβ΄.) Διατὶ δὲν δημοσιεύει τὸ ἀπὸ 20 Αὐγούστου 1905 γράμμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς αὐτόν, ἐν ᾧ αἱ ἀξιώσεις του χαρακτηρίζονται ὑπερφίαλοι, ἡ δ᾽ Ἐκκλησία ἐκφράζει ἀπόγνωσιν καὶ ἀπελπισίαν διὰ τὴν διαγωγήν του ;

ιγ΄.) Διατί, εὔθικτος διὰ ψύλλου πήδημα, πάντοτε δ᾽ ἕτοιμος πρὸς ἔριδα, παρῆλθεν ἐν ἀπολύτῳ σιωπῇ τὰς πεντήκοντα λίρας τὰς ὁποίας ἐσφετερίσθη ἢ ἀπεπειράθη νὰ σφετερισθῇ τῆς ἐν Περαίᾳ σχολῆς, δι᾽ ἃς οἱ Ἔφοροι αὐτῆς οὐ μόνον διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὸν κ. Cumberbatch κατὰ τοῦ Ἐφόρου

τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς κ. Σολομωνίδου, ἀλλὰ καὶ ἐδημοσίευσαν τὴν διαμαρτυρίαν των ἐν φύλλῳ βυζαντιακῷ; Διατὶ εἰς τὴν δεινὴν ταύτην προσβολὴν ἔδειξε τόσην χριστιανικὴν ἀνοχήν;

ιδ'.) Τὰ διατί, προκειμένου περὶ τοῦ σωτῆρος τῆς Σμύρνης καὶ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων αὐτῆς, δὲν ἔχουν τέλος. Ἀλλ' οἱ ἐν Σμύρνῃ καὶ οἱ ἔξω τῆς Σμύρνης θ' ἀπορήσωσι καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἀπορίαν μου, ἥτις, ἐνῷ φαίνεται τόσον ἁπλῆ, κέκτηται ὅμως σημασίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, σχετίζεται δὲ καὶ μὲ τὴν Εὐαγγ. Σχολήν. Διατί, ἐνῷ ὁ κ. Σολομωνίδης διεγείρων πάθη καὶ μίση ὑβρίζει διὰ τῆς «Ἀμαλθείας» συχνότατα δὲ καὶ συκοφαντεῖ πάντα τὸν ἐναντιούμενον εἰς τοὺς σκοπούς του, διατί, λέγομεν, οὐδεὶς ἀπαντᾷ εἰς αὐτὸν διὰ τῶν σμυρναϊκῶν φύλλων, καταφεύγουσι δὲ πάντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῷ αἱ ἀπαντήσεις θὰ εὕρισκον δωρεὰν τὴν φιλοξενίαν εἰς τὴν «Ἁρμονίαν»;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἐπαναλαμβάνομεν: Πρὶν ἢ σαφῶς ἀπαντήσωσιν εἰς τὰ ὑφ' ἡμῶν διατυπωθέντα ζητήματα οἱ κατηγορηθέντες ἐν Σμύρνῃ ἐφημεριδογράφοι καὶ κοινοτικοὶ ψευδοπροεστῶτες, ἀναιρέσωσι δέ, οὐχὶ ὑβρίζοντες καπηλικῶς, ἀ λ λ' ἀ π ο λ ο γ ο ύ μ ε ν ο ι, τὰς κατηγορίας ἃς κατ' αὐτῶν ἀπηγγείλαμεν βασισθέντες ἐπὶ ἐπισήμων ἐγγράφων· πρὶν ἢ ἐπαναφέρωσι τὴν φυγαδευθεῖσαν ἠρεμίαν εἰς τὴν κοινότητα καὶ ἡσυχάσωσι τὴν ἐξεγερθεῖσαν συνείδησιν τοῦ κοινοῦ δι' ἐξιστορήσεως γεγονότων ἀποδεικνυομένων ἐκ πρακτικῶν καὶ ἐπισήμων ἐγγράφων, γεγονότων δι' ὧν νὰ ἀνασκευάζωνται τὰ ὑφ' ἡμῶν γραφέντα, δὲν αἰσθανόμεθα οὐδὲ τὴν ὄρεξιν οὐδὲ τὴν ἀνάγκην νὰ προσέξωμεν

κἂν εἰς τὰ μελανώματα φυλλαρίων τινῶν, ἅτινα πειρῶνται νὰ ἐγείρωσι θόρυβον ἐκτρεπόμενα εἰς ὕβρεις ποταπὰς μὲ μόνην τὴν δολίαν πρόθεσιν νὰ συγκαλύψωσιν ἐγκλήματα, ἅτινα τὸ «Νέον Βῆμα» ἐνόμισεν ὅτι καθῆκον εἶχε νὰ ἀποκαλύψῃ πρὸς τὸ δημόσιον.

Ἐστηρίξαμεν καὶ στηρίζομεν μετὰ πεποιθήσεως τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὁποίαν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ διευθύνωμεν, εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ ὑπόληψιν τῶν ἁπανταχοῦ Ἑλλήνων πατριωτῶν ὧν τὰ ἀληθῆ συμφέροντα ἐπὶ τρία συναπτὰ ἔτη μετὰ σθένους καὶ περισσῆς εἰλικρινείας ἐξυπηρετοῦμεν· δυνάμεθα δέ, φρονοῦμεν, σήμερον ὑψαύχενες καὶ ὑπερήφανοι νὰ παρέλθωμεν μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα πρὸ οἱουδήποτε ἐξ ἐπαγγέλματος βωμολόχου καὶ ὑβριστοῦ, ὅστις θὰ ἐτόλμα καὶ νὰ ψέξῃ ἁπλῶς δημοσιογραφικὴν δρᾶσιν προσηκόντως ἤδη ἐκτιμηθεῖσαν εἰς κύκλους οὐχὶ βεβαίως προσομοιάζοντας πρὸς ἐκείνους ἐντὸς τῶν ὁποίων κυλίονται οἱ ὑφ' ἡμῶν στιγματισθέντες, οἵτινες τόσον ἁρμονικῶς ἀλλὰ καὶ κακοήθως συνεδύασαν τὰ κοινοτικὰ ἀξιώματα μετὰ τῆς τσέπης αὐτῶν.

Ἐὰν ὁ ἐκπληρῶν τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως τὸ δημοσιογραφικὸν καθῆκον ποτίζεται καθημερινῶς ἀφθόνους πικρίας καὶ δοκιμάζει ἀπείρους ὀδύνας, ἵνα κρατήσῃ ἑαυτὸν ὑψηλότερον τοῦ κοινοῦ ἐπιπέδου, αἰσθάνεται ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἄφατον καὶ ἄμετρον χαράν, ἀγαλλίασιν καὶ ὑπερηφάνειαν διότι προσπορίζει ἑαυτῷ ἀσφαλῶς κῦρος, ὅπερ τὸν καθιστᾷ τῶν κοινωνικῶν, κοινοτικῶν καὶ πολιτειακῶν ἑλκῶν αὐθεντικὸν ἰατρὸν, δικαιούμενον μετὰ θάρρους νὰ καυτηριάζῃ τὴν γαγγραινώδη αὐτῶν ἑστίαν.

Ἀλλοίμονον, ἐὰν τὴν χαρὰν ταύτην τὴν παρήγορον δὲν ἐδοκίμαζον οἱ τιμίως μεταξὺ τῆς στρατευομένης πατρίδος τὸν καλὸν ἀγωνιζόμενοι ἀγῶνα.

Ἀλλοίμονον, ἐὰν ὁ τυχὼν ἐστιγματισμένος ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐγκληματίας ἢ βρωμερὸς σκώληξ κατώρ-

θωνε νὰ μολύνῃ τῶν χρηστῶν πολιτῶν τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ διαστρεβλώνῃ τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν δι' ὀλίγου διαβολῆς καὶ συκοφαντίας σιέλου τὸν ὁποῖον, τύχῃ κακῇ, εὑρίσκονται φυλλάριά τινα νὰ διοχετεύωσιν εἰς τὰς στήλας αὐτῶν ἄνευ αἰδοῦς τῶν διευθυνόντων αὐτά.

Ἡ ἀλήθεια θὰ ἦτο τότε τι ἄγνωστον, τὰ πάντα θὰ ἐσκοτίζοντο καὶ τὸ ἰσοπέδωμα ἀτόμων καὶ ἀνδραπόδων θὰ παρεῖχεν εἰκόνα ἀπαισίως εἰδεχθῆ.

Εὐτυχῶς, τοιοῦτόν τι οὐδὲ συνέβη ποτὲ οὐδὲ νὰ συμβῇ ὑπάρχει κίνδυνος.

Εἶνε ὅμως πολὺ φυσικὸν, φυσικώτατον, καὶ δὲν ἐκπλήττει οὐδένα πολλῷ πλέον ἡμᾶς, τὸ θέαμα τοῦ μὲ μαύρην ψυχὴν καὶ καρδίαν μαστιγουμένου ἐγκληματίου, ὅστις εἰς ἑκάστην μαστίγωσιν διαμαρτύρεται, οὐχὶ βεβαίως δεικνύων τάσιν πρὸς μετάνοιαν ἢ ἐξαγνισμὸν, ἀλλὰ πρὸς νέον ἔγκλημα, καὶ κραυγάζει ἀναιδῶς ἐκ τῶν πόνων μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συγκλονίσῃ, συνταράξῃ καὶ συγχύσῃ τὴν μαστιγοῦσαν Νέμεσιν. Πλὴν ἀνωφελῶς καὶ εἰς μάτην.

Οἱ προδόται τῶν βωμῶν καὶ ἑστιῶν τῶν πατέρων, οἱ σφαγιασταὶ τῶν τιμιωτέρων καὶ ἱερωτέρων τοῦ Γένους δικαίων, οἱ καταστροφεῖς τῶν συμφερόντων τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, οἱ τὸ ἱερὸν κοινοτικὸν χρῆμα ἀσεβῶς ἰδιοποιούμενοι, οὐδ' ἐπιεικείας οὐδ' οἴκτου νὰ τύχωσι δικαιοῦνται.

Ἔστωσαν ἐπικατάρατοι.

Ἰδού. Δημοσιεύομεν ἀμέσως κατωτέρω σωρείαν ἀντιγράφων ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων ἀφορώντων εἰς τὴν ἐγκληματικὴν πολιτείαν τῶν ὑφ' ἡμῶν κατηγορηθέντων, ῥίπτοντες οὕτω εἰς τὰ ὄμματα τῶν Σμυρναίων ἰδίως, ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, ὡσεὶ ἀπὸ προβολέως ἠλεκτρικοῦ πληθὺν δεσμίδων ἀκτίνων φωτεινῶν διὰ νὰ ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἱ μεταξὺ αὐτῶν τυχὸν ἀμβλυωποῦντες, καὶ ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ λάμπον φῶς — τὴν ἀλήθειαν.

Ἀντίγραφον

Ἰωακεὶμ ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἔντιμοι Δημογέροντες, τέκνα ἐν Κυρίῳ τῆς Ἡμῶν μετριότητος, εἴη ἡ θεία χάρις μεθ' ὑμῶν καὶ τὸ μέγα αὐτῆς ἔλεος. Ἀπὸ τεσκερὲ διαβιβασθέντα ἡμῖν καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων εἴδομεν, ὅτι ἐποιήσατε καταγγελίαν πρὸς τὴν Σεβαστὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ὑμῶν Κυρ. Βασιλείου, ὡς αἰτίου τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν κοινοτικῶν σας πραγμάτων. Τὴν πρᾶξίν σας ὁλόκληρος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατεδίκασε καὶ ἀπεκήρυξε, καὶ ἐνέκρινεν ἵνα ἀποσταλῇ ὑμῖν τὸ παρὸν ἔντονον ἐπιτίμιον, δι' οὗ ἀποδοκιμάζονται καὶ κατακρίνονται τοιαῦτα ἔκνομα καὶ ἔκτροπα μέσα, εἰς ἃ κατεφύγετε, καὶ δι' οὗ αὐστηρῶς ἐπιτάσσεται ὑμῖν ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀποχή, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ οὕτω ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρὸς λῆψιν αὐστηροτάτων καθ' ὑμῶν μέτρων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπ' Ἰουνίου γ'.

(Τ. Σ.) † Ὁ Κων/πόλεως **Ἰωακεὶμ** *ἐν Χριστῷ εὐχέτης.*

Νομαρχία Ἀϊδινίου,
Γραφεῖον ἐσωτερικῆς
ἀλληλογραφίας.

Πρὸς τὸν Μητροπολίτην Σμύρνης.

Σεβασμιώτατε,

Ἐγνώσθη ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῇ Μητροπόλει λαβοῦσαν χώραν συνεδρίασιν τῆς Δημογεροντίας ὁ Κύρ. Σεϊζάνης παρερμηνεύων τὴν παρὰ τῶν Πατριαρχείων δοθεῖσαν διαταγὴν καὶ ἐπιμένων ὅπως εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῶν Δημογερόντων συμμετέχωσι διὰ ψήφου καὶ οἱ

Ἕλληνες ὑπήκοοι, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς λογομαχίας, ἐνῷ ὡς ἐπανειλημμένως ἐγνωστοποιήθη ὑμῖν, ἡ ἐν τῷ ρηθέντι σωματείῳ παράστασις τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων, καὶ ἰδίως τοῦ εἰρημένου κ. Σεϊζάνη, ὅστις, ὡς ἀποδεικνύεται, δὲν ἐπηνώρθωσε τὴν διαγωγήν του, καθὼς καὶ ἡ ἀνάμιξις τῶν ξένων ὑπηκόων εἰς τὰ ζητήματα τῆς Δημογεροντίας δὲν ἐπιτρέπεται, ὅθεν γράφεται Ὑμῖν ὁ παρὼν τεσκερὲς, ἵνα συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἐνεργῶνται τὰ δέοντα.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 23 Ἰουνίου 1321 (1905).

Ὑπ. Κιαμήλ

Πρὸς τὸν Μητροπολίτην Σμύρνης.

Σεβασμιώτατε,

Ἐν τῇ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 28 Ἰουνίου 1321 Ὑμετέρᾳ ἀπαντήσει εἰς προειρημένην ἡμῶν, ἐν ᾗ ἀναφέρονται, ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει γενομένην προλαβόντως συνεδρίαν τῆς Δημογεροντίας, ὁ κ. Σεϊζάνης ἐπιμένων, ὅπως καὶ οἱ Ἕλληνες ὑπήκοοι συμμετάσχωσι διὰ τῆς ψήφου τῶν ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἐκλογῆς τῆς Δημογεροντίας, προεκάλεσεν ἔριδας καὶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρευρίσκωνται ὑπήκοοι Ἕλληνες, καὶ ἰδίᾳ ὁ κ. Σεϊζάνης, ἐν τῇ Δημογεροντίᾳ καὶ ἀναμιγνύωνται οὗτοι εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς, συνεστήσαμεν τὴν συνῳδὰ τούτοις ἐνέργειαν τῶν δεόντων· γνωστοποιεῖται δ' ἡμῖν, ὅτι κατὰ τὴν γενομένην προλαβόντως συνεδρίαν τῆς Δημογεροντίας καὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἐξελέγξεως τῆς Διαχειρίσεως τῶν ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησιῶν (Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς) ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης κ. Σεϊζάνης οὐδεμίαν προὐκάλεσεν ἔριδα, ὅτι οὐδεὶς λόγος ἐγένετο περὶ συμμετοχῆς διὰ τῆς ψήφου τῶν τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων, ὅτι ἡ συνεδρία ἐκείνη ἐσκόπει τὸ ζήτημα ἐκλογῆς ἐπιτροπῆς ἐντολὴν ἐχούσης νὰ τροποποιήσῃ ἄρθρα τινὰ χρήζοντα διαρρυθμίσεως τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ.

Ἐπειδὴ ἐξηκριβώθη τὸ ζήτημα, ὅτι δηλ. ὁ κ. Σεϊζάνης

κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Δημογεροντίας προύκάλεσεν ἔριδας καὶ ὅτι προκειμένου περὶ τῆς ἐπιτροπῆς, περὶ ἧς ἀνεφέρατε, σκοπούσης τὴν τροποποίησιν τοῦ κανονισμοῦ σχετικῶς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς, προσεκλήθη ἐπὶ τούτῳ ὁ κ. Σεϊζάνης καὶ οἱ μὴ ἔχοντες δικαίωμα ἐκλογῆς ξένοι καὶ οὕτως ἀνεμίχθησαν εἰς τὰ ἔργα τῆς Δημογεροντίας καὶ ἐξύβρισαν μέλη τινὰ αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἀνάμιξις τῶν ξένων εἰς τὰ ἔργα τῆς Δημογεροντίας, συνιστῶμεν τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων, συμφώνως τῇ προηγουμένῃ ἡμῶν ἐπιστολῇ.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 28 Ἰουλίου 1905 *(Djemaji-ul-akhir 1321)*.

Ὑπ. Κιαμήλ

Ἀντίγραφον Ἑπτῆς Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς διαβιβασθείσης διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου Ἱερ. Ἀθ. Πιπέρα πρὸς τοὺς κ. κ. Μ. Σεϊζάνην καὶ Σ. Σολομωνίδην.

(Τ. Σ.) *Ἰδιαιτέρα*

Ἐντιμότατοι κύριοι Σ. Σολομωνίδη καὶ Μ. Δ. Σεϊζάνη τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς Ἡμῶν μετριότητος, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Τὰ πρὸς ἡμᾶς υἱϊκὰ γράμματα φέροντα ἡμερομηνίαν τοῦ μέν, κ΄ παρελθόντος Ἰουλίου, τοῦ δέ, ἱ ἤδη λήγοντος Αὐγούστου, ἐλήφθησαν ἐν καιρῷ καὶ ἐπισταμένως ἐμελετήθησαν. Οὐδεμία ὑπερβολή, ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἀπηυδήσαμεν, οὐχὶ βεβαίως ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ καθήκοντος ἐπιβαλλομένης ἡμῖν ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ὑμετέρας διαφωνίας καὶ ἐμπαθοῦς εἰς τὰ κοινὰ δράσεως, ἥτις κατέστη ἀνοικονόμητος. Οὐ λανθάνουσιν ἡμῖν ἑκατέρου αἱ ὑπερφίαλοι προσωπικαὶ ἀξιώσεις καὶ βλέψεις, ἀνεμένομεν ὅμως καὶ ἀναμένομεν ἔτι ἵνα ἐπικρατήσῃ παρ' ἀμφοτέροις πνεῦμα συνέσεως καὶ ἀληθινῆς φιλοπατρίας, ἀξίας τῶν ἀξιούντων ἵνα διέπωσι τὰ κοινὰ τοιαύτης μάλιστα μεγάλης καὶ περιφανοῦς Κοινότητος. Διὸ καὶ ἅπαξ ἔτι θερμὴν ἀπευθύνομεν προτροπὴν καὶ πατρικὴν παράκλησιν περὶ παύσεως τοῦ ἀμοιβαίου ἀσυγγνώ-

στου διωγμοῦ καὶ τῶν ταπεινῶν καὶ μέχρις ἀπανθρωπίας ἀντεγκλήσεων, ὑπὸ τὸ πρόσχημα μάλιστα ἐξυπηρετήσεως τῶν κοινῶν, ἅπερ ἡ ἐμπάθεια ὑμῶν ἤγαγεν ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Μετὰ θλίψεως δὲ βαθείας λέγομεν ὑμῖν ὅτι, ἂν μὴ μεταξὺ ὑμῶν ἐπέλθῃ ὁμοφωνία καὶ σύμπραξις, καθ' ὃν ἂν ὑμεῖς οἴδατε τρόπον, ἐσμὲν ἠναγκασμένοι νὰ ἐγκαταλίπωμεν ὑμᾶς τε καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐξ ἀπογνώσεως καὶ ἀπελπισίας.

Εἴπατε ὑγιαίνοντες ἐν Κυρίῳ.

κ' Αὐγούστου ᾳπε'

† Ὁ Κων)πόλεως Ἰωακεὶμ ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων ἐξ ὧν ἀριδήλως καταδείκνυται ἀτυχῶς ὅτι, ἐν τόπῳ ἱερῷ, ἐν Σμύρνῃ, βδελύγματα ἐρημώσεως ἔστησαν σατανικῶς χαλκεῖον ἀπαίσιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐχαλκεύθη ἡ ὑποδούλωσις καὶ ἐξουθένωσις τῆς ὀρθοδόξου Κοινότητος καὶ ὁ σφαγιασμὸς τῆς Ἑλληνικῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Δύο κατηραμένα ἄτομα ἄτινα δὲν ἐγέννησεν ἡ Σμύρνη, ἐπέτυχον ἐν τῇ Ἰωνικῇ μεγαλοπόλει νὰ ὑπερισχύσωσιν ἐπὶ τῆς κοινοτικῆς παλαίστρας διὰ ποταπῶν καὶ φαύλων μέσων, τῶν τιμίων τοῦ τόπου στοιχείων, καὶ παραλαβόντα ὡς παρθένον ἄσπιλον, ἁγνὴν καὶ ἀμόλυντον τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα, νὰ μεταβάλωσιν αὐτὴν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος εἰς ἑταίραν οἰμώζουσαν, ἣν καὶ ἔσυραν τέλος ἐκ τῆς κόμης πρὸ τῶν προθαλάμων ἀλλοθρήσκων ὑπαλλήλων ἵνα τελείως τὴν ταπεινώσωσι καὶ ἐξευτελίσωσιν.

Ἐλατήρια τοῦ διαπραχθέντος τρομεροῦ ἀνοσιουργήματος ὑπῆρξαν διὰ μὲν τὸν Σολομωνίδην ἡ ἰδιοτέλεια, διὰ δὲ

τὸν Ἐμμανουηλίδην ὁ ἐμπαθὴς κομματισμὸς μέχρι τυφλώσεως ἐξιχθεὶς, κομματισμὸς ὅστις εὗρῆκε γόνιμον ἔδαφος εἰς τὴν ἔμφυτον κακίαν καὶ τὸν φθόνον, οὗτινος τὰ σύμβολα τόσον πιστῶς ἀπετυπώθησαν ἐπὶ τῆς εἰδεχθοῦς μορφῆς τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Ἐφιάλτου.

Ἀπετόλμησαν ἔτι, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς μελέτης ἡμῶν διελάβομεν, καὶ ἐπέτυχον οἱ συμμορῖται νὰ μεταστρέψωσιν ἐπί τινα χρόνον τὰ πρὸς τὸ Γένος ἡμῶν πλέον ἢ φίλα φρονήματα καὶ αἰσθήματα τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Κιαμὴλ Πασσᾶ, ὅστις οὐχὶ ἅπαξ παρέσχεν εἰς διαφόρους περιστάσεις ἐν τῷ παρελθόντι δείγματα τῆς πατρικῆς μερίμνης, μεθ' ἧς προήσπιζε τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα. Οὐχὶ μόνον ὡς Γενικὸς Διοικητὴς Ἱεροσολύμων ὁ Κιαμὴλ Πασσᾶς, ἀλλὰ καὶ μετέπειτα ὡς Ὑπουργὸς τοῦ Ἐβκαφίου, πολύτιμος ὑπῆρξε συναρωγὸς καὶ συναντιλήπτωρ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροθέου ὑπὲρ τῶν δικαίων καὶ συμφερόντων τοῦ Παναγίου Τάφου, ἅτινα ὑπενόμευε καὶ ἐπολέμει ἀγρίως καὶ λυσσωδῶς ἡ Ρωσσικὴ διπλωματία.

Διέβαλον πρὸς τὴν Α. Ὑψηλότητα, οἱ θεοκατάρατοι, τὴν Ἑλληνικὴν Σμυρναϊκὴν ὁμογένειαν, ὡς διέβαλον τὸν ἐνάρετον Ἱεράρχην, τὸν Μητροπολίτην Σμύρνης, τὸν φιλελεήμονα Δεσπότην καὶ Ἐθνάρχην πρός τε τὴν Τοπικὴν Ἀρχὴν καὶ τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὑπουργὸν τῶν Θρησκευμάτων. Καὶ ἀφ' οὗ μετέβαλον εἰς καβάσην τῆς Τοπικῆς Ἀρχῆς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Κοινότητος, Ἐκκλησιαστικὸν ἡγεμόνα καὶ πατέρα, ἀφ' οὗ ἐξηυτέλισαν καὶ ἐταπείνωσαν αὐτόν, δὲν ἐδίστασαν διὰ τοῦ πυροτεχνήματος τῆς ἀνασυστάσεως Συντεχνιῶν νὰ παραδώσωσι δεσμίαν καὶ ἁλυσίδετον εἰς τὸν αὐλόγυρον τοῦ κοναχιοῦ καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα.

Οὕτω ραδιουργοῦντες, διαβάλλοντες καὶ συκοφαντοῦντες πᾶν Ἑλληνικὸν πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Ἀρχὴν, σκοπίμως δὲ ψευδόμενοι πρὸς αὐτὴν προὐκάλεσαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μὲν

αὐτῶν ἀφορισμοὺς τῆς Ἐκκλησίας, παρεμβάσεις δὲ ἐπὶ τῶν κοινοτικῶν ζητημάτων δι' ἃς ἔπρεπε νὰ ἐρυθριῶσι καὶ ἐντρέπωνται.

Ἀλλὰ γνωρίζει ἀρά γε ὁ συντάκτης τῆς «Ἀμαλθείας», Δημογέρων, Δικαστὴς καὶ Ἔφορος τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, ἧς τὰ διδακτικὰ βιβλία προμηθεύει τὸ τυπογραφεῖόν του διὰ τῆς μεθόδου τῆς αἰσχρᾶς βιβλιοκαπηλείας κ... ύριος Σολομωνίδης, γνωρίζει τί σημαίνει ἐρύθημα, τί σημαίνει ἐντροπή; Τὸ ἠσθάνθη ποτέ; Διὰ τὸν ἄλλον τὸν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐρημώσεως φεσοφόρον συνεργάτην του δὲν θέτομεν τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα, διότι πλειστάκις μετὰ φρικώδους κυνισμοῦ ἔδωκε δημοσίᾳ οὗτος τρανὰ δείγματα τῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων ἅτινα κρατοῦσιν εἰς τὴν μαύρην αὐτοῦ ψυχὴν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα, τὴν τιμὴν τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν ὁμογένειαν. Ἦτο δι' ἕνα Ἐμμανουηλίδην πολὺ φυσικὸν, φυσικώτατον, ἀφ' οὗ ὕβρισε τὴν πίστιν νὰ ὑβρίσῃ καὶ τὴν πατρίδα, ἀφ' οὗ ἐβωμολόχησε διὰ τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν, νὰ βωμολοχήσῃ καὶ διὰ τὸν Ἑλληνικὸν ἐθνισμόν· ἀφ' οὗ ἐδηλητηρίασε τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἱεράρχου νὰ χειροκροτήσῃ καὶ τὴν φεῦ! σημειωθεῖσαν ἐθνικὴν ἀτίμωσιν κατὰ τὸ ἐν Σμύρνῃ γνωστὸν ἐπεισόδιον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀντωνοπούλου.

Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, ἕως πότε λοιπὸν αἱ ἰοβόλοι ἔχιδναι αἱ δάκνουσαι καθημερινῶς τὸ τετιμημένον κοινοτικὸν σῶμα πόλεως, ἥτις ἐξέθρεψεν ἄνδρας ὡς τὸν Σεβαστόπουλον, Μαρτσέλαν, τὸν Βαχαντώρη, Κιουπετζόγλουν, τὸν Βλυσίδην καὶ τόσους ἄλλους, ἕως πότε ἐλευθέρως θὰ ὀρχῶνται ἄσεμνοι ἐπὶ τῆς κοινοτικῆς σκηνῆς; Ἡ Ἑλληνικὴ Σμύρνη, τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν, οἱ φιλότιμοι καὶ αἰσθηματικοὶ Σμυρναῖοι, οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ καὶ ἀγνοὶ πατριῶται, ἕως πότε θὰ ἀνέχωνται ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸ ἐθνικὸν μίασμα;

Ἔξω, μακρὰν, ἔξω ρίψατε Σμυρναῖοι τοὺς βεβήλους, ρί-

ψατε ἔξω τὸ ἐθνικὸν μίασμα, διότι νέφη πλέον μαῦρα ἄγρια καὶ ἀπειληκὰ θὰ καλύψωσι τὸν ὁρίζοντα τῆς φιλτάτης ἡμῶν καὶ ἀναξιοπαθούσης ἰδιαιτέρας πατρίδος.

Ἀντίγραφα.

Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων.

Προλαβόντως ἐπὶ τῇ δηλώσει τῆς Νομαρχίας Ἀϊδινίου ἐκτιθεμένης, ὅτι μία τῶν κακῶν πράξεων τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης ὑπῆρξεν ἡ παρακώλυσις τῆς νομίμως συγκεκροτημένης Δημογεροντίας ἀπὸ τῆς ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῆς καὶ ἡ παραχώρησις τῶν κοινοτικῶν ὑποθέσεων καὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἐφόρων καὶ Ἐπιτρόπων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Σχολῶν εἴς τι σωματεῖον ὅπερ συνέστησεν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ» καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζετο τὸ πλεῖστον ἐκ ξένων ὑπηκόων καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, μεταξὺ τῶν Ἐφόρων καὶ Ἐπιτρόπων τούτων εἰσεχώρησαν πολλοὶ ξένοι ὑπήκοοι, ἐξ οὗ προεκλήθησαν παράπονα ἐκ μέρους τῶν ὑπηκόων Χριστιανῶν καὶ διαπλεκτισμοὶ μεταξὺ αὐτῶν καί τινων Ἑλλήνων ὑπηκόων, ἀξιωσάσης δὲ ὅπως δοθῇ τέρμα τόσον εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὅπερ ἀντίκειται πρὸς τὸ σύστημα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀπαράδεκτον ταύτην τοῦ Μητροπολίτου στάσιν, εἶχον γίνει ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 Δζεμαζιουλαχηρὲ 1322 ἐπαναλῃπτικαὶ κοινοποιήσεις τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐν λόγῳ Δημογεροντία τελευταίως διὰ τηλεγραφήματος αὐτῆς ἐκτιθεμένη, ὅτι ἡ διαληφθεῖσα Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ προέτεινε τὴν ἐπιβολὴν ἐκλογικοῦ συστήματος τείνοντος εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κεκυρωμένου ἀρχαίου ἐκλογικοῦ συστήματος τῆς Δημογεροντίας καὶ συνάδοντος πρὸς τὰς βλέψεις τῶν ξένων, συζητουμένου τό γε νῦν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, καὶ ὅτι, ἐπιψηφιζομένης τῆς προτάσεως ταύτης μεταβιβάζονται ἀμέσως

αἱ προνομίαι τῶν ρωμαϊκῶν κοινοτήτων εἰς τοὺς ξένους, ἐζήτησε τὴν παρεμπόδισιν τοῦ διαβήματος τούτου καὶ τοῦ ὅλως παρανόμως συγκεκροτημένου τούτου σωματείου καὶ ἐπειδὴ τὰ παράπονα ταῦτα ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις εἰσὶν ἄξια προσοχῆς, ἡ δὲ παράτασις τοῦ διαληφθέντος σωματείου ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου καὶ τὴν ἐπίσημον ἀπαγόρευσιν, διὰ ταῦτα παρακαλεῖται ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἵνα διορθώσῃ, καθὰ καὶ προηγουμένως ἐκοινοποιήθη, τὰ γενόμενα καὶ δηλώσῃ μοι τὸ πρᾶγμα.

Τῇ 3 Σαμπὰν 1323=19 Σεπτεμβρίου 1321=1905.

(Ὑπογραφὴ) Ὁ Ὑπουργὸς Ἀβδουρραχμὰν

Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων.

Προλαβόντως, συνεπείᾳ κοινοποιήσεως τῆς Νομαρχίας Σμύρνης καὶ παραπόνων ἐκ μέρους τῆς ἐπιτοπίου Δημογεροντίας (Χώρας) ἐκτιθεμένων, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης, μεταξὺ τῶν ἄλλων αὐτοῦ κακῶν πράξεων, προέβη εἰς τὸ νὰ παρακωλύσῃ τὴν νομίμως συγκεκροτημένην Δημογεροντίαν ἀπὸ τῆς ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῆς καὶ παραχωρήσῃ τὰς κοινοτικὰς ὑποθέσεις καὶ τῶν ἐκλογῶν τῶν Ἐπιτρόπων καὶ Ἐφόρων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Σχολῶν, εἴς τι σωματεῖον, ὅπερ συνέστησεν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ» καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ ξένων ὑπηκόων, ὅτι ὡς ἐκ τούτου εἰς τὰς ἐν λόγῳ Ἐφορίας καὶ Ἐπιτροπὰς εἰσεχώρησαν πολλοὶ ξένοι ὑπήκοοι, ἐξ οὗ προεκλήθησαν παράπονα ἐκ μέρους τῶν Χριστιανῶν ὑπηκόων καὶ διαπληκτισμοὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων καὶ ὅτι ἡ διαληφθεῖσα Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ προέτεινε τὴν κατάργησιν τοῦ ἰσχύοντος ἀρχαίου ἐκλογικοῦ τῆς Δημογεροντίας συστήματος καὶ τὴν ἐπιβολὴν νέου τοιούτου συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ξένων, τοῦθ' ὅπερ ἐγκρινόμενον καὶ ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων θέλει προκαλέσει

τὴν μεταβίβασιν ἁπασῶν τῶν τῆς ρωμαϊκῆς κοινότητος προνομιῶν εἰς τοὺς ξένους, καὶ ἀξιουσῶν ὅπως ἐμποδισθῇ τὸ ὡς εἴρηται διάβημα, ὡς καὶ τὸ ἐν λόγῳ παρανόμως συγκροτηθὲν σωματεῖον, εἶχον ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 Δζεμαζιουλαχρὲ 1322 καὶ 3 Σαμπὰν 1323 γράψει εἰς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ὅπως δώσῃ τέρμα εἰς τὴν ἐναντίον τῆς Κυβερνητικῆς τάξεως καὶ τῶν κειμένων νόμων διαγωγὴν τοῦ εἰρημένου Μητροπολίτου.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, συνεπείᾳ τῶν ἐπιτοπίως γραφέντων ἀνακοινοῖ ὅτι οἱ ξένοι ὑπήκοοι παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας τῆς Νομαρχίας κοινοποιήσεις ἐξακολουθοῦσιν ἐπεμβαίνοντες εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Δημογεροντίας καὶ ὅτι τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης γεγηρακότος καὶ μὴ δυναμένου νὰ διοικῇ τὰ κοινοτικὰ, οἱ περὶ αὐτὸν ταράττουσι τὰ πράγματα, καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου οἱ ρωμαῖοι ἐκλιπαροῦσι τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ, διὰ ταῦτα παρακαλεῖται ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης, ἵνα συμφώνως τῇ ἀνακοινώσει ταύτῃ καὶ ταῖς προλαβούσαις κοινοποιήσεσιν, ἐνεργήσῃ ταχέως τὰ δέοντα καὶ δηλώσῃ μοι τὸ πρᾶγμα. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐγράφη ὁ παρὼν φιλικὸς τεσκερές.

Τῇ 22 Σαμπὰν 1323=6 Δεκεμβρίου 1321=1905.

(Ὑπογραφὴ) Ὁ Ὑπ. Ἀβδουρραχμὰν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἔπρεπε τέλος καὶ ἐπεβάλλετο εἰς τὸ Ν. Βῆμα νὰ ἐγείρῃ τὴν αὐλαίαν τῆς κοινοτικῆς ἐν Σμύρνῃ σκηνῆς ἐντὸς τῆς ὁποίας ὠρχοῦντο ἀσέμνως σχοινοβάται ἀρχοντίσκοι. Εἴχομεν καθῆκον νὰ ἀποκαλύψωμεν τὸ προσωπεῖον ἐκείνων οἵτινες μὲ πρωτάκουστον θρασύτητα, θαυμαστὴν δ' ἀληθῶς ὑποκριτικὴν τέχνην εἰσέδυσαν ἐντὸς τῶν ἱερῶν τῆς Κοινότητος ἀδύτων ὡς δῆθεν ἀναμορφωταὶ, λάτρεις δὲ τῆς τάξεως καὶ εὐκοσμίας ἵνα τὰ εὐαγῆ

καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα μεταβάλωσιν εἰς οἴκους ἐμπορίας. Ἐπίσης καθῆκον εἶχομεν νὰ ἐξεγείρωμεν τὴν κοινὴν γνώμην ἵνα ἀπελαθῶσι καὶ διὰ τῆς βίας ἐν ἀνάγκῃ ἐκ τοῦ ἱεροῦ, οἱ ἐντὸς αὐτοῦ ἐπελάσαντες μὲ πρόγραμμα συστηματικὸν καὶ μεμελετημένον ἁρπαγῆς καὶ δηώσεως. Διότι τὰ διαπραχθέντα ἀνοσιουργήματα ὑπὸ τῶν ὑφ' ἡμῶν στιγματισθέντων δὲν εἶνε οὔτε συνήθη οὔτε ἐκ τῶν δυναμένων νὰ τύχωσιν ἐπιεικείας ἢ οἴκτου.

Ἐβωμολόχησαν κατὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Ὕβρισαν τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν Ἑλληνισμόν. Ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, οἱ ἀσεβεῖς, καὶ ἐπρόδωσαν τὰ τιμαλφέστατα τοῦ Γένους δίκαια.

Ἦλθον αὐτοί, σκώληκες ἕρποντες ἐν τῇ σκοτίᾳ, νὰ ὑποσκάψωσι τὰ θεμέλια ἐφ' ὧν ἑδράζεται τὸ προνομιακὸν τοῦ Γένους ἡμῶν καθεστὼς διὰ συκοφαντικῶν καταγγελιῶν πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Δικαιοσύνης, προκαλέσωσι δὲ οὕτω παρεμβάσεις δι' ὧν ἐθίγη ἡ τιμή, ἐσφαγιάσθη τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ Ἔθνους, καὶ κατέπεσεν ἐνώπιον τῆς ἀλλοθρήσκου Ἀρχῆς τὸ κῦρος καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἅτινα διὰ μυρίων θυσιῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐκρατήσαμεν σεβαστά. Πρέπει βαρυτάτη ἡ λαϊκὴ ἀρὰ νὰ πλήξῃ τοὺς ἐγκληματίας καὶ ἡ πυκνὴ λεγεὼν τῶν ἐν Σμύρνῃ πατριωτῶν νὰ συντρίψῃ ἀπηνῶς τὸ δικέφαλον ἑρπετὸν, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον μυσαρὰν ἔχει καρδίαν, γλῶσσαν δὲ κακορρήμονα φαρμάκῳ σκεπασμένην. Ἴσως πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς μελέτης ἡμῶν νὰ ἀμφέβαλλέ τις τῶν Σμυρναίων περὶ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὑποστατοῦ τῶν διαδόσεων, ἃς ἡ φήμη ἐσκόρπιζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περὶ τῆς ἐθνοκτόνου δράσεως τῆς ἐγκληματικῆς δυάδος, τοῦ Σολομωνίδου καὶ Ἐμμανουηλίδου, τοῦ ἄλλου μαύρου δαίμονος.

Πιθανῶς, ἐπειδὴ ὁ κομματισμὸς καὶ ἡ ἐμπάθεια ἐξίχθη μέχρι τοῦ ἀκροτάτου ὁρίου εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐν Σμύρνῃ κοινοτικὰς μερίδας, νὰ μὴ ἐγένοντο πιστευτὰ παρὰ τῶν σωφρο-

νούντων καὶ μακρὰν τοῦ κοινοτικοῦ ἀγῶνος ἱσταμένων, τὰ περὶ προδοσιῶν, λεηλασίας τῶν κοινοτικῶν καταστημάτων καὶ μυρία ἄλλα θρυλούμενα εἰς βάρος τῶν ὑφ' ἡμῶν κατηγορηθέντων, ὡς δῆθεν προερχόμενα ἐκ κακοβουλίας παρὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν.

Ἔτι πιθανόν τινες ἢ καὶ ἐνήμεροι εἰς τινα ζητήματα νὰ μὴ ἐφαντάζοντο ἐν τούτοις ποτὲ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ κοινοτικοῦ ἐν Σμύρνῃ ὁρίζοντος ἐπὶ τοσοῦτον ὑπῆρχε μολυσματικὴ ἀπὸ τὰ μικρόβια τοῦ ἐθνικοῦ μιάσματος. Διότι δέον νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ ἐξ ἐνέδρας ἠθικοὶ δολοφόνοι τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως τόσων ἐν Σμύρνῃ μεγατίμων ὁμογενῶν εὐεργετησάντων πολυειδῶς τὴν Κοινότητα ἀλλὰ μὴ ἀρεστῶν τῇ σπείρᾳ, ἐκεῖνοι οἵτινες διέρρηξαν τὰ ἱμάτιά των διὰ τὸ ἔλλειμμα τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐδήουν ἄλλα κοινοτικὰ καθιδρύματα, οἱ νέοι Ἐφιάλται, ὑπῆρξαν ἀληθῶς πολὺ ἐπιτήδειοι ὥστε ἐπὶ χρόνον μακρὸν νὰ παραπλανήσωσι περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ἐντίμων ὑποκειμένων τὸ δημόσιον, καὶ ἀνέλθωσιν, ὅπου ἀνῆλθον.

Πλήν, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀγυρτείας τῆς φαυλότητος καὶ τῆς ἰδιοτελείας τὸ προσωπεῖον δὲν ἦτο δυνατὸν ἐπ' ἄπειρον νὰ κρατήσῃ· ἡ ἀλήθεια θὰ ἐγένετο τέλος γνωστὴ, θὰ ἔπιπτεν ἡ λεοντῆ καὶ θὰ ἀπεκαλύπτετο ἡ δυσειδὴς μορφὴ τῶν σατανικῶς ἐν τῷ σκότει σκευωρησάντων τὴν καταστροφὴν τῆς Κοινότητος.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι πολὺ ἐδυσκολεύθημεν, ἵνα συλλέξωμεν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὰ σώματα τῶν ἐγκλημάτων τῶν ὑφ' ἡμῶν κατηγορηθέντων, ἵνα πείσωμεν πρῶτον ἡμᾶς αὐτοὺς δι' ἀναμφισβητήτων ἀποδείξεων περὶ τῆς τόσον βαρείας ἐνοχῆς ἀνθρώπων οἵτινες, ὁπωσδήποτε, ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν ἰθυνόντων τὰ τῆς Κοινότητος. Ἀλλ' ἀφοῦ τοῦτο ἐγένετο, καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χωρήσῃ τοῦ λοιποῦ οὐδὲ σκιὰ ἀμφιβολίας παρ' ἡμῖν, ὅτι τὰ δάκρυα τῶν διωκτῶν τοῦ Γρηγοράκη ἦσαν κροκοδείλια, ὅτι ὑπὸ

τὸ πρόσχημα ἀναμορφωτῶν προέβαλλον εἰς τὴν κατάληψιν τῶν κοινοτικῶν ἀξιωμάτων ἅρπαγες ἄπληστοι, ὅτι οἱ κοπτόμενοι περὶ τῆς δῆθεν κακῆς τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς καταστάσεως δὲν ἐσκόπουν τι ἄλλο ἢ νὰ λεηλατήσωσι τὴν Σχολὴν ταύτην καὶ τὸ ἐξαρτώμενον παρ' αὐτῆς Μουσεῖον, διενεργοῦντες σύναμα ἀπαισίαν βιβλιοκαπηλείαν πρὸς βλάβην ἀνυπολόγιστον τῆς τῶν νέων ἐκπαιδεύσεως καὶ πρὸς σύλησιν τῶν βαλαντίων τῶν ἀτυχῶν τῶν μαθητευομένων γονέων, ἀφ' οὗ ἐπείσθημεν ἀκραδάντως ὅτι ἡ ἰδιοτέλεια καὶ μόνη ἔτρεφε τὸν ἐπιδεικνύμενον αὐτῶν ζῆλον εἰς τὸ νὰ πράττωσι τὰ κοινά, ἀφ' οὗ ἔσχομεν ἀποδείξεις πλήρεις περὶ τοῦ τελεσθέντος αἰσχίστου ἀνοσιουργήματος ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ὑπὸ τῶν οὐχὶ ἀνθρώπων ἀλλὰ τεράτων αὐτῶν, δὲν ἠδυνάμεθα πλέον σιγὴν νὰ τηρήσωμεν οὐδὲ ἡμίγυμνον τὴν ἀλήθειαν νὰ βροντοφωνήσωμεν πρὸς τοὺς συμπολίτας ἡμῶν. ὅσον δήποτε φρικώδης καὶ ἂν ἦτο αὕτη, εἰς ὁποιουσδήποτε δὲ θλιβεροὺς συλλογισμοὺς καὶ ἂν προΰκειτο νὰ φέρῃ τοὺς Σμυρναίους ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας, ὅτι δηλαδὴ τὰ μικρόβια τῆς προδοσίας ἔδει μεταξὺ τῆς ὁμογενείας νὰ ἀναζητήσωσιν, ἡμεῖς καθῆκον εἴχομεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην γυμνὴν, ὁλόγυμνον νὰ ἐξαγγείλωμεν, ἵνα διὰ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Κοινοῦ περισωθῇ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐπιδρομέων ὅ,τι ἦτο δυνατὸν, ἀποσοβηθῇ δὲ μέλλουσα ἀνεπανόρθωτος συμφορά.

Τοῦτο ὑπηγόρευε τὸ καθῆκον πρὸς ἡμᾶς, οἵτινες τὰ κοινοτικὰ ζητήματα τῆς ἰδιαιτέρας ἡμῶν πατρίδος ἐπιχειρήσαντες νὰ ἐξετάσωμεν, ἀνήλθομεν ἐφ' ὑψηλοτέρας σκοπιᾶς ἢ τῆς συνήθους, καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκρίναμεν ταῦτα ὑπέρτεροι πάσης προκαταλήψεως ὑπὲρ τούτου ἢ ἐκείνου τῶν ἐν Σμύρνῃ ἀρχόντων. Τοῦτο πράξαντες, σαφῶς δὲ καὶ κατηγορηματικῶς διατυπώσαντες ὡρισμένας κατηγορίας καθ' ὡρισμένων προσώπων, κατηγορίας ὧν τὴν εὐθύνην πλήρη ἀνελάβομεν ΕΝΩΠΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, φρονοῦμεν, ὅτι δι-

καιούμεθα, ἀφ' οὗ παρ' ὅλα ταῦτα νεκρικὴν τηροῦσι σιγὴν οἱ κατηγορηθέντες ἔνοχοι, νὰ ραπίσωμεν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον, ἐξευτελισθέντας δὲ καὶ στιγματισθέντας νὰ τοὺς γνωρίσωμεν καὶ πέραν τοῦ Ἰωνικοῦ κόλπου πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Ἕλληνας, διότι τὸ ἔγκλημα αὐτῶν δὲν διεπράχθη μόνον, ὡς εἴπομεν, καθ' ὡρισμένων ἀτόμων, Σχολῶν ἢ ναῶν, ἀλλὰ κατὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κατὰ τῆς πασχούσης ἡμῶν πατρίδος. Καὶ θὰ ραπίζωμεν τὸ ἐπαίσχυντον αὐτῶν πρόσωπον μέχρις οὗ τοὺς συντρίψωμεν ἐντελῶς, μέχρις οὗ τοὺς ἀφοπλίσωμεν, καθιστῶντες αὐτοὺς ἀνικάνους νὰ συνεχίσωσι τὴν ἐγκληματικήν των καὶ προδοτικὴν κοινοτικὴν διαγωγήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ αἱμάσσουσα ἡμῶν καρδία διὰ τὸ ἀπώτερον μέλλον τῆς μεγαλωνύμου ἐν Σμύρνῃ Ἑλληνικῆς Κοινότητος πάλλει νῦν ὁπωσδήποτε εὐαρέστως, ἕνεκεν τῶν ἀθρόων συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν, ἀποπνεουσῶν ἀφειδὲς ἄρωμα ἀγνοῦ πατριωτισμοῦ, ἃς ἐλάβομεν παρὰ πληθύος συμπολιτῶν ἡμῶν, ἐπικροτούντων τὸν ἀγῶνα τὸν ἱερὸν καὶ ἀληθῶς ἐθνικὸν ὃν ἀνελάβομεν, τοῦ νὰ ἐπαναφέρωμεν τοὐτέστιν, εἰ δυνατὸν, τὸν ὕπνον εἰς τὴν τεταραγμένην Κοινότητα ἥτις διέρχεται μακρὸν ἤδη χρόνον νύκτας ἀγρυπνίας καὶ τρόμου. Ἀπώλεσεν ἀτυχῶς μετὰ τῆς τιμῆς, ὡς ἦν ἐπόμενον, καὶ τὴν ἡσυχίαν αὐτῆς ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης τῆς Ἰωνικῆς μεγαλοπόλεως, καὶ τὰ πρὶν τερπνὰ ὄνειρα ἅτινα καθίστων γλυκὺν τὸν ὕπνον αὐτῆς, ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα τὴν ἐβαυκάλιζον οἱ μεγάλοι αὐτῆς εὐεργέται, διεδεχθησαν νῦν Ἐφιάλται σκληροὶ μετεμψυχωμένοι εἰς ἀπαίσια φάσματα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς δικεφάλου ἐχίδνης, ἧς τόσον πιστὴν εἰκόνα διὰ τῆς ἀρθρογραφίας ἡμῶν παρέσχομεν εἰς τοὺς Σμυρναίους.

Πρέπει νὰ μάθητε, Σμυρναῖοι, ὅτι ἡ «Ἀμάλθεια», ἡ ἀπηνὴς διώκτρια τοῦ Γρηγοράκη, ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιωδέστατος ἐγκωμιαστὴς τῶν προσόντων τοῦ ἐφευρέτου τοῦ ἀκαταβυθίστου καὶ ἱπταμένου ἀνθρώπου.

Ἀλλ' ἀρά γε τὸ χρῆμα τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Ἄννης τὸ ὁποῖον ὁ ἀνθρωπίσκος ἐκεῖνος ἔκλεψεν ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἀνεκτικοῦ καὶ γυμνοῦ πάσης ἱκανότητος Μητροπολίτου Ἐφέσου, δὲν ἦτο χρῆμα ἱερὸν ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσφετερίσθη ὁ Γρηγοράκης;

Ἰδοὺ ἐρώτημα εἰς ὃ ἀδυνατεῖ, ὡς καὶ εἰς τόσα ἄλλα, νὰ ἀπαντήσῃ ἡ μεγαλόσχημος τῆς Σμύρνης ἐφημερὶς, τῆς ὁποίας ἡ κυκλοφορία ἐντὸς τῆς Σμύρνης, τῶν περιχώρων καὶ τῶν κωμοπόλεων τῆς Νομαρχίας Ἀϊδινίου ὅπου εἶνε γνωστὴ, ἐμειώθη ἀπό τινος εἰς μέγαν βαθμὸν, καθ' ἃ ἀσφαλῶς πληροφορούμεθα.

Πλὴν ἡμεῖς λαμβάνομεν τὸν κόπον ἀντ' αὐτῆς νὰ διαφωτίσωμεν καὶ περὶ τῶν ἀνωτέρω τοὺς Σμυρναίους.

Ὁ καταχραστὴς Πιττακῆς εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ᾖνε καὶ... Διευθυντὴς τοῦ Μουσείου τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, τὸ ὁποῖον πῶς ἐληστεύθη, ἐν ἀρχῇ τῆς μελέτης ἡμῶν διελάβομεν. Ἄρα ὁ Πιττακῆς ὡς τοιοῦτος ἦτο λίαν προσφιλὴς διὰ τὴν «Ἀμάλθειαν», ἀδιαφόρως τῆς λωποδυτικῆς τηβέννου ἥτις τὸν ἐσκέπαζεν.

Εἶνε ὁμολογουμένως τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀξιοθρήνητον, διότι διαπιστώνει πολλοστὴν ἤδη φορὰν ἡμῖν, ὅτι ἐν Σμύρνῃ ἐδημιουργήθη μία ἄλυσις συμφερόντων προσωπικῶν, ἰδιοτελῶν, καὶ καθιερώθη ἓν σύστημα ἐπαράτου συναλλαγῆς μεταξὺ ὡρισμένων ἀνθρώπων, οἵτινες διὰ τῆς προδοτικῆς καὶ φαύλου αὐτῶν πολιτείας ἀπωθοῦσι τῆς τῶν κοινῶν ἀναμίξεως πάντα τίμιον πολίτην. Ἐδημιουργήθησαν περίεργοι τύποι ἑνὸς περιέργου βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος. Γνωρίζομεν καταστηματάρχας, οἵτινες εἶδον ὅτι ματαιοπονοῦσι τὸν Κερδῶον ὑπηρετοῦντες ἐν Σμύρνῃ Ἑρμῆν, ἄνευ δὲ αἰδοῦς ἀνακόψαντας τὴν

ἐμπορικὴν αὐτῶν σταδιοδρομίαν, ἵνα ἄ λ λ ο θ ε ν πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πόθεν ἄ λ λ ο θ ε ν νομίζετε Σμυρναῖοι ;

Ἐκ τοῦ Ἐφορευτικοῦ ἀξιώματος!!!

Ἐπίσης τοιούτους ἐπιστήμονας, ἀποτελοῦντας τὸν ἕτερον τῶν τροχῶν τοῦ ἀπαισίου ὁδοστρωτῆρος, ὃν ἰθύνουσιν οἱ κατηγορηθέντες ὑφ' ἡμῶν, ὑπὸ τὴν καταθλιπτικὴν πίεσιν τοῦ ὁποίου σιγᾷ πᾶσα διαμαρτυρία τῶν τιμίων πολιτῶν κατὰ τῆς φρικώδους καταστάσεως ἥτις ἐδημιουργήθη εἰς τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν Κοινότητα.

Μάλιστα.

Ὑπάρχουσιν ἐν Σμύρνῃ ἄνθρωποι, οἵτινες ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἔχουσι τὸ τοῦ Ἐφόρου ἢ Ἐπιτρόπου Ναοῦ τινος ἢ Σχολῆς.

Δυστυχὴς Σμύρνη !

Τοσοῦτον κατῆλθεν ἐν σοὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς κοινοτικῆς δράσεως καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἠλλοιώθησαν τῶν τέκνων σου οἱ χαρακτῆρες, μετεστράφη δὲ τὸ φρόνημα καὶ αἴσθημα αὐτῶν, ὥστε ἀνερυθριάστως καὶ ἀ π ο ι ν ε ὶ νὰ σιτίζωνται σήμερόν τινες ἀπὸ τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας καὶ τὴν πεντάραν τὴν ὁποίαν τόσον προθύμως ὁ τίμιος καὶ πατριώτης λαὸς σοὶ προσφέρει, ποθῶν νὰ σὲ ἴδῃ χαίρουσαν, εὐημεροῦσαν, μεγάλην καὶ ἐπαρκῆ νὰ σκιάσῃς ὑπὸ τὰς προστατευτικάς σου πτέρυγας, ὡς Μήτηρ φιλόστοργος τοὺς ἐν ἐσχάτῃ δυστυχίᾳ καὶ πενίᾳ περιελθόντας ἀτυχεῖς, ἕνεκεν ἀτυχῶν συνθηκῶν ναυαγοὺς τῆς ζωῆς—τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης—ἐπαρκῆ νὰ στεγάσῃς καταλλήλως, ἐπαξίως καὶ εὐεργετικῶς τοὺς θαλεροὺς βλαστοὺς τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, παρέχουσα εἰς αὐτοὺς πλουσιοπάροχον τράπεζαν πνευματικῆς πανδαισίας, ὡς ἄλλοτέ ποτε, τράπεζαν ὁμοίαν ἐκείνης

ἧς ἐπώπτευον μίαν λησμονημένην ἐποχὴν αἱ μεγάλαι καὶ φωτειναὶ μορφαὶ τῶν ἐπιλέκτων σου τέκνων ὡς τοῦ Σεβαστοπούλου, Βερνάρδου, Μαρτσέλα καὶ λοιπῶν.

Δυστυχὴς Σμύρνη!

Πόσον μετεβλήθησαν οἱ χρόνοι καὶ μετ' αὐτῶν τὰ ἤθη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἶνε ἀλήθεια ἀτυχῶς, ἀναφισβήτητος, ὅτι δὲν μεταβάλλονται μόνον οἱ χρόνοι ἀλλὰ μετ' αὐτῶν καὶ τὰ ἤθη καὶ ἡμεῖς. Εἶνε ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος, διὰ τοὺς ἐπισκοποῦντας ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως τὰ ἐν τῇ Ἰωνικῇ μεγαλοπόλει τελούμενα κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως δεκαετίαν εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς κοινοτικὰ καταστήματα παρὰ διαφόρων ψευδεπιφανῶν καὶ ψευδοπροεστώτων, ὅτι ἡ Σμύρνη, ἡ Ἑλληνικὴ Σμύρνη βαίνει ὁσημέραι κατὰ κρημνῶν, φθίνουσα, νεκρουμένη· ὅτι ἐξέλιπον οἱ μετ' αὐταπαρνήσεως, εὐσυνειδησίας καὶ θυσιῶν τὸν καλὸν καὶ τίμιον ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀγωνιζόμενοι ἄνδρες, ἐὰν δὲ ὑπάρχωσιν ἔτι τοιοῦτοι, οὗτοί εἰσιν εὐαριθμότατοι. Εἶνε ἀναντίρρητος ἀλήθεια ὅτι τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐν τοῖς κοινοτικοῖς διαπάλης ἐν Σμύρνῃ κατέπεσεν εἰς βαθμὸν ἀξιοθρήνητον καὶ ἐδημιουργήθη μία χαώδης κατάστασις ἄγουσα μοιραίως εἰς τὴν καταστροφήν, κατάστασις πρὸς βελτίωσιν τῆς ὁποίας καθῆκον ὕψιστον καὶ ὑποχρέωσιν ἔχουσιν οἱ ἐναπομείναντες ὀλίγιστοι τίμιοι καὶ χρηστοὶ πολῖται νὰ ἀγωνισθῶσι διὰ παντὸς μέσου.

Ἀλλοίμονον εἰς τὰ ἔθνη, τὰ κράτη, τὰς κοινότητας αἵτινες περιέστησαν εἰς τοιοῦτον ἀνικανότητος ὥστε ὄχι μόνον νὰ μὴ δύνανται νὰ προσθέσωσί τι εἰς τὴν καταληφθεῖσαν παρὰ τῶν προγόνων κληρονομίαν πρὸς ἐπαύξησιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ φωρῶνται συγχρόνως ἀνίκανοι νὰ συντηρήσωσι καὶ διαφυλάξωσιν

αὐτήν. Τοῦτο δὲν προϋποθέτει μόνον ἀναλγησίαν διὰ τὰ κοινά, διὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος, τῶν ἐχόντων ὑποχρέωσιν καὶ δυναμένων νὰ δράσωσιν ἐθνωφελῶς, ἀλλὰ καὶ ἔκλυσιν ἠθικὴν ἀξιολύπητον καὶ κατάπτωσιν φρονήματος καὶ αἰσθήματος πατριωτικοῦ τοῦτ᾽ αὐτὸ ἐγκληματικήν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν ἐξαιρέσῃ τις ὀλίγους, ὀλιγίστους ἐν Σμύρνῃ ἐπιστήμονας ἔχοντας συναίσθησιν τῶν ἱερῶν πρὸς τὴν πατρίδα αὐτῶν ὑποχρεώσεων καὶ εὐαριθμοτάτους τινὰς ἄλλους πολίτας ἐμπνεομένους ἀκόμη ὑπὸ εὐγενῶν ἰδεωδῶν, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὅτι παρὰ τοῖς ἄλλοις, τοῖς πολλοῖς, ἡ ἀγρία κομματικὴ διαπάλη ἡ διεξαγομένη ἀπὸ ἐτῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἐκείνων οἵτινες λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν ἔδει ὑψηλότερον νὰ ἵστανται ἀμέτοχοι παντὸς συμφέροντος ἐκ τῶν κοινοτικῶν καταστημάτων, ἵνα ὑπέρτεροι παντὸς ὑστερολογισμοῦ συμφεροντολογικοῦ ἐλέγχωσι καὶ κρίνωσι τὴν πολιτείαν τῶν εἰς τὰ κοινὰ ἀναμιγνυομένων, ἡ ἀγρία, ἐπαναλαμβάνομεν, κομματικὴ διαπάλη ἐδημιούργησε φαύλους ἀτυχῶς κύκλους προσωπικῶν συμφερόντων, ἐξῆψε τὰ πάθη ἅτινα μέχρι τυφλώσεως ἐξίχθησαν καὶ ἐσάρωσεν ὅ,τι ἔτι ἀπέμενεν εὐγενὲς καὶ ἔντιμον παρὰ τοῖς Σμυρναίοις, οἱ ὁποῖοι ἀείποτε διεκρίθησαν κατὰ τὸ παρελθόν, προκειμένου περὶ θυσιῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν τύχην τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως, τὸ γόητρον καὶ τὴν τιμὴν τῆς περιβλέπτου Ἑλληνικῆς Σμύρνης. Παρ᾽ ὅλα ταῦτα θέλομεν σήμερον νὰ φρονῶμεν ἀκόμη, ὅτι ἡ ἐθνικὴ συνείδησις ἐκείνων, οἵτινες μεθ᾽ ἡμῶν ἐλεεινολογοῦσι τὰ ἐν Σμύρνῃ τελούμενα, ἐξεγειρομένη θὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς ψευδοπροεστῶτας νὰ ἀπόσχωσι τῆς περαιτέρω εἰς τὰ κοινὰ ἀναμίξεως αὐτῶν καὶ θὰ ἀποσοβηθῇ ὁ ἔσχατος κίνδυνος ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ καταβαραθρώσῃ ὅ,τι διὰ μυρίων θυσιῶν ἀνήγειραν ἐν προγενεστέροις χρόνοις, τῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος εὐεργέται ἀείμνηστοι, θὰ κατασπιλώσῃ ἐν ταὐτῷ ἐσαεὶ καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμὴν ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως, ἥτις οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον χρησιμεύει ὡς φωτεινὸς ἀστὴρ

ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ ὁποίου πολὺ εὐλόγως ἀναμένουσι καὶ δικαιοῦνται νὰ φωτίζωνται ἀπειροπληθεῖς ὁμογενεῖς πληθυσμοὶ τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ ἐξεγειρομένης τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν χρηστῶν πολιτῶν, οἱ πονοῦντες εἰλικρινῶς τὰ κοινὰ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην εἰς ψηλαφητὸν σκότος νὰ τρικλίσωσιν ἵνα ἀνεύρωσι τοὺς ὑπευθύνους καὶ τοὺς ἐνόχους, ὅπως ἀποκαθάρωσι τὸ κοινοτικὸν ἔδαφος ἀπὸ τῶν καθαρμάτων, ἅτινα ἤδη ἡ κοινὴ γνώμη ἀνεγνώρισε καὶ ἐστιγμάτισε.

Τὸ «Νέον Βῆμα» ἤγειρε τὴν αὐλαίαν τῆς κοινοτικῆς σκηνῆς καὶ μετὰ πόνου μὲν βαθυτάτου ἀπεκάλυψεν ἀσύγγνωστα αἴσχη καὶ ἐγκλήματα ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ὁμογενείας καὶ κατ' αὐτῆς σημειωθέντα ἀτυχῶς, ἀλλ' ἐν τῇ πλήρει ἐλπίδι ὅτι οὕτω πράττον θὰ συνετέλει εἰς τὸ νὰ ἐξεγερθῶσι τέλος οἱ Βαρούχειον ὑπνώττοντες, πεισθῶσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γενομένων ἀνοσιουργημάτων οἱ ἀμφιβάλλοντες καὶ παταχθῶσιν οἱ ἐγκληματίαι.

Καὶ πρὸς τοῦτο τὸ «Νέον Βῆμα» ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς περὶ τῶν Σμυρναϊκῶν μελέτης αὐτοῦ ἐδήλωσεν ἀπεριφράστως, κατηγόρησεν ὡρισμένων προσώπων ἀποδόσαν εἰς αὐτὰ ὡρισμένας ἐγκληματικὰς πράξεις μὲ ἤρεμον τὴν συνείδησιν, ἀναλαβὸν πᾶσαν ἐπὶ ταύταις εὐθύνην ἐνώπιον καὶ τοῦ κοινοῦ καὶ τσῦ Νόμου ἐν ᾗ περιπτώσει τυχὸν οἱ κατηγορηθέντες ἐπεχείρουν νὰ ἀναιρέσωσι τὰς κατ' αὐτῶν ὑφ' ἡμῶν διατυπωθείσας ὡρισμένας κατηγορίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Καὶ λοιπὸν ἡ σημερινὴ ἐν Σμύρνῃ κοινοτικὴ κακοδαιμονία, ἡ ἀπὸ δεκάδος ἐτῶν χρονολογουμένη, δὲν δύναται ἄλλως καθ' ἡμᾶς νὰ θεραπευθῇ καὶ τῶν κακῶς κειμένων ἡ βελτίωσις νὰ

ἐπιτευχθῇ, ἂν μὴ ἐξυγιανθῇ πρωτίστως ἡ πνιγηρὰ καὶ μεμολυσμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ κοινοτικοῦ ὁρίζοντος τοῦ Ἰωνικοῦ ἄστεος καὶ ἀπολυμανθῶσι διὰ δραστικῶν ἀσηπτικῶν καὶ ἀντισηπτικῶν οὐσιῶν τὰ πρῶτα χαώδη ἕλκη ἅτινα ἔχουσι τὴν κυρίαν αὐτῶν ἑστίαν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ κοινοτικοῦ σώματος, ἐντὸς τοὐτέστι τῶν ἀνωτάτων τῆς Κοινότητος σωματείων, εὑρύνονται δὲ καθημερινῶς ἐξελκωθέντα καὶ πυορροοῦντα ὡς ἐκ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ἐγκληματικῆς πολιτείας τῶν ὑπὸ τοῦ «Νέου Βήματος» κατηγορηθέντων ψευδοπροεστώτων, καὶ μεταδίδουσι τὸν μολυσμαντικὸν αὐτῶν ἰὸν, δι' οὗ φθίνει καὶ νεκροῦται πᾶσα ἐθνικὴ ἰκμὰς, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κοινοτικὰ καθιδρύματα. Ἡ ἐγχείρισις τοῦ καρκίνου ἐπιβάλλεται χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀσθενοῦς—τῆς Κοινότητος. Ἀφ' οὗ τὸ νόσημα διεγνώσθη, ἡ θεραπεία δὲν εἶνε ἀδύνατος· διότι οὔτε ἡ νόσος εἶνε ἀνίατος οὔτε ὁ χειρουργὸς ὁ ἐπιληφθησόμενος τῆς ἐγχειρίσεως ἀνύπαρκτος.

Ἡμεῖς μεθ' ὅλου τοῦ θάρρους, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ἡ ἐπιτέλεσις τοῦ πατριωτικοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν πόλιν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν καὶ τὸ πρῶτον ἐξεπαιδεύθημεν, διεγράψαμεν τὸν τρόπον καθ' ὃν ἡ ἐγχείρισις δέον νὰ γίνῃ : πρέπει νὰ ριφθῶσι τοὐτέστιν ἔξω τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐκδιωχθῶσιν ἐκ τῆς ἀνωτάτης κοινοτικῆς ἀρχῆς οἱ κατ' αὐτῆς ἐπελάσαντες οὐχὶ μὲ τιμίας προθέσεις πολιτῶν πονούντων τὰ κοινὰ ἵνα ταῦτα ὑπηρετήσωσι, διότι τότε δὲν θὰ ἔκαμον πρὸς τοῦτο χρῆσιν τῶν φαύλων μέσων ἅτινα γνωρίζει ἤδη ἐν πάσῃ αὐτῶν λεπτομερείᾳ τὸ Σμυρναϊκὸν ἰδίως κοινὸν, ἀλλὰ μὲ σκοποὺς ἰδιοτελεῖς ἀγόμενοι καὶ ὑπὸ τυφλώσεως σύναμα ἐπαράτου καὶ ἐθνοκτόνου ἀρχομανίας.

«Ἔξω οἱ βέβηλοι, οἱ ἐμπαθεῖς, ἀρχομανεῖς, Σολομωνίδης »καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῷ, ἔξω οἱ ἀσεβήσαντες πρὸς τὴν Μεγάλην »τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοσοῦτον δ' ἀσυστόλως καὶ μετὰ τοσαύ»της κυνικῆς ἀναιδείας καὶ σατανικῆς ὑποκρισίας παριστῶντες

»νῦν ἑαυτοὺς πρὸς τὸ ἀνύποπτον Δημόσιον ὡς πιστὰ αὐτῆς «τέκνα ἀφ' οὗ εἰς ἀπόγνωσιν ἔφερον αὐτὴν καὶ ἀπελπισίαν, »καθ' ἃ τὰ ὑφ' ἡμῶν δημοσιευθέντα ἐπίσημα ἔγγραφα ἀπε»κάλυψαν».

Ἔξω οἱ σφαγιασταὶ τῆς τιμῆς τῶν εὐϋπολήπτων πολιτῶν τῶν πολυειδῶς εὐεργετησάντων τὴν Κοινότητα, ἔξω οἱ ἁλιτήριοι καὶ ἀδιάντροποι, οἱ μὴ σεβασθέντες οὐδὲ τὴν μνήμην ἐκείνων, οἵτινες καὶ ἐκ τοῦ αἵματός των ποσότητα ἔδωκαν ἵνα φυσήσωσι ζωὴν εἰς τὴν ἀτροφικὴν Κοινότητα, διὰ βασιλικῶν δὲ παροχῶν ἐκ τοῦ βαλαντίου των ἀνήγειραν μεγαλοπρεπῆ καὶ περίλαμπρα τόσα καὶ τόσα εὐαγῆ καὶ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα.

«Ἔξω ὁ Σολομωνίδης καὶ οἱ συνένοχοί του, οἱ ἐξ ἑνέδρας ἠθικοὶ δολοφόνοι τοῦ ἀειμνήστου τῆς Σμύρνης πρώτου πολίτου Παύλου Ἀθηνογένους καὶ τῆς μετ' αὐτοῦ τότε συνεργασθείσης χορείας τῶν εὐγενῶν ἐκείνων καὶ φιλοπατρίδων ἀνδρῶν.

«Ἔξωοἱ μετὰ τῶν Φαρισαίων ἀναστρεφόμενοι, ἔξω οἱ σύραν»τες καὶ ἀποθέσαντες εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὁμογενείας τὸν »πατροπαράδοτον ὄφιν, τὸν δακόντα τοσάκις τὸ Γένος—τὸν »ὄφιν, ὃν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν »ἐπιμελῶς, δι' ἀπεριγράπτων δὲ θυσιῶν καὶ ἀγωνίας ἐκράτη»σαν πάντοτε μακρὰν τοῦ οἴκου ἡμῶν».

«Ἔξω ἐκεῖνοι, οἵτινες ἆρά γε ὀλιγώτερον ἡμάρτησαν τοῦ »Μαλιέως Ἐφιάλτου, ὅστις τὴν ἀτραπὸν μόνον εἰς τὸν ἐχθρὸν »ἐπρόδοσε τὴν ἄγουσαν εἰς τὰ στενά, ὅπου τὸ Ἑλληνικὸν »ὑπῆρχε στρατόπεδον, ἐν ᾧ αὐτοὶ καὶ πέραν τῆς ἀτραποῦ ἐντὸς τῶν στενῶν ὡδήγησαν αὐτόν;»

Ἐὰν ὄχι, ἂς τολμήσωσι νὰ εἴπωσιν ἡμῖν οἱ τυχὸν ἀντιφρονοῦντες τὴν ἑαυτῶν γνώμην, καίτοι ἡμεῖς ἐν τούτῳ τοὐλάχιστον δὲν ἐπιτρέπομεν οὐδ' ἀνάγκην ἔχομεν νὰ φωτισθῶμεν ἢ διδαχθῶμεν παρ' οἱουδήποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν δὲν εἶνε συμφέρουσα καὶ δὲν ἐπιβάλλεται σιγὴ νεκρικὴ εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὁσάκις βαρύνει αὐτὸν κατηγορία ἧς ἡ ἀπόδειξις ὑπάρχει πλήρης, καὶ συνεπῶς ἐὰν δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ μείνωσιν ἄφωνοι ὡς ἰχθῦς οἱ ὑπὸ τοῦ Νέου Βήματος κατηγορηθέντες ἐπὶ τῇ βάσει γεγονότων καὶ ἐπισήμων ἐγγράφων ὡς ὑπεύθυνοι τῆς σημερινῆς ἐν Σμύρνῃ ἀξιοθρηνήτου κοινοτικῆς κακοδαιμονίας· ὡς δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἡ τοιαύτη σιωπὴ τῶν κατηγορουμένων, παρ' ὅλα τὰ διαπραχθέντα ὑπ' αὐτῶν αἴσχη ἄτινα καὶ ἐστιγματίσαμεν καταλλήλως, ὡς ἀναγκαία συνέπεια τῆς ἀδυναμίας αὐτῶν τοῦ νὰ ἀντικρύσωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν βροντώδη τῆς λογικῆς φωνὴν ἥτις τοὺς συνέτριψε, δὲν εἶνε πολλῷ καλλιτέρα, ὠφελιμωτέρα δὲ δι' αὐτοὺς ἢ ἐκεῖνα τὰ βρωμερὰ ρυπαρογραφήματα μὲ τὰ ὁποῖα κἄποτε κἄποτε ἐν τῇ «Ἀλμαθείᾳ» μουντζαλώνει καὶ τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα καὶ τὸ εἰδεχθὲς αὐτοῦ πρόσωπον τὸ γνωστὸν μοχθηρὸν ἑρπετὸν ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Ε. ὁ Ἐμμ. Μανώλογλους. Μόνον οἱ στενοκέφαλοι δύνανται νὰ φρονῶσιν ὅτι μὲ τὴν στρεβλὴν τήρησιν τύπων τινῶν ἐπιτρέπεται ἀτιμωρητεὶ νὰ σφαγιάζηται ἡ οὐσία καὶ ὅτι μὲ τὴν λάμψιν ἑνὸς ἀξιώματος κοινοτικοῦ, τὸ ὁποῖον κακῇ τύχῃ ἔλαχε νὰ ἁρπάσῃ τις διὰ φαύλων μέσων εἶνε δυνατὸν νὰ θαμβοῦται τὸ νοῆμον κοινὸν εἰς βαθμὸν τοῦ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ διαπραττόμενον ἔγκλημα ὑπὸ τοῦ ἀξιωματούχου τὸν ὁποῖον ἐκτὸς ἄλλων ἐπαισχύντων αὐτοῦ πράξεων καὶ ἰδιωτικαὶ κατηγορίαι ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ αἰσχροκερδείᾳ ἔσυρον ὡς ὑπόδικον ἐνώπιον τῶν ὀθωμανικῶν ποινικῶν δικαστηρίων. Οἱ στενοκέφαλοι οὗτοι φαίνεται ὅτι πάσχουσιν ἀπὸ μίαν οἰκτρὰν αὐταπάτην· διότι, ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἔσυρεν ἀκόμη διὰ τῆς βίας ἔξω τοῦ ἱεροῦ τὸ Κοινὸν,

ἵνα τεθῇ οὕτω τέρμα εἰς τὴν φαυλοκρατίαν των καὶ δὲν τοὺς ἐκλωτσοπάτησε, νομίζουσιν ὅτι τοὺς ἀνέχεται καὶ ἐπικροτεῖ τὸ ἔργον αὐτῶν· ἐν ᾧ ἁπλούστατα οἱ φιλογενεῖς καὶ φιλότιμοι Σμυρναῖοι οἱ εἰλικρινῶς πονοῦντες τὰ κοινὰ καὶ θλιβόμενοι βαθύτατα διὰ τὰ τελούμενα ἔκτροπα ἀπέχουσι πάσης ἐνεργοῦ αὐτῶν ἀναμίξεως εἰς τὸν κοινοτικὸν ἀγῶνα μόνον καὶ μόνον διότι δὲν θέλουσι καὶ αὐτοὶ νὰ κηλιδωθῶσι διὰ τῆς μετὰ τῶν φαύλων συνεργασίας ἢ καὶ ὑποστῶσι καταδιώξεις ἐν περιπτώσει ἀνδρικῆς αὐτῶν στάσεως, καταδιώξεις ὑπὸ τῆς Τοπικῆς ἀρχῆς, τόσον εὐκόλως ἀλλὰ καὶ σατανικῶς σκευωρουμένας παρ᾽ ἐκείνων οἵτινες συνείθισαν πλέον μὲ τόσον ἐλαφρὰν συνείδησιν νὰ διευθύνωνται διὰ τοιούτου εἴδους ὑποθέσεις πρὸς τὸν αὐλόγυρον τοῦ κονακιοῦ.

Ἐὰν ὅμως ἡ σιωπὴ τῶν ὑφ᾽ ἡμῶν κατηγορηθέντων, οἵτινες εἰς ἄλλας περιστάσεις τόσον διαχυτικοὶ εἶνε εἰς παντὸς εἴδους περιλούσεις, σημαίνει κἄπου περισσότερον καὶ ἐνέχει κἄποιον ὑστερολογισμὸν τιμιώτερον, τὴν συναίσθησιν τοὐτέστι, τὴν μετάνοιαν, τὴν πρὸς ἐξαγνισμὸν ἀπόφασιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡμεῖς εὐχόμεθα ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ψυχῆς νὰ συμβαίνῃ, θὰ καταδειχθῇ δὲ τὸ τοιοῦτον κατὰ τὴν συγκρότησιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἥτις προσεχῶς γενήσεται κατὰ τὰς γενομένας ὑποδείξεις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τότε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡμεῖς πρῶτοι οἵτινες ἐπισκοποῦμεν τὰ ἐν Σμύρνῃ κοινοτικὰ πράγματα μακρόθεν καὶ ὑπεράνω σκέψεων συμφεροντολογικῶν, πρέπει νὰ χαρισθῶμεν πρὸς τοὺς τέως ἐνόχους καὶ προσπαθήσωμεν, ὅσον καὶ ἂν μᾶς εἶνε σκληρὸν, νὰ συγχωρήσωμεν αὐτούς, διότι πρωτίστως καὶ κυριώτατα ἐνδιαφερόμεθα περὶ τῆς τύχης τῶν ἐθνικῶν καθιδρυμάτων τῆς ἰδιαιτέρας ἡμῶν πατρίδος, ἅτινα ποθοῦμεν νὰ βλέπωμεν προκόπτοντα καὶ εὐημεροῦντα, καταστήσωμεν δὲ εὐχερέστερον καὶ ταχύτερον τὸν ἐξαγνισμόν των.

Ἀλλ᾽ ἐὰν παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα καὶ εὐχήν, παρὰ τὸν γενό-

μενον δριμὺν καὶ καυστικὸν ἔλεγχον ὑφ' ἡμῶν τῆς ἐν Σμύρνῃ φαυλοκρατίας, καὶ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν προδοτικῶν ἄθλων ἅτινα ἐσημείωσαν σελίδας μελανὰς εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος, ἐὰν τὸ πρόσωπον ἐκείνων, οἵτινες ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ νοσφισθῶσιν εἰκοσάδα λιρῶν τοῦ ἐν Περαίᾳ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Κιουπετζόγλου ὡς οἱ ἔφοροι τοῦ ναοῦ τούτου κατήγγειλαν, δὲν χρωματίσῃ ὁπωσδήποτε ὀλίγης αἰδοῦς χρῶμα, ἀποτολμηθῇ δὲ ἡ πλήρης τῆς Κοινότητος καταστροφὴ καὶ ἐξουθένωσις διὰ τῆς συνεχείας διαγωγῆς ἐθνοκτόνου καὶ ἐπαράτου, ὦ! τότε δὲν θὰ δισταζωμεν, θὰ προβῶμεν δὲ εἰς τὴν δημοσίευσιν καὶ ἑτέρας, ἑτοίμης ἤδη, μελέτης ἡμῶν ἐν ᾗ λεπτομερέστερον ἀποκαλύπτονται πρωτάκουστοι καὶ φρικαλέαι, ἀπαισίας δὲ συλλήψεως σκηναὶ τοῦ ἐν Σμύρνῃ κοινοτικοῦ δράματος, σκηναὶ τὰς ὁποίας καταχθονίως δρῶντες συνεσκεύασαν οἱ ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν τὰς ἐχθρικὰς λόγχας ἐγκαταστήσαντες. Διὰ τὲ ἄτομα ταῦτα τότε, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι ὅσον δήποτε καὶ ἂν θελήσωσι νὰ δειχθῶσιν ἐπιεικεῖς καὶ μεγαλόφρονες οὐδὲ οἶκτον θὰ κατορθώσωσι νὰ ἀντλήσωσιν. Ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη τότε καὶ ἡ συγχώρησις δὲν θὰ ἔχῃ θέσιν, διότι οἱ κατὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος συνωμόται εἰς τὰς σημερινὰς μάλιστα περιστάσεις πρέπει τὸ ὀλιγώτερον νὰ ἀνασκολοπίζωνται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Οὐδ' οἱ ἠχηροὶ κρωγμοὶ τῶν χηνῶν τοῦ Καπιτωλίου, οὐδ' ἡ ἐξεγερθεῖσα κοινὴ γνώμη τῶν ἐν Σμύρνῃ φιλοτίμων καὶ φιλογενῶν ὁμογενῶν, οὐδὲ τοῦ σεπτοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας πρωθιεράρχου τὰ σφοδρὰ ἐπιτίμια γράμματα ἠδυνήθησαν νὰ κατισχύσωσι, καὶ ἀνακόψωσι τῶν πραγμάτων τὸν ροῦν, μαλά-

ξωσι δὲ καρδίας πεπωρωμένων ἐνόχων, οἵτινες, ὡς νῦν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδείκνυται, λελογισμένως καὶ ἐκ προμελέτης προέβησαν εἰς τὸ ἀπαισιώτερον καὶ φρικτότερον τῶν ἐγκλημάτων—τὴν προδοσίαν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν, τῶν καταγγελθέντων ἐνώπιον τοῦ Πανελληνίου προδοτῶν ἡ νεκρικὴ σιγὴ ἀπέναντι κατηγοριῶν ἀπαγγελθεισῶν κατ' αὐτῶν σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως, ἐξελήφθη ὡς γεγονὸς ὁπωσδήποτε παρήγορον σημαῖνον ὅτι συνῆλθον, συνησθάνθησαν οὗτοι, ἀνένηψαν καὶ πιθανῶς... μετενόησαν· τὴν γνώμην δὲ ἡμῶν ταύτην ἐνίσχυσεν ἔτι μᾶλλον ἡ μετὰ φανατισμοῦ, δικαίου ἄλλως τε ὁμολογοῦμεν, ὑποστήριξις ὑπὸ τοῦ ἐν Σμύρνῃ δεινοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τῶν ὕβρεων καὶ τῆς συκοφαντίας, τῆς ἰδέας τῆς ἀνεγέρσεως μεγάρου εὐρεποῦς διὰ τὴν μεγάλην τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ Σχολὴν—τὴν Εὐαγγελικήν.

Τὴν μετάνοιαν τοῦ ἐγκληματίου ἐν πάσῃ σιγμῇ γενομένην δέον οἱ πάντες εὐπροσδέκτως νὰ χαιρετῶσιν, ἀφ' οὗ οὕτως ὥρισεν ὁ μέγας τοῦ ἠθικοῦ νόμου θεμελιωτής. Ἀλλ' ἆρά γε ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν μετενόησαν ἀληθῶς οἱ προδόται τῆς Σμύρνης, καὶ τῆς μετανοίας αὐτῶν τεκμήριον ὑπῆρξεν ἡ ἐπιδειχθεῖσα παρ' αὐτῶν τάσις πρὸς συμφιλίωσιν καὶ συμβιβασμὸν καὶ ἁρμονικὴν διευθέτησιν τῶν κοινοικῶν τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν πατρίδος ζητημάτων μετὰ τῶν ἀντιθέτων, καὶ ἡ κατόπιν τούτου σκέψις αὐτῶν (σκέψις ξένων ἀλλ' ἐνθέρμως ὑπ' αὐτῶν υἱοθετηθεῖσα) ὅπως ἐργασθῶσι τιμίως καὶ εἰλικρινῶς τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τῆς περιωνύμου Εὐαγγελικῆς Σχολῆς;

Οἱ ὑποκριταὶ καὶ Φαρισαῖοι.

Καθ' ἣν ἐποχὴν προσεποιοῦντο τοὺς φίλους καὶ εἰρηνικοὺς καὶ προσεφέροντο νὰ ρυθμίσωσι τὰ τῆς Κοινότητος ἐν κοινῇ πάντων καὶ ἀγαστῇ συνεργασίᾳ χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ, ἐπέδιδον συγχρόνως νέαν καταγγελίαν πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν

Ἀρχὴν, προδίδοντες, μυριοστὴν ἤδη φορὰν, τὴν ἑλληνικὴν τιμὴν, καὶ δημιουργοῦντες προβλήματα λίαν δυσάρεστα διὰ τὸν μεγαλόφρονα πρωθιεράρχην τὸν τοσοῦτον ἀπησχολημένον κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίοδον ἣν διέρχεται ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς γενικώτερα θέματα. Ἐπρόδιδον ἐκ νέου οἱ φαῦλοι καὶ παρεῖχον ὅπλα εἰς τὴν ἐν Κων)πόλει ἀνωτάτην πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἵνα καὶ πάλιν πικροὺς ἀποτείνῃ λόγους καὶ δριμεῖς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

Οἱ προδόται.

Ταῦτα ἔπραιτον ἐμπαίζοντες ἀφ' ἑτέρου τὴν Σμυρναϊκὴν ὁμογένειαν διὰ τοῦ πυροτεχνήματος ἀνεγέρσεως Σχολῆς μεγαλοπρεποῦς, ὅτι δῆθεν αὐτοὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον πρῶτοι κόπτονται ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς Σμύρνης ἐν ᾧ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως νέας Σχολῆς, ἐν τῷ σκότει πάντα λίθον ἐκίνουν ἵνα ἐπελάσωσιν οἱ ἴδιοι ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐράνων. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ ἐπανέλθωμεν ἐν εὐθετωτέρῳ χρόνῳ καὶ θὰ ἀποδείξωμεν δι' ἐπισήμων καὶ πάλιν ἐγγράφων τὰς μυσαρὰς καὶ ἐν τούτῳ σκέψεις τοῦ συντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας» καὶ καταστροφέως τῆς μεγαλωνύμου ὀρθοδόξου Κοινότητος Σμύρνης.

Νῦν παραθέτομεν ἀμέσως κατωτέρω ἀντίγραφον ἐπισήμου ἐγγράφου παραχωρηθὲν ἡμῖν εὐμενῶς παρ' ἀνωτέρου ἐν Φαναρίῳ προσώπου, τὸ ὁποῖον δόσαν ἡμῖν τοῦτο μετὰ δακρύων προσέθηκεν. : Κύριε Τ. λάβετε τὸ νέον τοῦτο δεῖγμα τῆς προδοσίας ἐκείνων οὓς ἀκόμη ἡ Σμύρνη, ἡ Ἑλληνικὴ Σμύρνη τρέφει μεταξὺ τῶν κόλπων αὐτῆς. Φαίνεται ὅτι ἡ ποίμνη εἶνε ἀνίσχυρος νὰ ἐκδιώξῃ ἐκ μέσου αὐτῆς τοὺς ἐνσκήψαντας ἀγρίους λύκους.

Ἀποφεύγομεν νὰ ἐκφέρωμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην κἂν κρίσιν ἢ σχόλιον ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου, διότι φρονοῦμεν ὅτι ἐν αὐτῷ οἱ Σμυρναῖοι ὡς ἐν κατόπτρῳ θὰ ἴδωσιν ἀκόμη μίαν

φορὰν τοὺς ὄφεις οἵτινες ροφῶσι τῆς μητρὸς πατρίδος τὸ τετιμημένον αἷμα.

Ἀλλ' ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν :

Ἕως πότε οἱ ἀνεκτικοὶ ἡμῶν συμπολῖται θὰ ἀνέχωνται τοὺς προδότας ; πότε θὰ κρημνίσωσιν αὐτοὺς κάτω τοῦ ἱεροῦ ἐνδιαιτήματος καὶ ἀπελάσωσιν ἐκτὸς τοῦ θυσιαστηρίου τὸ ὁποῖον τόσον ἀσυστόλως ἐμίανον οὗτοι ;

Ἀριθ. Πρωτ. 6601.
τῇ Θ'. Σ/βρίου 1906.

Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων.

Πρὸς τὴν Α. Π. τὸν Π/χην τῶν Ρωμαίων.

Προλαβόντως συνεπείᾳ ἀνακοινώσεων τῆς Νομαρχίας Ἀϊδινίου καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ παραπόνων τῆς Δημογεροντίας Σμύρνης, ἐκτιθεμένων ὅτι, ἓν ἐκ τῶν πολλῶν τεκμηρίων τῆς κακῆς πολιτείας τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης εἶναι καὶ ὅτι ἐμπόδισε τὴν νομίμως κατηρτισμένην Δημογεροντίαν, ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ καθήκοντα αὐτῆς, τὰ δὲ πράγματα τῆς κοινότητος καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐφοριῶν καὶ Ἐπιτροπῶν ἀνέθηκεν εἴς τι σωματεῖον, ὅπερ ἐσχημάτισε «Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ» ὀνομαζόμενον καὶ ἀποτελούμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκ ξένων ὑπηκόων, ἕνεκα τοῦ ὁποίου παρεισέφρησαν, μεταξὺ τῶν ὡς εἴρηται Ἐφοροεπιτροπῶν, πολλοὶ ξένοι ὑπήκοοι, τοῦθ' ὅπερ προὐκάλεσε τὰ παράπονα τῶν Χριστιανῶν ὑπηκόων τοῦ Κράτους καὶ μετά τινων Ἑλλήνων διαπληκτισμὸν αὐτῶν, ὅτι ἡ διαλυφθεῖσα Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἠθέλησεν ἵνα καταργήσῃ καὶ τὸ ἀνέκαθεν ἰσχύον σύστημα διὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Δημογεροντίας καὶ θεσπίσῃ ἄλλο τοιοῦτον σύμφωνον πρὸς

τὰς ἀξιώσεις τῶν ξένων ὑπηκόων, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ὁ Μητροπολίτης οὗτος εἶνε γηραιὸς καὶ ἀνίκανος διὰ τὴν διοίκησιν τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν ταράττουσι τὰ πράγματα καὶ οἱ Ρωμαῖοι αὐτοὶ ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ, εἶχον ὑπὸ ἡμερ. 18 Τζεμαζοὺλ-Ἀχηρὲ 1322 καὶ 3 Σαμπὰν καὶ 22 Σεββὰλ 1322 γίνει κατ' ἐπανάληψιν κοινοποιήσεις τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι, δι' ὧν ἐζητεῖτο ἵνα δοθῇ τέρμα εἰς τὰς τοιαύτας, ἐναντίον τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καθιερωμένης τάξεως καὶ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ἐνεργείας καὶ διαβήματα αὐτοῦ.—Καὶ ἐν' ᾧ σύδεμία ἀφ' ἑνὸς ἐλήφθη ἀπάντησις εἰς τὰς κοινοποιήσεις ταύτας ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχουσι νεώτεραι δηλώσεις τῆς διαληφθείσης Νομαρχίας καὶ Δημογεροντίας, καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῆς διαγράφονται ἐν ἐπισήμοις ὁδηγίαις ἐπὶ τούτῳ συνταχθείσαις καὶ διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερ. 4 Δγεμαζιουλουλιὰ 281 ἐγγράφου τῆς Νομαρχίας Σμύρνης, τῇ Μητροπόλει Σμύρνης ἐπιδοθείσαις, ἐν τούτοις ὁ διαληφθεὶς Μητροπολίτης ἐπεχείρησε νὰ τροποποιήσῃ τὰς ὁδηγίας ταύτας, προβὰς εἰς τὴν σύστασιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἤτοι σωματείου, οὗτινος οὐδαμοῦ ὑπάρχει παρόμοιον, ὡς ἐκ τούτου αἱ θέσεις τῶν Ἐφοροεπιτρόπων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολῶν περιῆλθον εἰς τοὺς ξένους, καὶ ἠνεώχθη στάδιον εἰς πολλὰς καταχρήσεις, διὰ τὸ ὁποῖον παραπονεῖται ἡ Δημογεροντία, ὅτι καίτοι ἀπέτυχε τὸ περὶ μεταβολῆς τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος τῆς Δημογεροντίας διάβημα τοῦ Μητροπολίτου, ἐν τούτοις ὅμως οὗτος ἀπειλεῖ διαρκῶς αὐτὴν λέγων ὅτε μὲν ὅτι θέλει παύπει τὰ μέλη ὁτὲ δὲ ὅτι δικαιοῦται νὰ διορίζῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους θέλει, ὅτι πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Κεντρικῆς καὶ ἐξασφάλισιν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, προλαβόντως μὲν ἐπεχείρησε νὰ καταρτίσῃ καὶ συμβούλιον ἐκ ξένων ὑπηκόων τὸ ὁποῖον ἐδέησε νὰ διαλύσῃ ἡ Κυβέρνησις τελευταῖον δὲ ὅπως ἐφαιρέσῃ τελείως τὴν δύναμιν τῆς Δημογεροντίας συγκαλέσας συμβούλιον ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν Ἐφοροεπιτρό-

πων, ἔθεσε τὰς προκαταρκτικὰς βάσεις τῆς συντάξεως ὁδηγιῶν περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Δημογεροντίας.—Καίτοι δὲ πρόδηλον τυγχάνει ὅτι, ἐὰν δεήσῃ νὰ τροποιηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς Δημογεροντίας, πρέπει, ὡς ἐκ τοῦ ἐπισήμου χαρακτῆρος, ὃν φέρει οὗτος νὰ γίνωσι πρωτίστως διαβήματα παρὰ τῇ Κυβερνήσει καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τῷ Μητροπολίτῃ τοιοῦτόν τι, διότι ἡ σύστασις συμβουλίων καὶ σύνταξις ὁδηγιῶν (Ταλιμὰτ-Ναμὲ) ἐκ μέρους τῶν πνευματικῶν Ἀρχηγῶν τυγχάνει δι' ἐπὶ τούτῳ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπηγορευμένη ὡς ἐπανειλημμένως ἐγένοντο περὶ τούτου κοινοποιήσεις καὶ τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι, οὐχ' ἧττον ὅμως ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἐπιρρωνύουσιν ἅπαξ ἔτι τὰς ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου τούτου διατυπωθείσας δηλώσεις καὶ κατηγορίας ὅτι οὗτος εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ καθήκοντά του, ἕνεκα δὲ τῆς πρὸς τοὺς ξένους ὑποχειριότητός του, ἐγένετο πρόξενος παρανομιῶν, οἷον ἡ ἵδρυσις τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν ξένων εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῶν κοινοτικῶν ἱδρυμάτων, καὶ καταχρήσεων προκαλουσῶν τὴν ἀπώλειαν τῶν δικαιωμάτων τῶν Ρωμαίων ὑπηκόων τοῦ Κράτους, καὶ ἐπειδὴ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ μετ' ἀδιαφορίας τὴν παράτασιν τῆς τοιαύτης ἐκρύθμου καταστάσεως, διὰ ταῦτα παρακαλεῖται ἡ Ὑμετ. Παναγιότης ἵνα, κατὰ τὰς προλαβούσας κοινοποιήσεις ἐνεργήσῃ ὡς τάχος τὰ δέοντα καὶ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν εἰς τὰ πράγματα τῆς ὡς εἴρηται Κοινότητος, ἀνακοινώσῃ μοι δὲ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα.

Τῇ 1 Σαμπὰν 1324.
(6 7/βρίου 1906).

Ὁ Ὑπουργὸς
(ὑπ.) **Ἀβδουραχμὰν**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Π/χεία τῇ 30 7/βρίου 1906.

Ὁ Β.' Γραμματεὺς τοῦ Π/χικοῦ Γραφείου
(ὑπογρ.) **Χρ. Παπαϊωάννης**

ΤΕΛΟΣ

Ἡ παροῦσα μελέτη πρὸ τῆς εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος ἐκδόσεως αὐτῆς ἐδημοσιεύθη τμηματικῶς ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος «Νέον Βῆμα».

Διανέμεται δωρεάν.

Λίαν προσεχῶς ἐκδίδεται τὸ Δεύτερον Τεῦχος διανεμηθησόμενον ὡσαύτως δωρεάν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΝΕΟΝ ΒΗΜΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ Σ. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ

Δημοσιεύει τακτικῶς ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ἐθνικὴ Ἀνασκοπὴ» «Διεθνὴς Ἐπιθεώρησις» καὶ «Ἐσωτερικὸν Δελτίον» σθεναρὰν ἀρθρογραφίαν ἀφορῶσαν·

1) Τὰ ἐν τοῖς Βαλκανίοις καὶ Πατριαρχείοις φλέγοντα ζητήματα.

2) Τὴν διπλωματικὴν κίνησιν τῶν ξένων Κρατῶν.

3) Πᾶν ζήτημα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας.

Τὸ «ΝΕΟΝ ΒΗΜΑ» στρέφει ἔτι ἄγρυπνον τὸ ὄμμα πρὸς πᾶσαν ἀνάγκην καὶ τῆς πλέον μεμακρυσμένης γωνίας τοῦ ἐν διασπορᾷ καὶ ἀλυτρώτου Ἑλληνικοῦ, βροντοφωνεῖ δὲ ἑκάστοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτοῦ γυμνήν, ὠμὴν καὶ καίουσαν τὴν ἀλήθειαν, σκοποῦν πρωτίστως καὶ κυριώτατα τὴν τῶν κακῶς κειμένων βελτίωσιν, δι' ἐλέγχου δριμέος μὲν καὶ καυστικοῦ ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τῶν διαφόρων κοινοτικῶν ἀρχόντων ἀλλὰ λελογισμένου καὶ ἀκριβοδικαίου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΝΕΟΝ ΒΗΜΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ Σ. ΤΣΑΛΟΥΧΟΣ

Δημοσιεύει τακτικῶς ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ἐθνικὴ Ἀνασκαπὴ» «Διεθνὴς Ἐπιθεώρησις» καὶ «Ἐσωτερικὸν Δελτίον» σθεναρὰν ἀρθρογραφίαν ἀφορῶσαν·

1) Τὰ ἐν τοῖς Βαλκανίοις καὶ Πατριαρχείοις φλέγοντα ζητήματα.

2) Τὴν διπλωματικὴν κίνησιν τῶν ξένων Κρατῶν.

3) Πᾶν ζήτημα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας.

Τὸ «ΝΕΟΝ ΒΗΜΑ» στρέφει ἔτι ἄγρυπνον τὸ ὄμμα πρὸς πᾶσαν ἀνάγκην καὶ τῆς πλέον μεμακρυσμένης γωνίας τοῦ ἐν διασπορᾷ καὶ ἀλυτρώτου Ἑλληνικοῦ, βροντοφωνεῖ δὲ ἑκάστοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτοῦ γυμνήν, ὡμὴν καὶ καίουσαν τὴν ἀλήθειαν, σκοπὸν πρωτίστως καὶ κυριώτατα τὴν τῶν κακῶς κειμένων βελτίωσιν, δι' ἐλέγχου δεμένος μὲν καὶ κουστικοῦ ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ἀρχόντων ἀλλὰ λελογισμένου καὶ ἀκριβοδικαίου.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΤΕΛΙΟΥ ΤΣΑΛΟΥΧΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Τὸ Γραφεῖον ἡμῶν ἀναλαμβάνει πᾶσαν διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐργασίαν, δικηγορικήν, δικαστικὴν καὶ διοικητικήν· δίδει ὁδηγίας καὶ συμβουλάς, ἐνεργεῖ μεταβάσεις, μεσολαβεῖ εἰς τὴν ἔκδοσιν παντὸς ἐγγράφου Ἑλληνικῶν ἢ ἐν Ἑλλάδι Ἀρχῶν, καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν ἐργασίαν σχετιζομένην πρὸς τὰς Ἀρχάς.

Ἀπευθυντέον: Διεύθυνσιν Ἐφημερίδος «Νέον Βῆμα» Ἀθήνας.